Bir Papatya Şarkısı 2

K. KÜBRA BERK

Ayışığı Kitaplığı

Bir Papatya Şarkısı 2

K. KÜBRA BERK

Duzenleme
Ny.ozlem

Kendi ışığını bulmak için
karanlıkta yolunu kaybeden herkese...

ANLAR VE ANILAR

Bir gün insanların artık beni sevmemesini diledim ve gerçekleşti.

Annem. Zihnimde beliren görüntü kötüydü, ilk faciayı onunla yaşamış sayılırdım. Evime adım attığım o akşam annemin bana nasıl saldırdığını anımsarken bu kez bir diğer görüntü aniden bana saldırdı. Babam, yardımcım Hüsna abla, hayranlarım... Herkes bana hakaretler yağdırıyor, benden nefret ettiklerini söylüyordu. Yetmedi, sonraki anıda çok sevdiğim ve yanında daima güvende hissettiğim şoförüm Çevik abi bir daha onu aramamı söylüyor, bir başka anıda ise menajerim Çağrı bana saldırıyordu. Bu anıların bir yerinde, bir yerlere sığındığımı, saldırılara maruz kaldığımı, hayranlarımın beni kovaladığını, fan gruplarında linçlendiğimi anımsıyordum. Adresimi buluyor, yollarda beni kovalıyor ve bir şekilde beni yok etmek istiyorlardı.

Tüm bunların içinde bir adam vardı: Polat Karathan. Herkes arkama geçmiş, sırtımdan bıçaklamak için hazır beklerken o elime uzanıyordu.

Elimi tutuyordu.

Sonra ışık kayboldu, anılar birbirine girdi ve ne olduğunu anlamadığım bir boşluğa savruldum. Bu boşluğun içinde beni her zorlukta kurtaran adam yok oldu, şimdi yalnızdım ve titriyordum. Bana ilk saldıran psikopatın yüzü gözümün önüne geldi, şimdi... Şimdiyse sahne değişti, beni kaçırıyordu.

Sahne değişmeye devam etti, akış nefes kesici bir hıza sahipti. Her şey karıncalanmış bir ekran rengine büründü, aktı, zihnime hücum edişi devam etti.

Polat'ı öpüyordum.

Hayır, Polat beni tutkuyla öpüyordu.

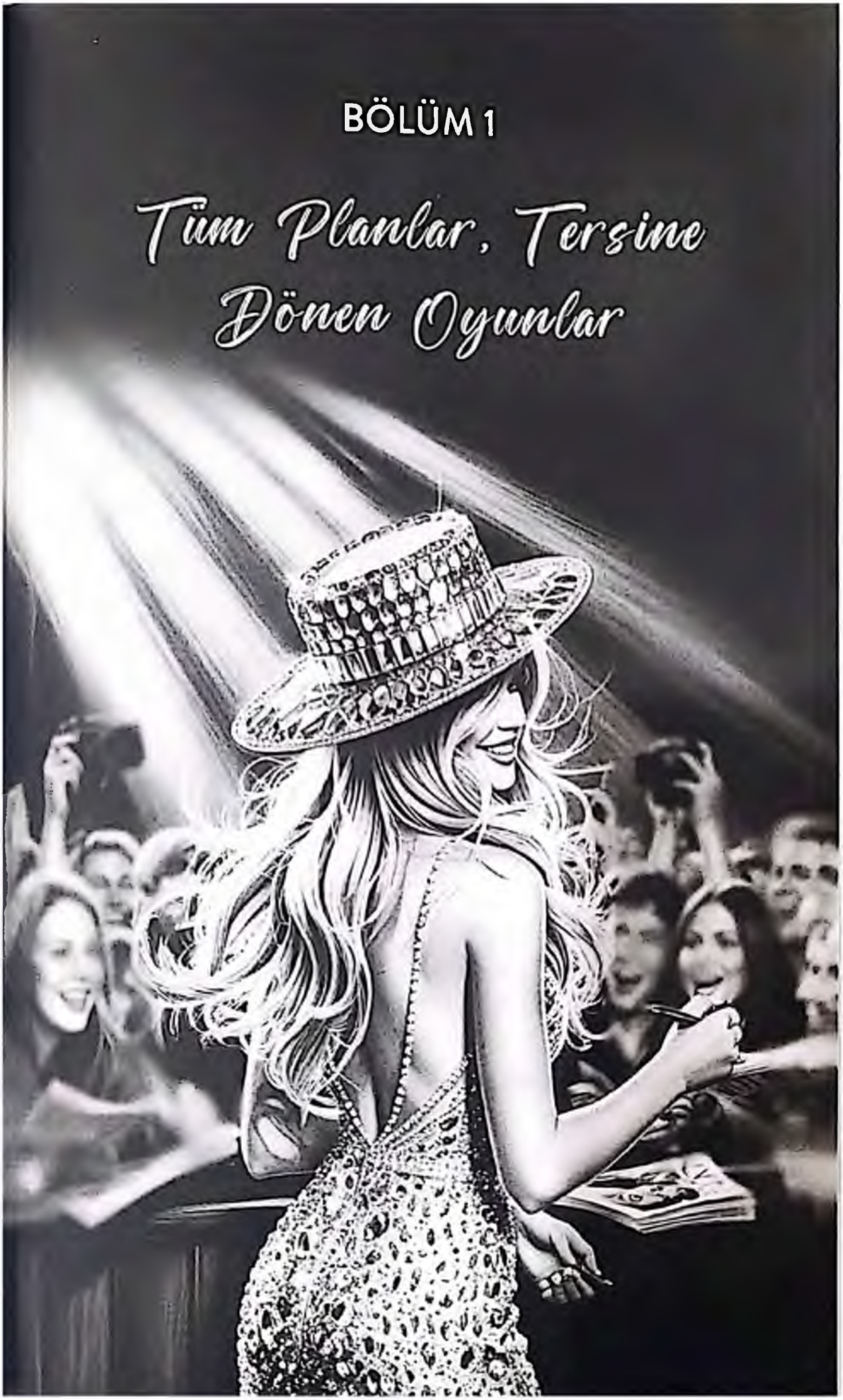
Işıklar dönüyordu, saklanıyorduk, bedenlerimiz birbirine değiyordu, beni kendine çekiyordu.

Işıklar yeniden yok oldu, karanlıkta bir odada, pansiyonda, onunla göz gözeydim. Sonra terastaydım, yalnızca ikimizdik, yine bana sakin olmamı telkin ediyor, benimle tavuk yiyordu. Bu kadın ben miydim? Zihnimde Papatya Parlar olamayacak kadar sıradan görünen bir kadın vardı, bu kendimi dışarıdan izlemiş hâlim miydi? Işığımı kaybettiğim, sahnemi terk ettiğim günler işte şimdi hızla hafızama doluyordu.

Bitti.

Her şey sustu ve yok oldu, artık o aptal karıncalanma bile yoktu.

Burnum ağır bir kokuyla sızladı, bu o adamın ağzıma kapattığı keskin kokulu ilaçlı bezden mi geliyordu?

BÖLÜM 1
Tüm Planlar, Tersine Dönen Oyunlar

Üç Yıl Önce

"Kostüm tamam. Işık tamam. Ses sistemi? Sorunsuz. Bana dön. Hayır, tam tur dön. Kendi çevrende dön, Papatya. Güzel, mikrofonu kontrol edin. Tutuşun iyi. Başını çok eğiyorsun, duruşun bozuk görünüyor. Tamam, böyle daha iyi. Hazır mısın?"

Gözlerini gözlerime dikmiş, son derece kontrolcü bakışları olan adama yavaşça başımı salladım. Menajerimin olmasına hâlâ alışamamıştım.

"E... evet."

"Kekeleme."

"Evet," dedim tek nefeste. "Hazırım."

"Güzel. İlk büyük konserin. Sahne seni bekliyor, inlet orayı."

Elini omuzlarıma koydu, parlak kumaşlı kıyafetimi son bir kez sertçe düzeltti ve hemen arkamda durdu. Kulisten çıkmak için hazırdım.

Kulağıma fısıldadı: "Işıklar gözünü almasın, dikkat et, prenses."

Bu keyifli ancak ukala bir mırıltıydı. Haksız sayılmazdı. Beni bekleyen ışıklar muazzamdı. Tıpkı aylardır, bugünün provasını aldığımız her anki gibi.

Kusursuzdu.

"Işıklar gözümü almasın," diye mırıldanarak kendi kendime cümleyi tekrarlıyordum.

Işıklar nasıl gözümü alacaktı ki? Ben sahnenin sahibiydim.

Benim ışığım onların gözünü alacaktı.

Sahneye çıktım, çığlıklar kulağımı kanatacak kadar heyecanlıydı.

Günümüz

Bir şeyler ters gitmeye başladığında kaçardım.

Çocukken sevdiğim eşyalar bana değil, kardeşlerime alındığında insanlara bağırmak yerine odama geçer ve sessizce beklerdim. Ne de olsa er ya da geç biri benim bir şeylere küstüğümü anlamalıydı, değil mi?

Tabağıma sevmediğim yemek konulmuşsa onu sevmediğimi anlatmaya çabalamak yerine masayı terk eder ve aç kalırdım. Ne de olsa günün sonunda biri acıkıp acikmadığımı merak ederdi, değil mi? Herhalde öyle olması lazımdı.

Doğum günümde hangi hediyeyi istediğimi önceden söylemiş olmama ve bunu tüm detaylarıyla bilmelerine rağmen çok alakasız bir sürpriz yapılırsa susar, pastamı keser ve sessizce o geceyi sonlandırırdım. Ne de olsa biri aldığı hediyeyi kullanmadığımı ve istediğim şeyin o olmadığını bilirdi, değil mi? Öyle olması lazımdı.

Yaşım biraz daha ilerlediğinde ve kişiliğim oturmaya başladığında romantik ilişkilerin ne olduğunu anlamaya başlamış, kendimce bazı analizler yapmıştım. Eğer bir erkek duygularımla oynamaya karar vermiş ve ondan hoşlanmama rağmen beni zorlayacak türden tavırlar sergilemişse kendimi izah etmeye ya da ilişkiyi yeniden inşa etmeye çalışmazdım. Onu terk ederdim. Kaçardım. Hem de öyle birkaç şans vererek falan değil, bir gün hayatında hiç var olmamışım gibi kendiliğinden yok olurdum. Böylesi bana güvende hissettirirdi.

Kaçmak. Zor zamanlarda en iyi bildiğim şeydi.

Şimdiyse ilk kez kaçırılıyordum.

Ne? Kaçırılıyor muyum?

Hayır, Papatya. Kaçırılıyor olamazsın. Ne saçmalıyordu bu iç sesim?

Zihnim daha berrak bir hâl almaya başlarken yutkunamadığımı, dilimin kuruduğunu hissettim. Her şey korkunç bir hızla beynime hücum etmeye başladı.

Gerçekliğe çok yakın bir illüzyon muydu bu? Yoksa değil miydi? Ne yaşıyordum? Gözlerim neden kapalıydı? Olması gerekenden çok daha uzun süredir...

"Nasıl?" diye isyan ettim kendime gelmek üzere olduğumu fark ettiğim o anda.

Anıların içinden sıyrılmaya çalıştım, bunun için kendimi zorladım. Şakaklarım sızlıyor, burnumdaki keskin koku beni huzursuz ediyor, esaretinden kurtulduğum şey her neyse beni oraya yeniden çekiyordu. Sanki beni sımsıkı tutmuştu ve bırakmak istemiyordu. Âdeta yeniden derin bir uykunun kollarına çağırılıyordum. Gözlerim yavaşça aralandığında kendime gelmek için tüm gücümü kullanıyordum. Burnum yanıyordu, keskin koku hâlâ oradaydı, gitmemişti. Üstelik daha içeri, zihnime doğru sızmak istiyor gibiydi. Beyin hücrelerimin birer birer infilak edeceğini düşündüm.

"Mmm... Mm!"

Ağzım bantlıydı, bunu dudaklarımı kımıldatmaya çalışıp başarılı olamayınca fark ettim. Kalbim hızla çarpıyor, gözlerim karanlığa giderek alışıyordu. İçeriye sızan küçücük bir ışık bile yoktu, derin derin solusam da nefesim bana yetmiyordu.

"Mmmdat!"

Kelimelerim düzgün duyulmuyor, söylediklerim açık seçik anlaşılmıyordu. Anlamsız mırıltılarla olduğum yerde çırpınırken uzun bacağımı ipe rağmen biraz hareket ettirmeyi başardım ve bir şeyin devrildiğini duydum, bir yere çarpmış olmalıydım.

Camın parçalanıp kırıkların dağılma sesi duyulunca bulunduğum odanın kapısı hızla açıldı. Orada biri bekliyor olmalıydı. Karanlık odaya bir ışık hüzmesi doldu ve o eşikte dikildi. Karşımda gördüğüm yüzle beraber nerede ve kiminle olduğumu hatırladım, işte şimdi tamamen kendime gelebilmiştim.

Beynim alarm moduna geçti ve bana keskin kokuyu nerede duyduğumu anımsattı. O korkunç mekâna adım atışım,

menajerimin psikopat saldırısı, kurtarılışım, oradan kaçışım ve arabaya güç bela kendimi atışım...

Nefesim durdu. Kalbim hızla çarpıyordu.

"Polat," diye fısıldamaya çalıştım ancak bu bir çabadan ibaret oldu, sesim boğuktu. "Polat!"

"Uyuyan güzel uyandı mı?"

Odanın içine doğru adım atmaya başlayan adamın sesini belli belirsiz duyarken kalbim hızla çarpıyordu ve zihnimde tek bir soru vardı: *Neredeydi?*

Çırpındığımı, durmayacağımı fark ettiğinde hızlı birkaç adımla yanıma geldi ve çömelip ağzımdaki bandı açtı.

Kim bilir kaç gündür bu hâldeydim, acıyla bağırdım: "Ah!"

Beni hiç umursamadan kalktı ve odanın diğer ucuna gitti, az sonra perdeyi açtığını gördüm.

"Ona ne oldu?" diye bağırdım çırpınmaya başlarken. Gözlerim dolu doluydu, zihnimdeki tek ismin kim olduğu çok açıktı.

"Alçak adam! Çöz ellerimi, bıraksana. Gelme, gelme diyorum!"

Yüksek sesli bir kahkaha attı ve otuz iki dişini göstererek bana doğru bir kez daha eğildi.

"Şuna da bir bakın. Kimler gelmiş kimler?"

"Ağzının ortasına tekmeyi yersen görürsün kim olduğumu. Çekil karşımdan!"

Ben kızdıkça daha da çok gülüyor, daha çok üzerime eğiliyordu. Bunu fark ettiğimde çırpınmayı bıraktım, dibime kadar girmişti.

Onu ilk gördüğüm hâlinden farksızdı, evsizler gibi görünüyordu. Saçı sakalı uzamış ve birbirine karışmıştı; göz altları koyu, cildi kırışıktı. Nefesi kokuyordu ve dibimde durdukça midem bulanıyordu. Arabama yaptığı saldırıyı hatırlayınca gözlerimi kapattım ve bu kötü hissin geçmesini bekledim. Bu anı silinsin istiyordum fakat iç sesim susmuyordu.

Her şeyi bu adam başlattı.

Her şey onun yüzünden oldu.

Sana saldırdı.

Sevgi bu değil, sana nasıl saldırabilir?

Hayranlarından korkmana sebep oldu.

O saçma adada aptal bir dilek dilemeni sağladı!

Dileğin kabul olmasının sebebi çok içten dilemiş olman olabilir mi? Buna o sebep oldu!

Allah belasını versin!

Şimdi de tutmuş seni kaçırıyor mu?

"Erkek değil misiniz? Aynısınız işte! Sizin sevgi anlayışınızın anca zararı dokunuyor!"

Yakınımda duran suratına dolu dolu tükürdüm.

Adam suratındaki tükürüğü silerken, "N... ne?" diye sordu.

Söylediğim şeyi idrak edince yanlış sohbeti başlattığımı fark ettim. "Ay pardon, o cümle sana olmayacaktı. Kafam karıştı. Seninki şimdi geliyor."

Yeniden aynı kini güderek bir kere daha tükürdüm.

"Kim oluyorsun da beni kaçırıyorsun sen? Hayvan herif, yıkıl karşımdan! Çabuk çöz beni yoksa seni mahvederim. Bugünün yarını da var. Çevik abi seni paramparça edecek, bakma şimdi her şeyin kötü gittiğine. O günkü sinirini hatırlıyor musun? Keşke üzerinden almasaydım korumamı, bu kez seni gebertsin de gör gününü."

Öfkeli haykırışım bittiğinde nefes nefeseydim, yüzüme düşen bir tutam saçı üfleyip kendimden uzaklaştırdım. Adam ikinci tükürüğü silerken bakışları tehlikeli bir hâl aldı, kaşlarını çattı ve uzanıp çeneme dokundu.

"Senin sesin çok çıkmaya başladı, Papatya Parlar." Pis pis sırıttı ve suratımı inceledi. "Hoş, artık parlak bir yanın kalmadı."

Cümlesiyle dişlerimi sıkarken ne kastettiğini çok iyi biliyordum. Midem açlıktan karnıma yapışmıştı, kaç gündür burada olduğumu bilmiyordum, tek bildiğim aç hissettiğimdi.

Yüzümün çöktüğünü, fazla uyumaktan şişen göz altlarımı hissediyordum.

"Kim bilir ne hâldeyim?" diye hüzünle fısıldadım.

Çıldırmış olmamdan büyük bir haz alırken gülerek geri çekildi. "Sürpriz."

Yeniden tepem attı: "Hayvan! Seni gözüm görmesin, ayna falan da istemiyorum, getirme sakın, çek git!"

Başımı önüme eğdim, hâlâ neler olduğunu tam olarak kavramaya, bu hâle nasıl düştüğümü anlamaya çalışıyordum. Bu sırada karşımdaki psikopat benden uzaklaştı. Kalbim hızla çarpıyor, kafamın içindeki çarklar durmadan dönüyor ve buradan nasıl kurtulabileceğimle ilgili fikirler yürütmeye çalışıyordum.

"Al."

Onun elinde bir aynayla bana yeniden yaklaştığını fark edince irkilerek başımı kaldırdım.

"Ne alaka şimdi?"

Şaşkın kelimelerim onun daha da keyiflenmesine sebep oluyordu, araya girdi.

"Çok merak ettiğin suratına bak da ne hâle geldiğini gör. Senin moralinin bozulacak olması benim hoşuma gider."

Bu adamın kafası mı güzeldi? Anlamsız bir bakışmayla kirpiklerimi kırpıştırdım, benden bu kadar nefret etmesini elbette algılayamıyordum. Bir süre önce beni şiddetli bir sevgiyle takip eden bu adam şimdi tam olarak hoşuma gitmeyecek ve beni üzecek ne varsa yapmak için can atıyordu.

Birden o aydınlanmayı bir kez daha yaşadım, her şey ortadaydı. Bu olayın matematiği çok basitti, ne istiyorsam tersini söylemem yeterliydi.

Çünkü her şey kahrolası bir şekilde tersine dönmüştü.

"Verme, istemiyorum," dedim ifadesiz bir suratla. "Hatta vazgeçtim, ellerimi de çözme. Bu aynayı tutmak istemiyorum, neye bakacağım ki?" Hüzünlü bir ifade takındım. "Düştüğüm duruma mı?"

İşe yaradı! İnanamıyordum. Ellerimi çözmek için arkama geçti, bu gerçek miydi?

"Çözeyim de daha iyi bak."

Uzanıp cebinden çıkardığı makasıyla bir çırpıda ellerimi bağladığı ipi kesti. Makası tekrar cebine koyarken benden uzaklaştı, son derece keyifliydi. Bu bana, şu anda aldığı riskin farkında olmadığını, kaçma ihtimalimi hesaplamadığını düşündürttü. Aptalcaydı. Gerçek bir akıl tutulması seyrediyor ve korkuyordum.

Dileğin etki alanı bu kadar büyük müydü? Tüm bu insanlar akıllarını peynir ekmekle mi yemişlerdi?

"İstemiyorum," dedim bir kez daha sınamak için. "Çözme ellerimi! Ayaklarımı da çözme, hiçbir şey istemiyorum."

"Sus!" diye sesini yükseltti.

Üzerime doğru aniden atıldığında çığlık attım, onun odak noktasıysa ayaklarımdı. İpi hızla çözdü. Kalbim giderek hızlanıyordu.

Kaçabilirsin kızım, kaçman an meselesi.

Sistemdeki arızayı yakalamış hacker gibi haz dolu bir kahkaha atmak istiyordum.

Adam bana aynayı verdiğinde bu kez yapmacık olmayan ve gerçekten gırtlağımdan gelen bir çığlık bastım. "Ay? Bu kim?"

Her zaman son derece bakımlı ve parlak görmeye alışmış olduğum cildim berbat bir hâle bürünmüştü. Yüzüm susuzluktan ve fazla uykudan şişmiş, delice ödem toplamıştı. Cilt parlaklığımı ve nemi dengeleyen serumlarımı uzun süredir kullanamadığım için en çok korktuğum şeylerden biri olmuştu! Bir kez daha haykırdım: "Olamaz!"

Adam çığlığımla irkilip işaret parmağımı dayadığım yere baktı.

"Yüzümde en son ergenlik dönemimden kalan leke var! Bak, görüyor musun? Şakağıma yakın."

Gözlerime inanamıyordum, yıllardır bu cilde verdiğim emek ve zamanın haddi hesabı yokken nasıl bu kadar kısa bir süre içinde bana ihanet ederdi?

"Nankör!" diye haykırdım aynaya. "Sen Papatya Parlar'ın cildisin, nasıl bu kadar çökebilirsin?"

Adamın kendine gelmesi uzun sürmedi, ayna karşısında sergilediğim bu küçük dramatik sahne karşısında sırıtmaktan kendini alamamıştı. İstemsizce ona istediğini vermiştim, göz ucuyla ona baktığımda sinirlerimin bozulmasının ne kadar hoşuna gittiğini gördüm. İçimdeki nefret daha da büyürken buradan kurtulmak için hangi yollara başvurmam gerektiğini hesaplamaya başlamıştım bile.

"Yok yok," dedim az duyulan bir sesle. "İyi ki yemek yemedim."

"Ne dedin sen?"

"Bir şey yok!" diye tersledim aynadaki yüzümü inceliyor gibi yaparak. "Şu suratın hâlini görmüyorsun herhalde, ne konserlere çıkabilirim ne de ekranlara."

Adam gözlerini kocaman açmış, beni dikkatle dinliyordu.

"İyi ki yemek yiyememişim ve aç kalmışım, diyetisyenimin hedef koyduğu ideal kiloya ulaşmış bile olabilirim. Sence?"

Elbette bu bir yemdi ve oltayı salıvermiştim, ona doğru dalgacı bir bakış attığımda bedenimi incelemeye koyulmuştu.

"Demek öyle," diye mırıldandı düşünceli bir sesle. Kirli sakalını ovuyor, şimdiden plan yapıyordu. Kim bilir aklından nasıl şeytanlıklar geçiyordu? Gözümü kırpmadan sonraki hamlesini bekledim.

"Kilo almak senin zararına olacak. Çok haklısın, nasıl düşünemedim ki? Bekle, geliyorum."

Telaşlı adımlarla odadan çıktığında birkaç saniye çözülmüş ellerime, artık bağlı olmayan ayaklarıma baktım. Neyi bekliyordum?

"Şu an denemeli miyim?" Dudaklarımı dişleyip güçsüz bileklerimden destek alarak ayağa kalktım.

Kalktığım an başım deli gibi dönmeye başladı, yanımdaki duvara tutundum. Sessizce kapıya ilerlediğimde ne yapmam gerektiğini sorguluyordum, şu anki bitap düşmüş hâlim buradan kaçmaya yetmeyebilirdi.

Nasıl bir yere kapatıldığımı anlayabilmek için bu defa odayı aydınlattığı pek söylenemeyecek olan pencerelere doğru baktım. Camın hemen önünde yere devrilmiş sehpa ve kırılmış bir bardak duruyordu. Uzun zamandır burada tutuluyorsam ve susuzluktan ölebileceğim korkusunu yaşamışsa arada bir çiçek sular gibi Papatya Parlar'ı sulamış olabilirdi.

"Piç herif," diye küfrederken öfkem içime sığmıyordu.

Depodan bozma bir kulübede, çevresi ağaçlarla kaplı bir yerdeydim. Gökyüzünün bir kısmını görebiliyor, bundan da henüz havanın kararmadığını, gündüz olduğunu anlayabiliyordum.

Yeniden kapıya döndüğümde isyan ettim: "Ay, inanamıyorum şu an yaşadıklarıma! Gerçekten filmlerde insanların kaçırılıp götürüldüğü o yerdeyim ben."

Olayın şokunu atlatamadığım doğru olsa da sakin kalmak ve iyi bir plan yapmak zorunda olduğumu biliyordum. Bir an önce mantığımı kullanabilmeli, en az hasarla buradan kaçabilmeliydim. Tedirgin bir biçimde kapının koluna dokundum ve korkarak açtım. Kahretsin, elbette telefonum yanımda değildi. Üzerimde kesici, delici veya beni kurtarabilecek herhangi bir şey yoktu. Eğer tam şu anda kapıyı açıp koşmaya başlarsam ne kadar uzağa varabileceğimi düşündüm. Cevabım beni memnun etmedi, iki adım sonra nefesimin kesileceğini, susayacağımı, dahası açlıktan tekrar bayılabileceğimi biliyordum. Üstelik beni kaç kişinin yakaladığını ve burada toplamda kaç kişi bulunduğunu da bilmiyordum. Yeterli araştırmayı yapamamış olmanın yanı sıra dermansız oluşum tüm ümidimi baltaladı.

İçeride bunun gibi birçok deli varsa ne halt yiyecektim ben?

"Acaba yerdeki iplerle boğsam mı bu herifi?"

Bir an iplerle bakıştık, hiç fena bir fikir gibi durmuyordu. Boğarken öldürmediğimden nasıl emin olacaktım? Adam, öbür tarafa gitmekle bayılmak arasında kaldığı o anda bana kaş göz yapıp *bu kadarı yeterli* mi diyecekti?

"Ay saçmalama Papatya, katil olmak için fazla genç ve güzelsin. Kendine gel!"

Kapıya uzandım, elim titrese de yutkundum ve cesaretimi toplamaya çalıştım. Kararsızlığın beni ele geçirdiği o anda, burada baş başa olduğumuz için çok korkuyor, bana yapabileceklerinin sınırı olmadığını biliyordum. Sesimi kimse duymazdı, öylece ölüp gidersem ne olacaktı?

"Yapmak zorundasın, kızım."

Kapıyı tamamen açtım, karanlık ve boş olan koridorla bakıştım. Gözlerimi kapatıp ilk adımı attım, bedenim titrerken artık her şeyi göze almıştım.

Büyük bir çığlık yüreğimi hoplattı. "Kaloriler seni bekliyor!"

Ya şimdi ona doğru koşup kafasını bir şeylerle ezecektim ya da...

Koridoru döndüğünü belli eden duvardaki gölgesi bana göz kırptı, altıma yapacağımı zannettim. Hızla odanın içine kaçarken bunu başaramadığım için ağlamak istiyordum.

Birkaç saniye içinde kapının eşiğinde yeniden belirdi, yüz ifadesindeki tatmin duygusu onu gebertme isteğimi körüklüyordu. Bense hareketsizce az önce hiç ayağa kalkmamışım gibi eski yerimde bekliyordum. Hâlsiz olduğumu vurgulamak istercesine derin nefesler verirken sırtımı zavallı bir biçimde duvara yaslamıştım.

Adam heyecanla bana baktığında yüzünde pis bir gülüş vardı, elinde koca bir tepsi tutuyordu ve tıklım tıklım doluydu. Bir dakika? Bu adam tüm bunları sadece beş dakika içinde nereden bulmuştu? O an kararımdan pişmanlık duymadım, kesinlikle

ona yardım eden birileri daha vardı. Demek ki bir adım daha atsam enselenecektim.

"Geldim! Bunların hepsini zorla yiyeceksin ve ben de kariyerine zararı verecek bir şeye sebep olmanın gururunu yaşayacağım."

Kaçamayışımın üzüntüsü öyle kısa sürdü ki buna inanamadım, tepsideki yiyecekler gerçek miydi? Hayatımdaki tüm acıktığım anları birleştirsem şu ankine yetişemezdi. Kaç gündür buradaydım? Kaç gündür aç tutuluyordum? Beni arayan kimse var mıydı?

Polat, diye içimden geçirirken onu tekrar nasıl görebileceğimi düşündüm.

"Ye bakalım!"

Adam tepsiyi önüme ittiğinde tüm tabaklarla göz göze geldim, hamburgerler, pizzalar, hele ki en sevdiğim şeylerden biri olan tavuklu *noodle*... Dudaklarımdan büyük bir sevinç çığlığı kaçmasına engel olamadım.

"Allah'ım!"

Yemeğe saldırmamak için zor dururken adamın dikkatle beni izlediğini fark ettim ve saçma bir şekilde bakıştık. Kaşlarını kaldırdı, pot kırdığımı fark eder etmez elimle şakaklarımı tuttum. Sızlanmaya, ağlarcasına mırıltılar çıkarmaya başladım.

"Allah'ım, olamaz... Bu adam beni nasıl bitireceğini çok iyi biliyor, bana zararı dokunacak her şeyi buluyor. Ne dersem diyeyim durmayacak..." Bana yaklaştırdığı tepsiyi ona doğru ittim. "İstemiyorum, istemiyorum dedim, al şunu!"

Bir yandan tepsiyi itiyor bir yandan da benden alırsa diye ödüm koparak göz ucuyla onu süzüyordum.

"Al diyorum, al! Canıma mı kastın var?" Ortalığı ayağa kaldıracak şekilde bağırıp dururken adam tepsiye uzanır gibi oldu, panikledim. "Ay hayır, sakın!"

Adam önümdeki yemekleri götürecek sandığım için öne atılınca ikinci kez pot kırdım. Hızla toparlamaya çalıştım. "Sakın beni zorlama, yemeyeceğim."

Rolümü biraz fazla mı abarttığımı sorgularken onun tepsiyi almadığını ve cümlelerimden sonra bana doğru daha çok itekliyediğini gördüm, neyse ki niyetimi anlamayacak kadar aptaldı.

"Ye dedim! Kes sesini, çok konuşma!"

Tavrının değişmeyeceğini ve gerçekten de benim zararıma olacak şeyleri yapmaya ant içtiğini anlayınca bu işten garip bir keyif almaya, zekâmla gurur duymaya başladım. Bu esaret giderek ilginçleşecek gibi görünüyordu. Elimi uzatıp isteksizce hamburgerlerden birine uzanıyor taklidi yaparken ağlayacak gibi dudaklarımı büzüyordum.

"Çok kilo alırım ama..."

Hıçkıracakmışım gibi kendimi tuttum, zarifçe dudaklarımı kapattım.

Adam bana iyice bilendi, tepsiyi kafama fırlatmak istercesine itekleyince birkaç şey döküldü.

"Hepsini, hepsini ye!"

Hamburgerden bir ısırık alırken tüm oyunculuk yeteneklerimi kullanıyor ve kendimi mutsuz olduğuma inandırmaya çabalıyordum. İlk ısırığın ağzımda bıraktığı mükemmel tat başımı döndürürken inlememek ve hepsini ağzıma tıkmamak için zor duruyordum. Son anda aklıma gelen şeyle gözlerimi ona dikip ağzım doluyken konuştum.

"Yanına da bir şeyler içmeyi hiç istemezdim, mideyi şişiriyor diyorlar. İyi ki içecek getirmedin, biliyor musun?"

Adam duyduğu şeyi birkaç dakika sorguladıktan sonra, "Haklısın," diye çenesini kaşıdı. "Bunu ben de bir yerde duymuştum, bekle."

Bir koşu içeri gitti, birkaç dakika sonra elinde büyük bir içecekle geri döndü, gözüm dönmüş şekilde hamburgeri gömerken içimden bu aptallığa şükrediyordum.

"En sevmediğim diğer şey yemek yerken telefondan bir şeyler izlemek," diye mırıldandım kendi kendime.

"Ne?" diye sordu kuşkuyla.

Şey evet, doğrusu şansımı zorluyordum. Papatya Parlar olmak biraz da bunu gerektirmiyor muydu?

"Dikkat dağıttığı için ne yediğimizi anlayamıyormuşuz, daha çok kilo aldırıyormuş. Diyetisyenim yasaklamıştı, o yüzden hayatta izlemem. Sakın teklif dahi etme. Bu da böyle bir bilgi." Öfkelenmiş gibi başımı iki yana salladım. "İyi ki telefonum yok."

"Telefon var da... Burada da internet tam çekmiyor ki," diye sıkıntılı bir nefes verip ceplerini yokladı. "Nasıl yapsak? Nerede izleyebiliriz başka?"

Adamın kafasının bir milyon olduğunu görmek iştahımı daha da artırıyordu, umursamazca omuz silktim ve diğer tabaklara saldırdım. Kafası öyle bulanmıştı ki ne kadar iştahlı bir şekilde yediğimi dahi fark etmiyordu, fırsattan istifade içecek şişesini de tepeme dikiverdim, kendime inanamıyordum.

"Bunu yapmak zorunda kaldığım için çok üzgünüm," dedim. Ağzımın içindekiler iki yanağımı da doldurduğu için konuşmakta zorlanıyordum. "Bunları yaşayacak ne günah işledim? Keşke yemeseydim."

"Telefon bağlantısından başka ne yapılabilir ki?"

Adam odanın içinde volta atmaya başladığında tepsinin tamamı silip süpürmüş, biraz şişen karnıma bakıyordum. Uzun zamandır böylesi kıtlıktan çıkmış hissi yaşamamıştım. Midemde mutluluk çanları çalıyordu, sırıtmak istiyordum ancak kendimi tuttum. Tepsiden uzaklaşıp yeniden soğuk duvara yaslanırken iç çektim.

"İyi ki kaç gündür burada olduğumu söylemedin! Duyunca kesin ödüm kopardı."

"Dört!" dedi bana zarar verebilecek bir şey yakalamanın verdiği heyecanla. "Dört günü geçti!"

"Yuh," diye homurdanırken kaşlarımı kaldırdım. "O kadar olmuş mu?" Aniden sinirleniverdim. "Ulan burnuma dayadığın koku nasıl bir etki yaptı ki bunca gün uyudum? Oldu olacak beni direkt gömseydin, pislik!"

Kötü bakışlarını üzerimden çekmezken başını iki yana salladı. "Üyelerin gelmesini bekliyorum."

"Üyeler mi?"

"Daha fazla konuşma," diye beni azarlayınca sesi beni bastırdı ve susmak zorunda kaldım.

Bu manyak neden bahsediyordu? Yoksa en az kendisi kadar psikopat olan o tuhaf kullanıcıları mı kastediyordu? İçimden bir ses bunun benim de gizlice aralarına sızdığım nefret grubu olduğunu söylüyordu.

"Ay hayır," diye fısıldadım kendi kendime. "Bunlar beni yolunmuş kaza çevirir. Benim acilen bir şey bulmam lazım."

"Ne konuşuyorsun kendi kendine?" diye bağırırken bu defa üzerime yürüdü. "Sakın bir şeytanlık yapayım deme! Kaçmaya çalışırsan acımam, işini bitiririm. Üyeler sana zarar veremedikleri için çok sinirlilerdi, mecburen onların gelmesini bekliyorum. Seni topluca mahvedeceğiz!"

"Şeytan ayini mi yapacaksınız? Sizi haydutlar sizi! İmdat!"

Duyduklarıma dayanamadığım için bağırmaya, olduğum yerde tepinmeye başlamıştım. Bundan biraz bile etkilenmedi ve hırsla konuşmaya devam etti.

"Göreceksin ne ayini olduğunu, sarı cadı seni!"

Derin bir iç çektim ve tarih bilgilerimi yokladım.

"Canım cadıları en son bilmem hangi çağda yakıyorlardı, siz kendinizi nerede sanıyorsunuz?" Bir kez daha aniden yükselen öfke kriziyle adama bağırdım. "Asıl soru, kendinizi ne sanıyorsunuz ya?"

"O sesinin ayarını düşür," diye tehlikeli bir şekilde üzerime yürüdüğünde çabucak duygularımı kontrol altına aldım

ve sessizleştim. Benim acilen bir plan yapmam gerekiyordu. En iyisi bildiğim yoldan devam etmekti.

"Boş versene! Beni susturduğun iyi, ağzından korkunç şeyler çıkıyor! İyi ki o üyelerin ne zaman burada olacaklarından haberim yok," dedim oltamı denize atıp beklerken. "Bilseydim daha kötü olurdum."

"En geç akşama," diye heyecanla ellerini ovuşturdu, tadı nefis bir yemekten bahsediyor gibi iştahla anlatıyordu. Sabırsız adımlarla pencereye ilerleyip dışarı bakmaya başladı.

Şu âna dek bir şeyleri yavaştan alıyorsam da bu saatten sonrası tehlikeli olduğunu idrak ediyordum, rastgele tuşlara basmaya ve kurtuluş için yollar aramaya başladım.

"Hih! Şu ellerimin hâline bak? Ne zaman bu duruma geldim ben? İnanamıyorum!"

İki elimi de öne uzatıp çığlıklar atınca adam pencerenin dibinden bana baktı, ne yaptığımı anlamıyordu.

"Allah'ım, sıcak sudan soğuk suya değmeyen ellerim berbat olmuş. Onları hiç böyle bakımsız, manikürsüz görmeye alışık değildim..."

Tüm oyunculuk yeteneklerimle omuzlarımı sarsarak ağlamaya başladığımda adam beni seyretmeye devam ediyordu. Üzüntümü görmeye bayılan bir şeref yoksunuydu!

"Demek ki ben çok güçlü bir kadınmışım! Eminim bu zor günleri atlatacağım. Bu tırnakların bakımsızlığı bana gücümü hatırlatsın, ne kadar büyük zorluklarla mücadele ettiğimi ve tırnaklarımla kazıyarak buralara geldiğimi unutmayayım. Evet, evet, iyi ki böyle kötü görünüyorlar!"

Ellerime narin bir öpücük kondururken gözyaşları içinde gülümsedim. "Ayağa kalktığımda çok daha güçlü olacağım. Bu eller daha çok iş yapacak!"

"Sen... Sen ne saçmalıyorsun kadın?" Adam hışımla üzerime yürüdüğünde gözlerini ellerime kilitlemişti. "Ver şu ellerini bir bakayım."

"Asla!" dedim oturduğum duvar dibinden saldırganca bağırırken. "Bu ellere bakım yapmana, beni güzel salonlara götürüp kandırmana izin vermeyeceğim. Aksine, bu kırılmış tırnaklara, mahvolmuş kuru cilde bakıp gücümü hatırlayacak, mutlu olacağım. Bırak beni pis adam!"

Gözlerindeki sinsi parıltı planımın iyi gittiğini fısıldadı.

"Ben... Ben manikürden falan anlamam!" dedi öfkeyle. "Yine de bunu yapacak bir yer bulmak zor olmasa gerek."

Birkaç saniye düşündü, odanın içinde yeniden volta atmaya başladığında hedefime ulaşmak üzere olduğumu anlıyordum.

"Saçmalık!" dedim öfkeyle. "Bu yaptığın şey saçmalık ve hatta zorbalık!"

Bana yanıt vermeye tenezzül dahi etmeden kolumdan tuttu ve sertçe çekiştirdi. Kapıya doğru ilerlerken telaşla etrafı kolaçan etmeyi sürdürüyordu.

"Telefon, telefon nerede? Acilen bulmalıyım!"

Kolumu çekiştirip odanın içine doğru kaçtım.

"Gelmiyorum, beni zorla götüremezsin! Seni her yere şikâyet edeceğim, bir adım bile atmam!"

Adam ona bu kadar karşı koyduğum için daha da öfkelenerek peşime düştü ve beni odanın köşesine sıkıştırdı.

"Düş önüme, beni zor kullanmak zorunda bırakma."

"Ben. Manikür. Yaptırmayacağım!" diye suratına haykırdım.

Role iyice girmiştim, öfkeyle soluyordum.

"Yaptıracaksın! Ben ne dersem o olacak!"

"Kolaysa götür o zaman, gelmiyorum," diye çıkıştım.

Tam onu kafaladığım için içten içe kocaman bir sırıtışla kendimi tebrik ediyordum ki inandırıcılığımı biraz fazla kaçırdığımı anlamama sebep olan bir şey yaptı.

Cebinden çıkardığı bezi burnuma bastırdı. "Sen bundan anlıyorsun!"

Gözlerim kapanırken bedenimin uyuşukça düştüğünü hissettim.

Birkaç Yıl Önce

"Olmuyor, olmuyor! Bu şarkının istediği ton bu değil, daha kaç defa söyleyeceğim? Dudak açıklığıma iyi bak."

Yaşlı adamın ağzına dikkat kesildiğimde dudaklarını hafifçe öne uzatıp ses çıkardı.

"Sol, si, sol..."

Çenemi dikleştirdim ve tekrar ettim. "So..."

"Sus, sus lütfen, kızcağızım. Berbat!"

Adam öfkeyle gözlerini kapatırken elini havada sinek kovalar gibi sallıyordu, o kadar şiddetli uyarılar yapıyordu ki susmak zorunda kaldım.

"Git," dedi derin bir iç çekip piyanonun başına ilerlerken. "Git, birkaç gün daha çalış."

"Bu parçanın ay sonuna kayıt alınması gerekiyor," dedim telaşla. "Zaten haftalardır çalışıyoruz, hocam."

"Ne dediysem onu yap."

Sırtı bana dönük şekilde ikaz etti ve hâlâ odada olup olmadığımı kontrol etmek için başını çevirdi. Elindeki nota kâğıdını öfkeyle masasına savurunca söylemek istediklerimi yutup geriye döndüm ve askılıktaki eşyalarımı alır almaz kendimi müzik odasının dışına attım.

"Anlamıyorum," dedim sinirle. "Benden ne istediğini anlamıyorum."

Merdivenlerden inerken topuklu ayakkabımın basamaklarda çıkardığı sesten bile rahatsız oluyor, kendimi bir an önce arabaya atıp buradan defolmak, mümkünse bir süreliğine evrenden bile yok olmak istiyordum!

Telefonum çantamda ısrarcı bir titreşimle varlığını hatırlatmayı sürdürünce, "Ne var?" diye bağırarak açtım.

"Terbiyesiz kız," diye azarladı menajerim Fazıl Bey. "Benim telefonlarımı böyle mi açıyorum? Çalışman nasıl geçti diye soracaktım. Kayıtlara başlıyor muyuz?"

"Ne kaydından bahsediyorsun, Fazıl." Adam benden çok büyük olmasına rağmen adıyla hitap etmiştim.

Evet, öfkelendiğimde saygısız ve bencil bir şımarıktan başka bir şey değildim.

"Bırak kayıt almayı, beni eve şutladı adam. Sıçtığımın notasına takıldık kaldık, orası da öyle kalsın demiyor."

"Yapacak bir şey yok," dedi Fazıl Bey kendinden emin bir şekilde. "Gerekirse provaları uzatacağız. Bu adam bu işin en iyilerinden, sen de biliyorsun."

"Biliyorum bilmesine ama ben artık şarkılarımı söylemek istiyorum," dedim merdiven basamaklarından inmeyi bırakıp öylece dikilirken.

Karşımdaki duvarla bir süre bakıştım, hayatımı sorguladığım kısa bir an yaşadım.

"Şirket bizi bekliyordu, hani stüdyolarına gidip denemelere başlayacaktım? Daha fazla katlanamıyorum, vazgeçerler diye ödüm kopuyor."

"Şirketin bir yere kaçtığı yok, sesini merak ediyorlar. Sadece biraz daha sabır gerekiyor, ben gereken süreci ilerleteceğim. Bunu düşünme."

"Ben..." diye fısıldadım telefona. "Ben sürekli en küçük hataya takılıp kalacaksam, etrafımdaki bunca yeteneksiz peşinden at koşturuyormuş gibi bu sektörün içine atılmaya devam edecekse ve bu kadar geride kalacaksam... Söylesene, hayallerime nasıl ulaşacağım? Bu sana da adaletsizlik gibi gelmiyor mu?"

"Sakin ol," dedi telefonun diğer ucundaki yumuşak ses. "Hiçbir şeye geç kaldığın yok, evladım, sen daha yolun çok başındasın. Yirmisini yeni geçmiş biri için çok fevri, çok aceleci, çok..."

Son basamağı inerken başımı iki yana salladım. "Hayır. Anlamıyorsun. Ben artık bunları duymak istemiyorum. Ben artık sahnelerde beni duysunlar istiyorum. Yoruldum."

"Konservatuarı bile yeni bitirdin," dedi Fazıl sabırsızca. "Ne oluyor sana? *Sosyal medyadan biraz uzaklaş, çalışmalarına odaklan*, demedim mi?"

Derin bir nefes verdi, sessizce onu dinliyordum.

"Herkesin koştuğu bir yolda sadece sen yürüyormuşsun gibi hissetmek kötü görünebilir. Peki ya hiç kimse senin varacağın yere gitmiyorsa?"

Zihnimde anlık bir aydınlanmanın varoluşunu hissettiğim o an duraksadım. Haksız değildi, biliyordum fakat içimdeki bir yer... Bir yer bunu kabullenmek ve sabretmek istemiyordu. Beklemek istemiyordum.

"Herkes koşuyorsa ben de koşacağım," diye fısıldadım hırsla. "Bu hayata onları izlemeye gelmedim."

"Papatya..."

Bu yaşlı adamla, bir yıl önce heyecanla anlaştığım bu menajerle hayat görüşlerimizin ve hayallerimizin aynı olmadığı o noktadaydık. Emek vermek kötü değildi ancak başladığımda devamını getirebileceğimi bildiğim bir işe bu kadar geç atılmak beni huysuzlandırıyordu. Ben artık odamda değil, sahnede şarkılarımı söylemek istiyordum.

"Hayır!" dedim inatla, derin bir nefes verip müzik sınıflarının olduğu binadan koşarak çıktım. "Birkaç hata yapar o notaya çıkamam diye, sesim yetmeyecek diye korkarak geride kalmayacağım. Bu bana göre değil, benim hayattan istediğim bu değil. O sahneye çıkar, gerekirse birkaç defa o rezaleti yaşar, sonra sesimi herkese duyururum. İşte bu kadar."

Günümüz

"Kenarlarını alalım mı?"

"Yok, o kalsın. Şuraya bir kalp istiyorum, yüzük parmağımın tırnağına."

Bir saat sonra psikopat adamın beni getirdiği manikürcüde tırnak bakımı yaptırıyordum. Beni acımadan bayıltmıştı ve kendime geldiğimde arabada uyanmıştım. Birkaç dakika yüzüme su serpiştirdikten sonra bulabildiği ilk manikürcünün önüne arabayı park etmiş ve beni zorla içeri tıkmıştı.

"Eğer ters bir hareketin olursa yanındaki insanlarla beraber seni mahvederim. Burası çok tenha ve ses duyulmayacak bir bölge. Başka bir müşteri gelmesin diye yüklü bir meblağ ödedim, kadın işini bitirir bitirmez defolup gideceğiz. Sakın bir şey çaktırma."

Söylediği şeyler yetmezmiş gibi cebindeki bıçağı çıkarıp yüzüme doğrultmuştu. "Yeterince anlaşıldı mı? Bu işi bir an önce halledelim ki akşamki partiye yetişelim, herkes senin için çıldırıyor."

Pis pis sırıttığında suratına tükürmek istesem de çıtımı çıkarmamış, sadece başımı sallamıştım. O izbe depodan kaçmayı başarmıştım, şimdi bu manikürcüye bir şekilde olanları fark ettirip kaçabilmem gerekiyordu. İşin kötüsü telefonuma ulaşamıyordum ve Polat'ın numarası da ezberimde değildi.

"Şu olmadı, tekrar yapar mısınız?"

Zaman kazanmak için neredeyse yedinci defa tırnağımdaki ojeyi sildirmiştim. Kız sabırlı bir şekilde tebessüm etti ve yeniden işe koyuldu. Bu sırada hemen on adım ilerideki bekleme alanında oturan psikopat koltuğa iyice yayılmış bizi inceliyordu. Yanlış bir şey yaparsam ya da ters bir cümle söylersem işimi bitirmek için hazır ve nazırdı.

"Hâlâ bitmedi mi?" diye sesini yükselttiğinde bakışlarımı ondan kaçırıp benden daha küçük yaşlarda olduğunu tahmin ettiğim kıza çevirdim.

Kız şaşırsa da korkusundan pek bir şey belli etmiyordu. "Bitmek üzere, efendim."

"Tamam, acele et!"

Ojeyi yeniden sürmeye başlamadan birkaç saniye önce bakıştık, çaresizliğimi hissetmesi için yavaşça elimi tutan elini sıktım. Kız irkildi ve dikkatle gözlerime baktı, bunu adamın fark etmemesi gerektiğinin o da farkındaydı. İçerideki gerilim aşikârdı ve bir şeylerin yanlış olduğu çok açıktı.

"Böyle iyi mi, efendim?"

"Evet, evet, özensiz yap gitsin," diye yüksek sesle homurdandığımda beklediğim yerden tepki geldi.

"Hayır, özensiz falan yapma! Onun canını sıkacak kadar güzel olsun."

Kız şaşkınca bir adama bir bana bakıyordu ancak sesini çıkarmadan başını sallamakla yetindi. Bir kez daha işine döndü ve dikkatle parmaklarımı, tırnaklarımı inceledi.

Evren bana hiç yapmayacağı bir iyilik yaptı ve adamın telefonunun zil sesi içeriyi doldurdu, şok içinde kalarak ona baktım. Heyecanımı fark etmemesi için kıpırdamasam da içim içimi yiyordu, göz ucuyla ayağa kalktığını gördüm.

"Alo? Geldiniz mi? Hayır, henüz orada değiliz."

Telefon konuşmasına odaklandığını ve dikkatinin benden uzaklaştığını fark ettiğim an kıza yalvarırcasına fısıldadım.

"Beni kaçırdı. Polisi araman gerekiyor."

Kız sözlerimle donakaldı, dudakları korkuyla aralandı. "N... ne?"

"Fazla vaktim yok. Burası neresi? Kahretsin, beni götüreceği yerin adresini de bilmiyorum."

Göz ucuyla adama baktım ve telefon konuşmasını sürdürürken bize hafifçe sırtını döndüğünü fark ettim.

"Tamam, kızı getireceğim dedim ya! İşimiz bitmek üzere. Gelince anlatırım, uzatmayın!"

"Dövüş eğitimin var mı? Silahın, bıçağın..."

Kız korkuyla başını salladı. "Ha... hayır yok, manikür araçları..."

"Onlar olmaz," dedim dudağımı dişlerken. Sabırsızca bacağımı sallıyordum, telaşla kıza eğildim. "Biz gidersek arabanın plakasını polisin takip etmesini iste. Dışarıdaki siyah araç, gördün mü? Lütfen hızlı ol, bu manyaklar beni öldürecek! Ben çok ünlü bir şarkıcıyım. İsmim Papatya Parlar, zaten her yerde beni arıyor olmalılar."

Adam telefon konuşmasını kesmeden göz ucuyla bana baktığında kızla birlikte tırnağa odaklanmış gibi yaptık ve farklı bir renk ojeyi işaret edip mırıldandım. "Evet, o olsun."

Adam yeniden önüne döndüğünde, "Telefonun yanındaysa hemen bana ver. Şuraya, masanın yanına sıkıştır. Ojeleri etrafına diz, lütfen acele et."

Kız ne olduğunu anlayamayacak bir hâlde olsa da hızlıca dediğimi yaptı ve cebinden çıkardığı telefonu masanın ucuna yerleştirdi. Etrafına ojeleri dizdik ve bedenimle hafifçe oraya doğru siper oldum. Dirseğimi o hizaya yerleştirdiğim için adamın bulunduğu açıdan yalnızca maniküre devam ediyor gibi görünüyorduk.

Polat'ın numarasını hatırlamasam da bir umut diğerlerinin numaralarını söyledim, kız çabucak tuşladı.

"Açan yok."

"Lanet olsun," dedim sıktığım dişlerimin arasından.

Zaten ihtiyacım olduğunda ulaşabileceğim kimse olmazdı!

"Polise adresi verirken sesi yükseltmemiz gerekir, keser bizi bu manyak. Ben çıkar çıkmaz aramayı unutma, tamam mı?"

Kız telaşla başını salladı. "Ta... tamam."

"Telefonu bana çevirir misin? Bir şey deneyeceğim."

Adamın yüksek sesi tekrar içeriyi doldurduğunda irkildik. "Yeter diyorum! Plana sadık kaldığımı anlamıyor musun? Bir saat bile sürmeyecek bir olay, hemen hallolacak. Hiçbir terslik yok. Başımı ağrıtmayı kes!"

Bu tarafa bakmadığı için hızlı bir şekilde sahte hesabımın şifresini girdim ve bu psikopat adamın da aralarında bulunduğundan emin olduğum Papatya Parlar Savar grubuna internet üzerinden giriş yaptım. İşte şimdi o andaydım, başarılı olursam kendimi kurtarabileceğim o anda!

Gruptaki son birkaç satırı çok hızlı şekilde okudum.

Papatya Koparan
Toplantı saatimiz kaçtı? Deponun adresi verildi mi?

Papatyayı Sokan Arı
Adres gizlilik sebebiyle buradan paylaşılmayacak. Baskın yapmak isteyen üyelere özel mesaj yöntemiyle adresi iletiyoruz. Eğer gizlilik önlemi almazsak bizden önce polis oraya ulaşacaktır.

Papatya Sapı
Bu işi buraya kadar getirmeyi başardık! Onurlu arkadaşımız eliyle koymuş gibi onu buldu ve yakaladı, bu saatten sonra geriye sadece hak ettiği dersi vermek kaldı. Herkes çok dikkatli olsun.

Kod Adı Yüksek Risk
Adres bilgisi için bana mesaj atabilirsiniz. Bir araç daha ayarladık ve kalabalık bir ekiple yola çıkacağız. En geç yarım saat içinde herkes durum ve konum bildirsin, ekip.

Yumurtadan Çıkan Goril
Ona ne yapacağız?

Papatyayı Sokan Arı
Geldiğin günden beri bunu sorup duruyorsun, eğer göreceğin görüntülere katlanamayacak bir korkaksan defol ve aramızdan ayrıl. Sen olmadan da son derece güçlü ve kalabalık bir ekibiz, pısırık.

"Allah'ın belaları," diye fısıldadıktan sonra hızla mesaj gönderme bölümüne tıkladım.

Hepsi bana zarar vermek düşüncesiyle kudurmuş olan bir grup manyaktan başka bir şey değildi!

"Arkadaşlar merhaba, Papatya pisliğini kaçıran arkadaşımızla irtibat hâlindeyim. Kendisi güvenlik sebebiyle kızı depoya değil, farklı bir yere götürmek zorunda kaldığını bana iletti. Ben sizinle yeni adresi paylaşana dek harekete geçmeyin, kendisinden haber bekliyoruz."

Yeterince inandırıcı olması için adımı **Bok Kokan Papatya** kullanıcı ismiyle değiştirmiştim.

Henüz birkaç dakika geçmedi ki biri mesaj gönderdi.

Kod Adı Yüksek Risk
Nasıl olur? Tüm plan tamamdı. Neden bize değil, sana haber verildi? Papatyayı Avlayan Ayı normalde bunu yapmazdı.

Göz ucuyla telefonla konuşmaya devam eden adama baktım. "Ayı olduğun ne kadar da doğru, seçtiğin isim cuk oturmuş, adi herif!"

Titreyen ellerimle bir mesaj daha gönderdim.

"Ekip! Hemen kendinize gelin. Bu plan riske atılamayacak kadar önemli. Yoksa siz bunu komik bulduğunuz için mi bizimlesiniz? Kararları sorgulamayın ve itaat edin. Ayının bir bildiği olduğuna eminim. Depoyu riskli bulduğunu söyledi. İçimizden kimse oraya gitmemeli."

Papatya Koparan
"Tamamdır. Bilgiyi teyit ettikten sonra
harekete geçeceğiz."

"Hâlâ teyit diyor, götoş!" dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Acilen şu adamın telefonunu ele geçirmem lazım."

Kıza gizlice telefonu uzattıktan sonra sessiz olması konusunda uyardım ve göz kırptım. Ayağa fırladığımda çılgınca bağırıyordum.

"Olamaz! Olamaz, inanmıyorum!" Adam irkilerek telefon konuşmasını kesip bana döndüğünde tepiniyordum. "Bu kadar güzel görünemez! Nerede benim ellerim, nerede benim yıpranmış tırnaklarım? Kahretsin!"

Masanın üzerindeki manikür makasını alıp cama fırlattım, kırılmadı ancak yüksek bir ses çıktı.

"Hayır, güçlüyüm! Güçlüyüm, biliyorum. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

Adam üzerime koşarken, "Sakin ol!" diye bağırdı. Beni tutmak için hamle yaptığında telefonu tutan elini inceledim ve pozisyonumu ayarladım. Aramızda bir adım kalmışken masanın üzerindeki manikür suyunu aldım ve olduğu gibi telefona boca ettim.

"Bırak! Beni bırak ki hâlime üzülecek vaktim olsun, zavallı ben..."

Adam şaşkınca elindeki telefona bakarken ben tırnaklarıma bakarak ağlamaya başladım, küskünce yere oturdum ve ellerimi dizlerime bağladım.

"Benden ne istiyorsunuz? Hayatımı çaldığınız yetmedi mi? Yanımı!"

"Sen... Sen telefonuma ne yaptın?"

"Dünyam başıma yıkılmış, sen telefon diyorsun..."

Omuzlarım sarsılırken başımı önüme eğdim ve yüzümü ondan gizledim. Zevkten dört köşe olmuştum ancak elbette çaktırmıyordum.

"Efendim, sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Yok!" dedi öfkeyle. "Yok!"

Uyuyan yılanı uyandırmak için, "Zaten benim telefonum da yanımızda değil..." diye iç çektim.

Her şey tıkır tıkır işliyordu.

Adam hızla beni yerden kaldırıp kapıya götürdü. "Geç çabuk, telefonu almalıyım. Benden haber alamazlarsa tüm plan bozulur." Delirmiş gibi görünüyordu, başını iki yana salladı. "Bozulmamalı. Asla bozulmamalı."

Bunu ne kadar çok tekrar ederse o kadar inanacakmış ve sorun çıkmayacakmış gibi bir hâli vardı, ses etmedim ve arabaya geçtim. Gelirken baygın olduğum için göremediğim yolları şimdi dört gözle izliyordum. Güzellik salonundan uzaklaşırken tek umudum kızın polisi haberdar edebilecek olmasıydı. Umarım başarırdı.

Yine de işimi asla şansa bırakamazdım.

Depoya döndüğümüzde neredeyse birçok sokak adını ezberlemiştim. Adam vakit kaybetmeden telefonumu sakladığı yerden çıkarmış, şifre denemelerine başlamıştı.

"Beni uğraştırıyorsun!" dedi öfkeyle. "Ne demek şifremi hatırlamıyorum?"

"Beni o kadar çok bayılttın ki hafızam silinmiş," diye çirkefleştim.

Adam şaşkınca bana bakarken bu ânı da fırsata çevirdim ve yere düşercesine sarsıldım, duvardan tutundum.

"Ya şarkılarımı hatırlayamazsam? Bir dakika... Bir dakika, şarkılarımın adları neydi?" Adam gözlerindeki garip ışıkla bana bakarken şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırıyordum.

"Hayır, hayır, hayır... Olamaz!"

"Gerçekten unuttun mu?"

"Kutup..." diye fısıldadım. "Kutup..." Adam gözlerini kıstı, dikkatle yüzüme bakıyordu. "Kutup ayısı!" Bağırmamla korkup geriye kaçtı. Yakasına yapışıp saldırdım. "Söyle, söyle kutup ayısı mıydı? Söyle!"

"Değil," dedi heyecanla. "İnanamıyorum! İşte dünyada bundan daha büyük bir kötülük olamaz. Başına gelebilecek en feci şey geldi, artık şarkı söyleyemeyeceksin! Rezalet."

"Hayır," diye fısıldadım hüzünle. Yeşilçam film artistlerinin abartılı hareketleriyle kendi etrafımda dönüyor, *nolamaz, niçin* diyerek elimin tersiyle alnıma dokunuyordum.

"Şarkılarım benden giderse... Kimim ki?"

"Bir hiçsin," dedi adam büyük bir keyifle sırıtırken. "Muhteşem haber. Hemen şu telefonun şifresini bulup arkadaşlara haber vermemiz gerekiyor. Bunu duyunca çıldıracaklar." Bir anlığına düşündü. "Neyse, zaten buraya varmalarına çok az kaldı. Ulaşamasam bile sorun yok."

Beni bağladığı köşeye çöküp oturmuşken rolden çıkmamak için kendimi zorluyordum. İplerle oynuyor, bir çıkış yolu ararmış gibi hüzünle başımı sallıyordum.

"Ne yani? Burada böyle çaresizce sonumun gelmesini mi bekleyeceğim? Zaten artık bir şarkıcı bile sayılmam. İyi ki o telefonu bana vermedin ve şifremi denemem için beni zorlamadın. Kim bilir kendimi ne kadar âciz hisseder, ne kadar üzülürdüm? Boş ver, sende kalsın! Artık hayatımın bir kıymeti yok!"

"Demek şifreni bulamadığını görmek moralini bozacak. Hayhay! Al şunu, denemeye başla!"

Telefonu kuzu kuzu elime verdiğinde aptallığı için yetmiş beşinci şükür duamı ediyordum.

"Hayır, istemez..."

"Al dedim!"

"Artık beni rahat bırak, görmüyor musun? Ne kadar bitmiş hâldeyim?"

O sırada gözlerimi bakımı yapılmış tırnaklarımdan ayıramıyordum, günler sonra onları böyle ışıltılı görmek ruhumu rahatlatmış, içimi açmıştı. Neredeyse hafifçe gülümseyecektim, bakımlı olmak dünyanın en muhteşem hissiydi.

"Burada böylece bomboş oturmandansa moralinin bozulacağı bir şey yap."

Telefonu elime verdiğinde şifreyi rastgele denemeye başladım. İlk üç seferde bilerek hatalı deneme yaptım ve onun suratına baktım, dudaklarım titriyordu.

"Çok iyi," diye sırıttı. "Cidden hatırlamıyorsun. Yoksa çoktan birilerini aramaya çalışırdın!"

Bu adamın tek hücreli canlılardan bile daha zavallı olduğunu trafikteki arabama saldırdığı gün anlamıştık. Teyit etmek içime su serpiyordu.

"Daha fazla denemek istemiyorum." Suratımı asıp telefonu yana bıraktım. "Üzüntüden öleceğim."

"Gerçekten de bitiksin," dedi keyifle başını sallarken.

Bana tepeden bakıyor, düştüğüm zayıf durumdan haz alıyordu. Ellerini ovuşturdu ve planını tekrar etti, arkadaşları buraya geleceği için feci hâlde sabırsızdı. Papatya Parlar Savar grubunun ayısı olmaktan mutluluk duyduğu her hâlinden belliydi.

Başımı aniden sola çevirip bağırdım.

"Pencereden biri mi bakıyor? Yoksa sizinkiler mi geldi?"

Sesimle irkilince adam heyecanla pencereye koştu. "Öyle mi?"

"Emin değilim. Belki de başkasıdır."

Suratında bir korku belirdi ve ıssız deponun küçük göz odasından koşarak çıktı, bir yandan bağırıyordu. "Burada bekle, hemen bakacağım. Kapıdayım."

Daha eşikten adım attığı an telefona saldırdım. Şifreyi hızlıca girdim ve şarjım çok az kalmış olmasına rağmen Polat'ı aradım. Dört gündür kullanılmadığı için beni birkaç dakika idare edecek kadar pili vardı, mutluluktan ağlayacaktım.

Telefon çaldı, çaldı, çaldı. Açan olmadı.

"Allah kahretsin!" dedim telaşla yeniden aramaya çalışırken

Parmaklarımın arasındaki telefon titriyordu, heyecana kapılmadan sakince hareket etmeye çalışsam da bu gerçekten çok zordu. Dudaklarımı ısırırken söyleniyordum.

"Duymayacak zamanı mı buldun?"

Ona vermiş olduğum son on saniyede de telefona yanıt vermediğinde vakit kaybetmeden mesaj bölümüne tıkladım ve gelirken ezberlediğim sokak isimlerinden yolu tarif ettim. Deponun bulunduğu izbe bölgeyi, buraya gelmeden yaklaşık dört yüz metre önce geçtiğimiz son yerleşim yerini, oradan hangi yöne devam edeceğini ve araba plakasını mesaj attım. İnternetin çekip çekmediğini kontrol edecek vaktim olmadığı için başka bir bilgiye erişemiyor, konum bilgisi gönderemiyordum. Tek umudum bu mesajın problemsiz şekilde ona iletilebilmesiydi.

Son bir kez aramayı denemeye yeltenmişken dış kapının açıldığını duydum.

"Kimse yokmuş. Henüz gelmediler."

Son umudum bana el sallayarak uzaklaştı çünkü Polat telefonu açmadı. Yaşadığım korkunç hayal kırıklığını gizlemeye ve korkumu belli etmemeye çalışarak telefonu aceleyle aldığım yere bıraktım. Adam içeri girdiğinde eski pozisyonumu almıştım. Girdiği ilk anda gözleri telefonu ve beni buldu, kontrolünü yaptıktan sonra başını salladı.

"Akşama az kaldı."

Birkaç saniye bakıştık, zihnimden onlarca düşünce geçti. Mesajım iletilmiş miydi? O azgın nefret grubu üyelerini birkaç saat daha oyalayabilmiştim, peki ya sabah olduğunda ne olacaktı? Hava kararmak üzereydi, akşamın kasveti ruhumu daraltarak içeri çökmeye başlıyordu. Polat gelmezse ne yapacağımı bilmiyordum. Buradan kaçmanın bir yolunu bulmak zorundaydım.

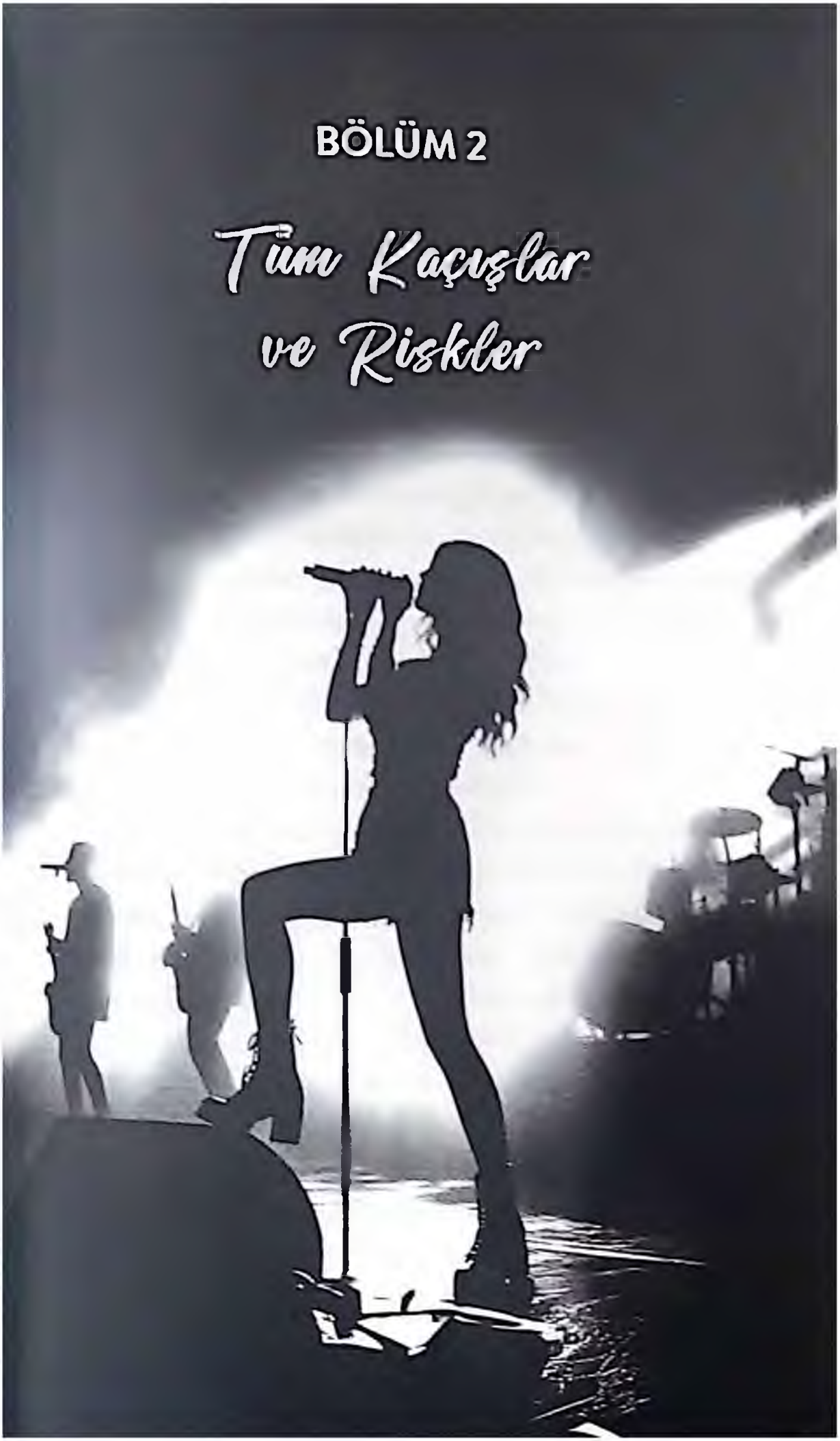
"Sabret. Sonuna yaklaşıyoruz, Papatya Parlar."

Adamın sinsi sesi nefretin harmanladığı o değişik hazla kulağımı okşadı ve zihnime süzüldü. Nefesimi tuttum ve yerdeki iplere baktım.

Ona yanıt vermedim.

BÖLÜM 2

Tüm Kaçışlar ve Riskler

Bir Buçuk Yıl Önce

"En sevdiğin dizi filmleri beğenmiyorum. Bunları değiştirelim."

"Ne demek en sevdiğim dizi ve filmleri değiştirelim?"

Menajerim suratıma ters bir bakış attı.

"Basbayağı değiştirelim. Vizyonlu değiller, başka bir şey bulmalıyız. Dinleyicilerin seninle daha çok bağdaştırabileceği..."

"Öyle şey mi olur? Bu düpedüz yalan söylemek."

İç çektim, birazdan konserim başlayacaktı ve hemen sonrasında dehşet bir magazinci akını yaşayacaktım. Bu sebeple şimdiden röportajımın planlamasını konuşuyorduk.

"Şöyle olabilir," dedim kendi kendime. "En azından sevdiğim filmler listesindeki daha aşağıda olan birkaç filmli üst sıralara taşıyıp tamamen yalan söylemiş olmadan..."

Yüzü çizgilerle dolu olan adam iç çekip memnuniyetsizce mırıldandı. "Olmaz, ondan söz etmiyoruz burada. Tüm listen çok kötü, Papatya. Başka bir şey bulmalıyız." Gözlerini kapattı. "Daha efsanevi filmler, daha kült diziler... Dinleyicilerin röportajını açtığında senin ne kadar birikimli ve kültürlü olduğunu da konuşmalı, anlıyor musun? Böyle şeyler."

"Saçmalamayın lütfen," diye homurdandım. "Dürüst hissetmem. Ben neysem oyum."

Bana getirdikleri, kostüm ekinin özenerek seçtiğini söylediği pembe pullu ceketi aldım ve omuzlarıma bıraktım.

"Saatim geldi, çıkıyorum."

"Magazinden önce yanıma uğramayı unutma."

"Peki."

"İyi eğlenceler."

Menajerimden son öğütlerimi aldıktan sonra yanımdaki sahne şefi ile beraber kulisten ayrıldım, benim için bir perdeyi elleriyle ikiye ayırdı ve geçmem için bekledi.

"Hayranlarınız çok sabırsız, efendim," diye tebessüm ederken yüzünde gerçek bir mutluluk vardı. "Sizi görmek için sabırsızlanıyorlar. Şu çığlıklara bakın."

Gözlerimi kıstım ve küçük boşluktan büyük sahneye baktım, birkaç yıl önce böyle salonları tıka basa doldurabileceğimi söyleseler herhalde çok şaşırırdım.

"Evet," dedim belli belirsiz bir tebessümle. "Çok güzel görünüyorlar."

"Sizin gibi, efendim."

"Teşekkür ederim, çok naziksiniz."

"Bizden başka bir arzunuz var mı?"

Son adımı atmadan önce görevliye göz kırptım. "Tadını çıkarın."

Büyük sahneye çıktığım an bir çığlık fırtınası koptu.

Günümüz

Kendi sesim önce kulaklarımda, sonra zihnimde yankılandı.

Gözlerimi kırpıştırırken uyuduğumu ve anılarla dolu bir yere usul usul daldığımı anladım. Geçmişi düşünmek artık eskisinden daha üzücüydü, hayatımın kontrolden çıktığı o noktaya kadar ne kadar değerli şeylere sahip olduğumu anlayamadığımı görüyordum. Şimdiyse hepsi benden alınmış, çırılçıplak kalmıştım. Düşüncelerimle ve geçmişle, kendimle ve kayıp gidenlerle.

Kendime gelmeye başlarken bu uğursuz depoda daha ne kadar tutulacağımı merak ediyordum, buradan kaçıp gitmezsem hayal ettiğim o ışıltılı sahne hayatımı bir daha asla yaşayamayacaktım. Bu düşüncenin öfkesiyle canım yandı ve dişlerimi sıktım; kaçmak, ölüm pahasına savaşmak istedim. İçimde bir yerlerde cesareti kırılmış olan o kız çocuğuysa hareket edemeden

bekliyordu, kocaman gözleriyle hapsedildiği bu dört duvarı izliyordu.

Daha ne kadar izleyecekti?

"Gitmem lazım." Gücümü toplamaya cesaret ettiğim ilk an telaşla kalkmayı denedim.

Dengemi sağlayamayıp sallanır gibi olunca yerden destek aldım ve yeniden denedim. Dizlerimde derman kalmamış, açlık yeniden etkisini göstermeye başlamış ve gücüm azalmıştı. Yanımda su yoktu ve beni buraya hapseden manyak ortalarda görünmüyordu. Pencereden havanın kararmakta olduğunu belli belirsiz anlayabilmiştim, dışarı çıktığımda yolumu bulabileceğimden, yönümü kaybetmeyeceğimden emin değildim ancak burada sonumu bekleyemezdim.

"Anlayacaklar ve gelecekler," diye fısıldadım dehşetle. "O gruptaki manyaklar beni eliyle koymuş gibi bulacak."

Deponun küçük odasından çıktığımda koridorda sessizlik hâkimdi. Önümü göremiyordum, ışığa ihtiyacım olmasına rağmen bunu önemsemeden duvardan tutunarak ilerlemeye devam ettim. Bir eşiği geçtiğimi, koridorun orta kısımlarına geldiğimi anladım. Nefesimi tutup beklerken dış kapının çok yakınında olduğumu biliyordum.

Çıkmak için parmaklarımla duvarı yoklamayı sürdürdüm, kapı koluna ulaşıp sessizce aşağı indirirken dizlerim titriyordu.

"Az kaldı," diye fısıldayıp kendimi cesaretlendirdim. "Çok az kaldı, Papatya. Yap şunu."

Gıcırdamaması için dehşet bir çaba gösterdiğim kapı beni üzmedi ve hemen açıldı, kilitlenmemişti. Evren benim yanımda mıydı yoksa bir şeyler fazla mı kolaydı? Adamın dışarıda bana tuzak kurmuş olabileceği ihtimalini düşünerek başımı uzattım ve etrafa bakındım. Zifiri karanlıktan hiçbir şey görünmüyor olsa da etraftan ses de çıkmıyordu, belki de uyuyakalmıştı. Bu fırsatı elimin tersiyle itemezdim.

İlk adımı dışarı attığım o an bir erkek sesi kulağımı okşadı. "Herkes tamam mı?"

Donakaldım.

Kapı kolunu tutan ellerim titrerken, "Kahretsin," diye sövdüm. "Herkes mi?"

Adım sesleri duyuldu ve düşündüğüm gibi yalnız olmadığımı, hatta muhtemelen adamın da yalnız olmadığını anladım. Birileri vardı, kalabalıklardı.

"O kadar sabırsızım ki. Onu kimse elimden alamayacak."

Kalın tabanlı bir botun bir şeyleri ezdiği için çıkarttığı çıtırtıyı dinlerken bedenim kaskatıydı. Geliyorlardı. Giderek yaklaşıyorlardı. İnanamıyordum.

"Önce ben," dedi bir başka aksi ses. "Önce ben tadacağım, Papatya çayımı."

"Papatya bahçesiyken bozuk bir tarlaya dönecek desenize."

İnanamıyordum, bu ses ise bir kadına aitti. Kafayı yemek üzereydim, düşmanlarım büyük bir hevesle baskına gelmişlerdi. Bense tek çıkış yolum olan kapının ağzında sonumu bekliyordum.

Ya geri kaçacaktım ya da ileri koşacaktım, eğer içeri girersem bir daha bu kapıya yaklaşamayacağımı çok iyi biliyordum. Zorluk çıkardığım an beni bayıltacaklarını, uyandığımda bir ton işkence yapabileceklerini, akıl sağlıklarının yerinde olmadığını, hatta belki uyanamayacağımı... Hepsini çok iyi biliyor ve deli gibi gümbürdeyen kalbimi duymamaya çalışıyordum.

"Koş," diye fısıldadım cesurca. "Arkana bakmadan koş, Papatya."

O an buradan kaçabileceğime gerçekten inanmıştım, tüm hızımla karanlığın içine atıldım.

"O ses de ne?"

"Ne sesi?"

Onları duyalı birkaç saniye bile geçmemişti ki kalabalık bir grup olduklarını anladığım insanların arasından koşuverdim,

karanlıkta beni tanıyamadılar ve ilk ânın şokuyla hareketsiz kaldılar.

"O kaçıyor! Kız kaçıyor!"

Bağıran kişi beni kaçırıp buraya hapseden manyaktı. Bir anlığına geriye döndüğümde karanlıktaki silüetlerin etrafa dağılmaya başladıklarını gördüm. Onun talimatıyla diğerleri de koşturarak etrafa emirler yağdırmaya başladı. Yolumu ve gözlerimin önünü bile göremeden koşarken kalbim delice çarpıyordu. Önümde koca bir çukur olabilirdi, en ufak fikrim yoktu. Önüme vahşi bir hayvan çıkabilirdi, fikrim yoktu. Önümde eli silahlı bir başka cani bekliyor olabilirdi, fikrim yoktu. Fikir sahibi olduğum tek şey durduğum an olacak şeydi.

Bitecektim. Ölecektim. Tökezlersem, duraksarsam buradan sağ çıkamazdım.

"Olmaz," dedim korkuyla. "Olmaz!"

Hızlandım, hızlandıkça nefesim ciğerlerime yetmiyor, bacaklarım giderek güçsüzleşiyordu. Düşüncelerin korkunç bir karmaşıklığa ulaşarak beni hareket edemez hâle getirmesine müsaade etmedim, yapamazdım. Akıllıca düşünmek ve yolu kaybetmemek zorundaydım, ormandan geçtiğim son seferi düşünerek haritayı kafamda canlandırdım.

"Aptal, kızı bağlamayı mı unuttun?"

"Kaçma!"

"Nereye gidersen git, bulacağız."

"Bu gece öleceksin!"

Sesler, seslerin telaffuz ettiği kelimeler korkunç ötesiydi. Benimle oynuyorlardı, psikolojik üstünlük kurarak onlara yakalanmam için ellerinden geleni yapıyorlardı.

"Yakalayın artık!"

Her bağırış bir öncekinden daha agresif, bir öncekinden daha öfkeliydi. Bacaklarımı açabildiğim kadar çok açarak koşuyordum, cani sesleri duydukça daha da hızlanıyordum.

"İmdat!"

Ormanın içine koşarken uzaklarda, çok uzaklarda bir yerde cılız bir ışık yandığını gördüm. Etrafını aydınlatmayacak kadar az ancak onu fark edebileceğim kadar çoktu. Işığa yaklaştıkça daha çok bağırıyor; bir ev, bir araba, belki de bir insanın etrafa tuttuğu telefon ışığıdır diye umut ediyordum.

"Yardım edin, beni öldürecekler!"

Ağaç dalları ve kuru yapraklar ayaklarımın altında sesler çıkarırken soluğum kesilmesine rağmen koşmayı bırakmıyordum. Her yere arabasıyla ve özel şoförüyle seyahat eden ben, kim bilir en son ne zaman yaya olarak böyle bir mesafeyi katetmiştim?

"Yardım... Yardım..."

Peşimdeki insanlar kalabalık olmalarından faydalanarak yakalama görevini dönüşümlü olarak üstlenip dinlenme fırsatı bulurken beni gafil avlamaya çok yaklaşmışlardı. Bir kez daha onlara dönüp bakamayacağımı, en ufak hatamda öbür tarafı boylayacağımı bildiğim için can havliyle koşmaya devam ettim.

Sarı ışık artık çok daha yakındı, omzum kalın bir dal parçası yüzünden çizilirken acıyla inledim. Tek fark vardı, normal bir zamanda bunun için saatlerce söylenecek ve hatta zırlayabilecek olan ben şu anda bu şımarıklığı yapacak vakit bulamıyordum.

"Işık..." Nefes nefese ışığın yarattığı umuda tutunmaya çalıştım. "Işık..."

Görüntü zihnime tam anlamıyla oturmaya başladığında ne yaşandığını daha iyi kavrıyordum. Bu bir arabaydı. Bir sebepten ormanın çıkışındaki yolun kenarına park etmişti, belki de beni kurtarmaya gelen biri bile olabilirdi. Derin bir suda boğulmak üzereymişim de bana can simidi fırlatacak birini görmüşüm gibi arabaya doğru çırpınmaya, atabildiğim son çığlıkları atmaya başladım.

"Buradayım, lütfen bekle! Hey!"

Far ışığı sayesinde ormanın içine doğru değil, yolun olduğu yöne koşmayı başardım. Şayet bu kişi orada durmamış olsaydı zifirî karanlığın yuttuğu ağaçlar arasında bu yolu fark etmem

imkânsız olurdu, orada bir çıkış olduğunu asla fark edemez ve yönümü değiştirmezdim. Derinlere, kurtuluştan çok uzak olan ormanın karanlığına çaresizce koşmaya devam ederdim.

"Bura... burada... yım..."

Nefesim kesik kesik bir hâl alıp nihayetinde tükendiğinde son kelimemin anlaşılmaz bir hâl aldığını biliyordum. Ormanın bitimindeki asfalt yola kendimi attığımda arabanın farları yanmaya devam ediyordu, var gücümle oraya doğru koştum.

"Aç!" diye bağırdım siyah film kaplı camları yumruklarken.

Büyük bir arabaydı, zifirî karanlıkla peşimdeki canavarlar daha fazlasını incelememe fırsat vermemiş olsa da dört tekerinin olması ve beni buradan götürebilecek olması benim için yeterliydi.

"Aç!" dedim yeniden camları yumruklarken. "Ne olur aç! Öldürecekler."

Camın açılmasını beklesem de bir süre hiçbir kıpırtı olmadı, yumruklamaya ve kapıyı zorlamaya devam ederken içerideki kişinin neden öylece beklediğini bilmiyordum. Açılmayan kapıyı zorlamayı bırakıp arabanın önüne doğru koştuğumda yere yığılmak üzereydim. Çaresizlik hiç bu kadar tanıdık gelmemişti, fiziksel ve zihinsel acı hiç böylesi birleşmemişti.

"Aç..." dedim nefes nefese şoför koltuğuna bakarken. Elimi salladım ve beni izleyen silüete, karanlığın içindeki insana baktım. "Kurtar beni."

Şoför koltuğunun bulunduğu tarafta bir hareketlilik sezdim ve çok geçmeden kapı açıldı. Panikle arabanın çevresini dolaşıp oraya koşarken çıkan kişinin fikrini değiştirebilmeyi ve hareketsizliğine bir son vermesini diliyordum, çığlık attım.

"Yardım et! Beni..."

Cümlem yarıda kaldı. İnen kişi uzun boyuyla karşımda duruyordu, ellerini yavaşça cebine yerleştirdi.

"Polat," diye fısıldadım.

Dehşete düşmüştüm, karanlıkta tam seçilemeyen yüzü her şeyi apaçık anlamama izin vermiyordu. Bu hissettiğim tanıdık güvenin önüne geçemedi, Polat'ı gördüğüm an tüm bedenim kendini bırakır gibi oldu, neredeyse yere yığılacaktım.

"Sensin," dedim ağlamaya başlarken.

Bu kez bir adım bile geride durmadan ona koştum, bedenim büyük bir kuvvetle bedenine çarptı ve sarıldım. İri vücudu arabanın açık kapısının yanında öylece dikilirken ben ellerimi beline daha sıkı sarıyor, başımı vücuduna gömüyordum.

"Kaçalım," dedim korkuyla ona sığınırken. "Lütfen, hemen gidelim, gelmek üzereler."

Yaşlı gözlerimle ormana baktım, başımla orayı işaret ettim. Bir yığın insan üzerimize çullanmak için bizi hedef almıştı, onlar da asfalt yola ulaşmışlardı. Birer birer üzerimize gelirlerken ben hareketsizce bekleyen adama yalvarıyordum.

"Çok korktum. Hemen gidelim, bu sefer öncekilerden daha tehlikeli! Durum çok daha kötü. Bize bir şey olursa kimse bulamaz, o kadar izbe bir yerdeyiz ki..."

Onu ikna etmek için bedenini sarsmaya, bana bakmayan yüzünü kendime çevirmeye çalıştım.

"Sana diyorum! Konuşsana, bir şey yapsana! Neden öylece duruyorsun? Senin mücadele edebileceğin bir kişi sayısı değil, üstelik silahlılar!"

Polat karanlıktaki gözlerini gözlerime çevirdiğinde başını hafifçe eğmişti. Gömleğine yapışan ellerim zıvanadan çıkmışım gibi onu sarsıyordu, tırnaklarımın canını acıttığını bilsem de kendimi durduramıyordum.

"Konuş," dedim ağlamaklı bir sesle.

Arabaya yaklaşan insanlar tüm güven hissimin yok olmasına, karşımdaki sessiz adam bir şeylerin parçalanmasına sebep oldu. Buradan uzaklaşabileceğime ve hayatımı doğal akışında sürdürebileceğime olan inancımı tamamen yitirmiştim. Oyun bitmişti, ben kaybedendim.

-Polat," diye fısıldadım canavarlaşan insanlar beni yakalamadan birkaç saniye önce.

Gözlerine baktığım o son an kötü şeylerin habercisi gibiydi. Arkamdaki caniler ölüm nidaları haykırsa da o hareketsizce duruyordu, alıştığım o korumacı tavrı yoktu. Gözlerinde güzel tek bir his barınmıyordu. Tanıdığım adam çok uzakta kalmıştı. Bunu hissettiğim an zihnim hapsedildiğim depoya geri döndü, ellerim tekrar bağlandı, kalbim aynı korkuyla titredi.

Aldığım nefes içimde asılı kaldı çünkü zifirî karanlıktan daha koyu olan gözleri beni uçurumdan aşağı itecek tek bir cümle telaffuz etti.

"Kızı alın."

Çığlıklarla uyandım.

"Hayır... Hayır, hayır, hayır!"

Göğsüm hızlı nefeslerle inip kalkarken bilincime yeni kavuşuyordum, en son ne zaman bu kadar korkunç gerçekçilikte bir kâbus gördüğümü hatırlamıyordum.

"Geçti," dedim kendimi sakinleştirmeyi denerken. "Geçti, bir şey yok."

Yüzüme yapışan saçlarımı geriye attım, su içinde kaldım diyebileceğim kadar çok terlemiştim. Kalbim göğsümü dövüyor, sanki yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Titreyen ellerimi göğsüme yerleştirdim ve soğuk depodaki karanlıkla yeniden yüzleştim, üşüyordum. Korkuyordum. Buradan kaçamıyordum.

"Uyuyan güzel yeniden uyanmış."

Ses hiç istemediğim kadar tanıdıktı, adam yeniden baş ucuma tünediğinde burada kalakaldığımı ve kurtulamayacağımı anladım. Onu alt etmek düşündüğüm kadar kolay değildi.

"Gece yarısını geçtik, gelmek üzerelerdir."

Vaktin ne kadar hızlı geçtiğini anladığımda şoka uğradım, bedenim dibi görünmeyen bir kuyuya tüm ağırlığıyla

düşüyormuş gibi çığlık atmak istesem de yapamadım. Kâbusun etkisi yüzünden adamın beni öldüreceğine neredeyse emindim, buna gereğinden fazla inanmıştım.

Orman... O ormandan kaçamazdım.

Dudaklarımı ısırırken, "Polat," diye fısıldadım.

Hayal kırıklığım elle tutulur cinstendi, gelmemişti. Mesajımın iletilmemiş olabileceğini bilsem de içimde bir yerler paramparça olmaktan geri duramıyordu. Belki de okumuştu ancak artık benimle uğraşmak istemediğine karar vermişti, belki de yorulmuştu. En sevdiklerim bile beni bırakmışken onun bırakması çok mu olurdu? Bu düşünce beni yeniden yüzlerce parçaya ayırdı.

"Kahretsin!" dedim ağlarcasına adama bağırırken. "Benden ne istiyorsun? Bana zarar vermek bu kadar önemli mi? Beni getirdiğiniz şu hâle bakın! Kendimi tanıyamıyorum. Yaşadığım şeye inanamıyorum."

"İnanamayacağın kısım daha yeni başlıyor," derken pis pis sırıttı.

Orta boylu ve sıska olmasına rağmen kaba kuvveti kullanmaktan çekinmeyeceği için mücadeleye girişmediğim bu adam karşımda arsızca gülüyordu. Neredeyse omuzlarına değmeye başlamış siyah saçlarından pislik akıyordu, sakalı da bu kötü görüntüden nasibini almış bir pasaklılıktaydı. Ellerini ovuştururken tırnakları arasındaki kire iğretiyle bakıyordum, tüm bedeni öyle kötü kokuyordu ki onun varlığına nasıl dayanabildiğimi ben de bilmiyordum.

"Uzak dur iğrenç herif!" dedim öfkeyle. "Derdin para mı? Eğer paraysa sayamayacağın kadarını önüne yığarım. Derdin ün mü? İki dudağımın arasındasın. Derdin ne? Söyle, söyle ki artık beni rahat bırak!"

Adam bana doğru öfkeli bir adım atıp koluma yapıştıktan sonra zorla ayağa kaldırdı.

"Kalk! Konuşma. Derdimin ne olduğunu seni almaya geldiklerinde görürsün."

Kolumu kelepçe misali saran elleri canımı acıtsa da ona istediğini vermemek için direndim, dudaklarımı birbirine bastırdım ve konuşmadım. Deponun kapısından beni çıkarırken resmen peşinde sürükleniyordum, gözü dönmüş vahşi bir hayvana benziyordu.

"İşte!" dedi beni kapıya doğru iteklerken. "Gelen biri var. Orada!"

Dış kapının önünde durduğumuzda üzerimdeki ince kumaş iliklerime kadar üşümeme, tir tir titrememe sebep oldu. Gerçekten de karanlığın içinden biri geliyordu, bir arabayı park edip geride bıraktığını görmüştüm. Yanında birkaç kişi daha vardı, bunlar diğer caniler olmalıydı.

Her şey buraya kadar mıydı? Yaptığım numara işe yaramamıştı ve depoyu kontrol etmek için sözleşip gelmişlerdi.

"Kız hazır mı?"

Konuşan bir kadındı ve sesi toktu. Diğer iki kişi tam arkasında bekliyordu, hepsinin yüzünde siyah bir maske vardı ve yüzleri görünmüyordu. Kadının parlayan siyah gözleri önce adamda, sonra uzunca bir süre benim üzerimde durdu. Yanımdaki adamın keyfi giderek artıyordu, gülüşü büyüdü ve tüm yüzünü kapladı. Heyecanla başını sallarken beni onların önüne itti.

"Alın!"

Tökezleyerek kadının önüne düştüm.

"Aferin, görevi gayet iyi üstlendin. Şimdi sırada devamını getirmek var."

Kadın, adama göz kırparken başımı kaldırmış onu izliyordum. Artık hiçbir şeye tepki verecek gücüm kalmamıştı, berbat hâldeydim.

Polat gelmemişti. Gelecekse bile çok geçti, yetişememişti.

"Bana dokunmaya hakkınız yok..."

"Kes sesini!" diye azarladı kadın. Sonra eğildi ve kalkmam için kollarımdan tuttu, mecalim kalmamış şekilde bedenimi bırakırken neden pes ettiğimi sorguluyordum.

Onun beni kurtaracağına ne kadar çok inanmıştım ki gelmediğini anladığımda böylesi yıkılabilmiştim? Benim kendimi kurtarma gücüme ne olmuştu, bu adam bu kadar büyük bir güveni nasıl sağlayabilmişti? Gözlerim dolu doluyken duygularım binlerce parçaya bölünmüş ve bir duygu karmaşasına dönüşmüştü. Ağlamak istiyor, çığlık atacak kadar öfkeleniyor, pişmanlık duyacak kadar kendi saflığıma kızıyordum. Hata yapmıştım ve bedelini ödüyordum.

"Düş önümüze."

Kadın beni arkadaki maskelilerden birine yönlendirirken beni teslim eden psikopat atıldı. "Ben de geleceğim, değil mi? Bu manzarayı kaçıramam. Ona yapacağınız işkenceler için sabırsızım. Özellikle..."

"Tabii ki gelebilirsin. Şu arabaya geç."

Her şey sadece birkaç saniye sürdü. Beni bu depoya hapseden ruh hastası zarar göreceğimden emin olmanın verdiği heyecanla karanlıktaki arabaya yöneldi, onun birkaç adım uzaklaştığını ve kendilerine sırtını döndüğünü gören maskeliler anlık olarak birbirlerine baktılar.

Beni tutan kişi komut verircesine başını salladı ve beni geriye çekti. "Şimdi."

Kadın ve diğer maskeli bir anda ileri koşarak adamı yakaladılar, donakalmış hâlde olanları anlamaya çalıştım. Beni buraya hapseden manyağı kıskıvrak yakaladıktan sonra yere yatırdılar, onun şaşkınlığından ve savunmasızlığından faydalanmakta gecikmediler. Suratına bir yumruk indirip bayıltırlarken beni tutan maskeli onlara ikinci kez komut verdi.

"Depoya götürüp bağlayın. Kaçamayacağından emin olun, bizi uğraştırmasın."

"Tamamdır."

Maskeli kadın onu onayladıktan sonra eğildi ve adamı kucakladı, diğer maskeliyle birlikte bayılttıkları adamı depoya götürmeye çalıştılar. Kalbim kulaklarımı uğuldatacak kadar hızlı çarparken öylece karanlıkta dikiliyordum.

Yanımdaki adama döndüğümde beni izlediğini gördüm, gözleri gözlerime değdiği an günlerdir kaybolmuş olan o his yeniden bedenimi buldu.

"Polat," diye fısıldadım.

Uzandı ve tek hareketle siyah maskeyi çıkardı. Saçları alnına düştüğünde hafifçe kıstığı gözlerini üzerimden çekmek yerine bana bir adım daha yaklaştı, başını eğdiğinde yüzündeki keskin ve kararlı ifade nefesimi kesecek zannettim.

"Geldin." Hıçkırıklarla ağlamaya başlamıştım, boynuna atladım.

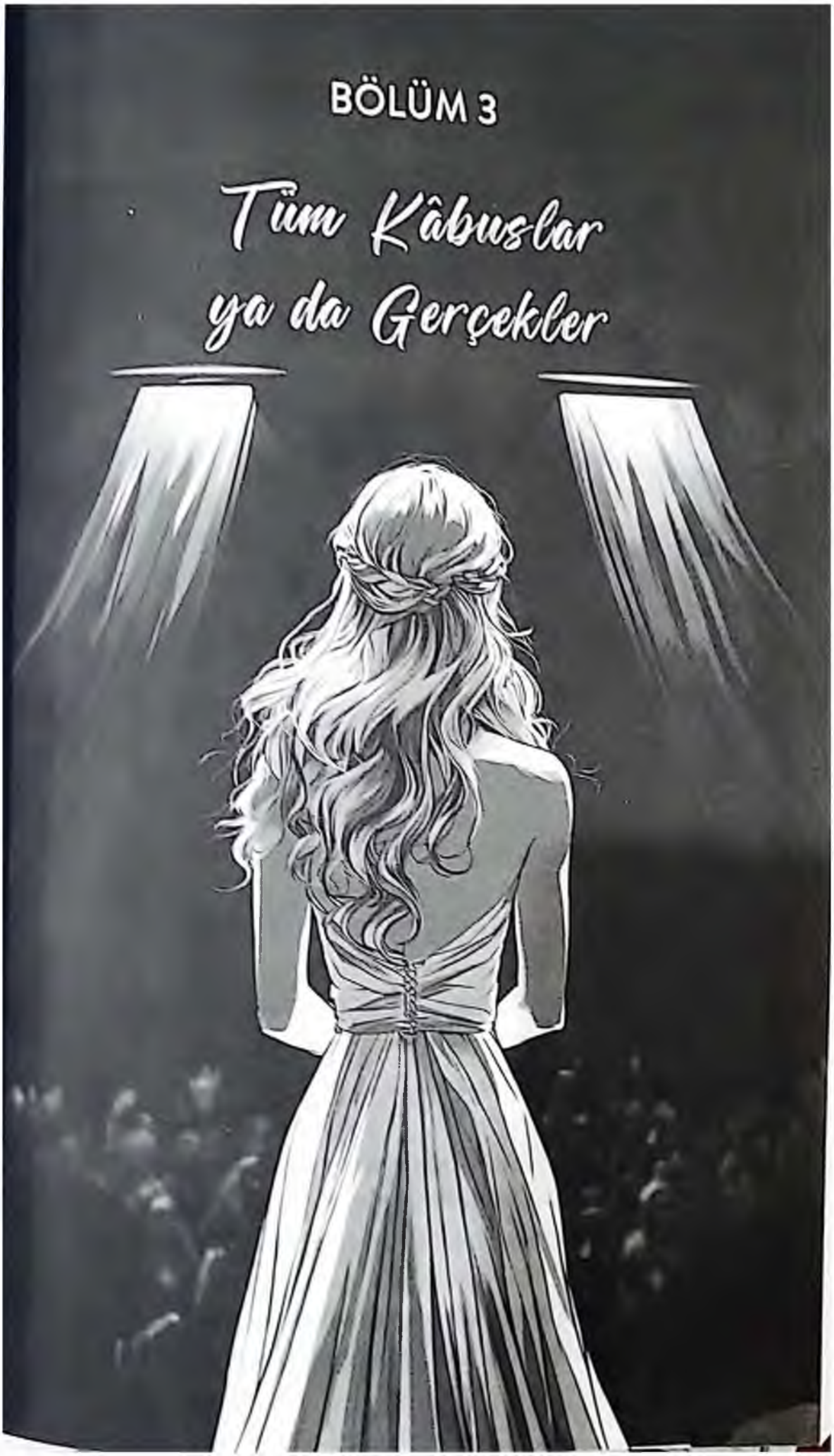
İlk anda tepki veremediğini hissettim, sebebini bilmediğim bir şekilde hareketsiz kaldı. Ben öyle korkmuş, öyle büyük bir kurtuluş hissine savrulmuştum ki kollarımı sıkıca boynuna doladım ve parmak uçlarımda kalktım.

"Geldim."

Sesi toktu, tek kelime etmiş olsa da bana verdiği sözü hatırlatırcasına kendinden emindi. Bana daha iyi hissettirecek olan bir şey yaptı ve sarılmama karşılık vererek iri kolunu sıkıca belime doladı. Zayıf bedenimin onun gücüyle buluştuğunu hissettiğim an ayaklarım yerden kesilir gibi oldu, kendimi ona bırakmak istedim.

"Çok geç kaldın," dedim kulağına doğru ağlarken. "Çok korktum."

Kâbusun etkisinin tamamen geçmemiş olması bana kötü bir dejavu hissi yarattı, bedenimin kaskatı kesildiğini anlayan adam başka bir şey söylemeden daha çok eğildi ve beni tamamen kucağına aldı. Bacaklarımı ona dolarken başımı boynuna gömmüştüm, gözyaşlarım tenini ıslatıyordu, hıçkırıklarıma engel olamıyordum.

BÖLÜM 3
Tüm Kâbuslar
ya da Gerçekler

Sekiz Ay Önce

"Hanımlar beyler! Hızlı olun, Papatya Hanım'ın kahvesi nerede kaldı?"

"Yeşil çay," diye düzeltirken saçımdaki maşanın oluşturduğu kalın bukleyi inceliyordum.

Kuaför kız tebessüm etse de etrafta bağırıp duran Çağrı'nın geriliminden dolayı rahat hissetmediğini yüzünden okuyabiliyordum.

"Şu dalga sahnede bozulabilir," diye mırıldanırken işaret ettiğim tutamı havaya kaldırdım. "Tekrar sarar mısın?"

Kız başını salladıktan sonra hemen saçıma eğildi. "Üzgünüm, efendim."

"Sorun yok."

Çağrı yanıma koşturdu, elinde yeşil çayımı tutuyordu.

"Buyursunlar efendim, taptaze! Şimdi demlendi."

"Sağ ol, tatlım."

Cin gibi bakan gözleri kime musallat olsam diye yer arıyor gibiydi, kuaför kızı gözüne kestirdi.

"Senin elin ne kadar yavaş böyle? Hızlı olsana canım! Sahneye gecikecek."

Zavallı kızcağız telaşla tutamı bıraktı. "Yapıyorum, efendim."

"Kızı rahat bırak, Çağrı," diye homurdandım. "Sen keyfine bak tatlım, gecikmiyorum."

Çağrı istediği kaosu yaratamamış olmanın verdiği can sıkıntısıyla homurdanarak uzaklaştı, kostümcü kızların yanına ilerlediğini gördüğümde iç çektim. Tabii ki onlara musallat olmaktan geri durmadı.

"Bu kıyafetleri çok aradınız mı gerçekten? Ben size manken gibi bir sanatçı getiriyorum, vücut ölçüleri ülkede başka bir

kadında yok! Siz gelmişsiniz aptal saptal kumaşlarla bu güzel hazinenin..."

"Ben bir hazine değilim," diye seslendiğimde insanlar bir anlığına bana baktı. Gözlerimi devirip ekledim: "Ayrıca elbiseleri çok beğendim, karışma insanlara."

"Sen kendine hazine değilim dersen bunlar da sana böyle muamele yaparlar tabii! Yok öyle şey, Papatya Hanım. Herkes burada ne kadar ünlü bir sanatçı ağırladığının bilincinde olacak. Anladın mı?" Yerdeki kırmızı halıyı gösterdi. "Bunu bile ben söyleyince sermek akıllarına geldi."

Bu yapmacık öfkesini iyi tanırdım, birilerinin ayağını kaydırmaktan hiç çekinmezdi. Onunla henüz yeni bir tanışıklığımız olmasına rağmen az çok çözmeye başladığımı düşünüyordum. Menajerim Çağrı için gösteriş her şeyden ön planda tutulmalıydı, aksi hâlde hak ettiğiniz övgüleri alamayacağınızı düşünürdü. Bu koca bir saçmalıktan ibaret gibi gelse de onunla kendi irademle çalışıyordum ve sonuç olarak susmak zorundaydım.

"Her neyse," diye mırıldanıp saçımı maşadan çektim. "Bu kadar yeterli, ben çok beğendim."

Çağrı bana aldırmadan insanları azarlamaya devam etti. "Papatya Parlar'ın bu yılki dinlenme rekorlarından haberiniz yok herhalde. Ülkeyi kasıp kavurdu bu kız. Geleceğin divası. Kendinize gelin, işinizi layığıyla yapmak zorundasınız. Bu kumaş nedir mesela? Git, çabuk daha parlağı varsa öyle bir şey getir!"

"Efendim, özel tasarım olsun dediğiniz için biz..."

Çağrı kostümcü kızın sözünü kesti. "Hem özel tasarım olacak hem de en parlağı olacak! Neyini anlamıyorsun? Senin görevin bu değil mi? Hızlı ol." Gözlerini kısıp herkese kötü bakışlar yolladı. "Şefinizle konuşup her birinizi tek tek bu işten..."

"Çağrı!" Seslenirken sesim bıkkındı. Sözünü bitiremedi, önce yüzüme, sonra üzerimdeki bornoza baktı. "Hadi hadi,"

diye ellerimi kaldırdım. "Çok laf yapıyorsun, bırak da işlerini halletsinler. Biri bana giyecek bir şeyler verebilir mi?"

On beş dakika sonra her şey hazırdı, ben de öyle. Müthiş parlak görünen saçlarım belime kadar kıvrılıyordu, elbisem üzerime tam olarak oturmuş, bembeyaz simli mini bir abiyeydi. Dizlerime kadar uzanan beyaz çizmelerim takılarımın parlaklığıyla uyum içindeydi.

Sahneye çıkmadan önce karanlık koridorda beklerken hayranlarımın giderek artan çığlıklarını duyabiliyordum. Bu artık benim için bir rutin hâlini almıştı, ülkenin her yerinde konser vermiş, yakında yurt dışı turnesi yapmayı planlayacak kadar büyük bir kitle edinmiştim. Bu sesler artık yabancı değildi, çığlıkların bir anlamı vardı.

"Papatya! Parlar! Papatya! Parlar!"

"Seni seviyoruz!"

"Pa-pat-ya!"

Dudaklarım kendiliğinden kıvrıldı, oraya biraz küstah, biraz kendini beğenmiş bir tebessüm yerleşti. Çağrı'nın kuliste yine birilerine bağırdığını duydum ancak cevap verecek havamda değildim.

"Hey," diye seslendiğimde yanımdaki sahne görevlisi çocuk hemen bana döndü.

"Buyurun efendim."

"Sahne ışıkları," diye mırıldandım.

"Evet efendim, bir sorun mu var?"

Tepedeki ışıklara umursamaz bir bakış attım.

"Işıklar gözümü alıyor, azaltalım."

Günümüz

Ülkenin en çok dinlenen sanatçısı Papatya Parlar. Ününe ün katan Papatya Parlar. Güzelliğiyle baş döndüren, sesiyle baştan çıkaran, büyüleyici şarkıcı Papatya Parlar.

Duymaya alışık olduğum iltifatlar bir süredir hayatımı esir almış bu yeni düzende artık kaybolmuştu. Hızla giden arabanın ön koltuğunda, dizlerimi kendime çekmiş ve penceredeki ormanlık alanı seyrederken akıbetimi düşünüyordum.

Her şeyin düzeleceğine olan inancım artık kayboluyordu.

Kurtarılmıştım, evet, evet önemli olan buydu. Önemli olması gereken. Fakat neden olması gerektiği gibi hissedemiyordum? Neden bir şeyler sonsuza dek kopup gitmiş gibi hissediyordum, bu normal miydi?

"Sen..."

Polat'ın sesi son derece tedirgindi, ona doğru bakamadım.

"Ben," diye güçsüzce tekrar etsem de sesim sanki duyulmuyordu.

İyi olup olmadığımı mı soracaktı? Şimdi ne yapacağımızı mı planlayacaktık? Bundan sonra bana ne olacağını mı konuşacaktık? Bilmiyordum. İçimde büyük bir ümitsizliğin filizlenmesine engel olamadığımı hissediyor, sonrası için herhangi bir şey planlamaktan endişe ediyordum. Polat sustu, belki de ilk kez onun da ne diyebileceğinden bu kadar emin olmadığını görüyordum.

Sonra çok kötü bir şey oldu ve irkilerek ona döndüm. "Nereye?"

Kaskatı bir yüz ifadesiyle yola odaklanmışken tizleşen sesimle bana döndü, şaşırdığını gördüm, neye tepki verdiğimi anlamaya çalışıyordu.

"Nereye?" diye yinelerken sesim yükseldi. "Ya bulurlarsa?"

Cevabı çok netti. "Sakin ol, bulamazlar."

"Sakin mi olayım?" derken dudağım titredi. "Beni kaçırdı. Günlerce. Havasız ve susuz kaldığım bir yerde."

Sesim giderek alçaldığında kaza yapacağını düşünmeme sebep olacak kadar uzun bir süre gözleri gözlerimde kaldı. Ne büyük bir hayal kırıklığı yaşadığımı gördüğünü biliyordum. Yanımızdan hızla geçen bir araba kornaya basınca aynı anda irkilip

yeniden yola döndük, elim istemsizce göğsüme uzandı. Bedenim resmen hâlâ titriyordu.

"Sen biraz uyu," dedi hırıltılı bir sesle. "Ben her şeyi halletti."

"Emin misin?" Gayriihtiyari fısıldadığımda bu kez gözlerini yoldan ayırmadı.

Sadece başını salladı. "Uyu, Papatya. Buradayım."

Buradaydı. Geç kalmıştı ancak gelmişti, buradaydı işte. Kalp atışım yeniden normale döndü, göğsümdeki elim usulca aşağı kaydı ve küçük bir kız çocuğu gibi kucağıma koyup bekledim. Başım bir süre sonra olduğundan fazla ağır gelmeye, göz kapaklarım kapanacak gibi olmaya başladı. Araba tüm hızıyla yolda kaymaya devam etti, ağaçlar, ormanlık alanlar ve bir sürü ışık geride kaldı.

Onlar sokak lambaları mıydı? Bilmiyordum, fazla bulanıktı. Bilincimi yeniden kaybeder ve uykuya dalar gibi oldum.

Arabanın sıcağında mayıştığımı ancak motorun uğultusu kesilip benim tarafımdaki kapının açılmasıyla anladım, soğuk aniden içeri doldu ve bedenimi ürpertti. Ancak bu çok kısa sürdü çünkü geniş bir beden beni kucakladı, sıcacıktı. Ev gibi hissettirdi, tanıdık kokuyordu.

"Polat," diye fısıldarken gözlerimi açamadım.

Dudaklarının saçlarıma değdiğini hissediyordum, aynı kararlılıkla yineledi. "Benim, gitmedim."

Gözlerim kapalı fısıldadım. "Gitmedin."

Beni hiç zorlanmadan kucağına aldıktan sonra ayağıyla kapıyı kapattı, avuçlarımı ceketine doğru çıkardım ve bir kez daha ona sıkıca tutundum.

Güçlü eli belimi sardı, botumun sağlamca bastığı taşlar ve otlar hışırdadı. Bir anlığına bu bana rüya gibi geldi. Bir kapı açıldı, bana sıkıca sarılmaya ve beni kucaklamaya devam ederken uykuya çekildim.

Derin, güvenli, sıcak bir alandı, yuvaydı. Tanıdıktı, Polat'tı.

Vücudumu rahat bir yatağa bıraktığını anladığımda gözlerimi açamadan mırıldandım. "İyi geceler."

Cevap gelmedi.

Gerçekle hayali ayırt edemediğin noktada ne mi olur? Bilincin sana yalanlar söylemeye, oyunlar oynamaya başlar. Sonra bu o kadar sahici bir hâl alır ki bir süre sonra hangisi doğru hangisi yanlış hatırlamamaya başlarsın. Kiminlesin? Neredesin? Nereden geldin? Hayatta olma amacın neydi? Peki sen...

Sen kimdin?

"Papatya'ydım," derken sesim robotikti. "Sanırım kaçırıldım." Gözümün önüne onun suratı geldi, bembeyaz bir odada karşımda duruyordu.

"O kaçırdı," diye fısıldarken şaşkındım. "Bir an bile düşünmeden bana saldırdı."

Bir ses sordu. "Ona ne yapmak istersin?"

"Onu öldürmek isterim."

Ürperdim, hayır, bu gerçek olamazdı. Bu benim sesim olamazdı. Bu beyaz oda da neyin nesiydi?

"Kâbus," dedim kendi kendime. "Her zamanki kâbuslardan biri olmalı, şimdi uyanacaksın."

Adam yaklaştı, bir adım attı, sonra bir adım daha... Evet, uyanacağımı biliyordum ancak yine de gerilemek, ondan uzaklaşmak istedim. Birbirine girmiş bu dağınık saçları ve iğrenç yüz ifadesini görmek istemiyordum.

Geriye döndüğüm an beyaz oda yok oldu ve kendimi ormanda buldum, nefessizce koştum.

"Kâbus bu," diye tekrar ettim. "Koşma Papatya, uyanacaksın."

Sahneye ulaşmak istedim, orman yok olsun ve bilinçaltım bu aptal oyunları kessin... Hepsi dursun istedim. Oysa öyle olmadı, ne orman yok oldu ne de çirkin adamın adım sesleri.

"Yine peşimden koşuyor," diye düşündüm acıyla. "Yine beni tutacak. Yine canımı yakacak. Yine acı çekeceğim. Yine onların istediği olacak. Ben... Ben bir kez daha, yine ve yine onların tutsağı olacağım. Ben parlayamayacağım."

Düşüncelerim sustuğu an omzuma dokunan el ormanda tökezleyip düşmeme sebep oldu, yüzüstü yığılmıştım. Eğer biraz geriye dönseydim onun suratıyla karşılaşabilirdim ama bunu yapmadım, bu kez kazanan ben olacaktım.

"Bakmayacağım sana," diye nefretle fısıldadım. "Defol hayatımdan."

"Ama benden kaçamazsın."

"Git!" diye bağırırken toprakla bakışıyordum. "Sana bakmayacağım. Sen gerçek değilsin, ben kurtuldum."

"Kendinden mi kurtuldun?"

Sessiz kaldım, bunu fark edince keyiflenmiş olacak ki omzuma yaklaştı ve arkamdan fısıldadı.

"Seni kendinden kurtarabilecek kimse yok. Aptallığından, sahte ışıltından, yalancı mutluluk şovlarından..." Eliyle aniden enseme doğru saldırdı. "Kimse yok!"

Büyük bir çığlık göğsümden dudaklarıma taştı: "İmdat!"

Korkuyla uyandım. İlk başta hiçbir şeyi idrak edemediğim bulanık bir an yaşandı, kirpiklerimi kırpıştırırken nerede olduğumu algılamaya çalıştım. Göğsüm hızlı nefeslerle inip kalkıyor, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Karanlık oda korkumun dinmesinde yardımcı olmuyor, bir şeyleri hatırlamamı zorlaştırıyordu. Bir anlığına yorganı üzerime çekip bir kalkan oluşturduğumu düşünerek yüzüme kapattım.

Aniden durdum, kimse yoktu, o da yoktu. Evet, yalnızdım. Dehşetin etkisi azalırken etrafı inceledim, soluk alıp verişim usulca düzene girdi.

Bir sorun yoktu, güvendeydim.

Polat buradaydı. Buradaydı, değil mi?

Bacağımı yataktan sarkıttım ve benim için hazırlandığını gördüğüm terlikleri ayağıma geçirdim, hızlı adımlarla kapıya ilerleyip odadan çıktım. Nedensizce hâlâ peşimden biri gelecekmiş gibi hissettiğim için biraz telaşlıydım, kendime gelmem biraz zaman aldı. Oturma odası olduğunu düşündüğüm yerde dalgalı bir ışık yanıyordu. Bunun alevleri dans eden bir şömineden mi geldiğini yoksa bir gece lambası ışığı mı olduğunu algılayamadım. Odanın kapısını yavaşça iterken parmaklarım hâlâ kâbusun etkisiyle titriyordu.

"Polat?" diye fısıldarken yutkundum.

Evet, buradaydı. L şeklindeki koltuğa uzanmıştı ancak uyumuyordu. Kapı hareket ettiği an bana arkası dönük olmasına rağmen müthiş bir refleksle geriye döndü, bakıştık.

"Uyumuyor muydun?" diye sorarken yattığı yerde toparlanmak için harekete geçti.

Aklına bir şey gelmiş gibi kumandayı alıp birden televizyonu kapattı, sanırım bir haber kanalı açıktı.

"U... uyuyordum," dedim kapı ağzında dikilirken. "Kâbus gördüm."

Kaşları çatıldı, dudaklarını önce aralasa da sonrasında ne diyeceğini kestirememiş gibi sustu. İçeride bir boy aynası vardı ve yansımamı görüyordum. Sarı saçlarım dağılmış, birbirine girmişti. O kadar yorgun ve mutsuz bir hâle bürünmüştüm ki nereye geldiğimi algılamak için vaktim olmamıştı.

"Burada uyumak ister misin?"

Sorusu beni gafil avladı. Hayır, yoksa gafil avlandığım sıcak sesi miydi?

"Şey," dedim bocalarken. "Sadece burada olup olmadığını görmek istedim." Yeni bir sessizlik aramızda baş göstermeden önce ekledim. "Görmeye ihtiyaç duydum."

Polat bu cümlemin üzerine bir saniye bile düşünmeden kelimelerin üzerine basa basa konuştu.

"Buradayım. Hep."

Tuttuğum titrek soluğu bıraktım. "Tamam o zaman." Aynadaki yansımama değen gözlerimi oradan kaçırdım. "Ben şey yapayım, duş."

Geriye dönüp arkamdaki banyoyu işaret ettim, neden bocalamaya devam ettiğimi bilmiyordum. "Duş alacağım, kötü kokuyorum."

Şöminenin alevleri şimdi koyu renk gözlerinde dans ediyordu, bakışları üzerimden bir an olsun ayrılmıyordu.

"Tamam," dedi.

Uykusuz görünüyordu, gecenin bu saatinde hâlâ ayakta olduğuna göre yorgundu da... Kıyafetlerini çıkarmamıştı, hiç rahat görünmeyen bir pozisyonda, sanki her an bir yerlere gidecekmiş gibi hazırlıklı bir biçimde bekliyordu. Yüz ifadesi sertti, olanlar yüzünden onun da kötü hissettiğini anlayabiliyordum.

Geriye döndüm ancak kapıyı tümüyle kapatmaya cesaret edemedim, yavaş adımlarla banyoya girdiğimde bedenimdeki titreme tam anlamıyla geçmiş sayılmazdı.

"Sakin ol," diye kendimi telkin ettim. "Bir şey olmayacak. Burada."

Banyonun kapısını kapattım ve bir süre sessizliği dinledim. Herhangi bir kıpırtı, tehlikeli bir tını ya da başka bir şey aradım ancak yoktu. Söylediği gibi güvendeydim.

"Hızlı olmalıyım."

İtiraf etmek zor olsa da hâlâ bir telaşın esiriydim, duşa kabine girdiğimde içeride bir küvet olduğunu fark ettim. Bir sürü şampuan, saç kremi, vücut losyonu ve duş jeli küvetin hemen yanına dizilmişti. Bunun yanında birçok bakım ürünü de hemen yanında yerini almıştı. Polat'ın bu evi nereden bildiğini ve kime ait olduğunu merak etmeden duramadım. Üzerimdekilerden kurtulup küveti doldurmaya başlayan sıcak suyun içine girdiğimde yatıştırıcı etki beni usulca ele geçirmeye başladı. Başlangıçta suyun içinde hareket etmeden bir süre bekledim. Bu

bekleyiş tahmin ettiğimden biraz daha uzun sürmeye başladı, nedenini bilmediğim bir biçimde kıpırdamak istemiyordum.

Suyun sesi beni kâbusun etkilerinden uzaklaştırırken bir başka düşünceye yaklaştırır gibi oldu. Temiz hissetmiyordum, evet çünkü bu yalnızca vücut kokumla ilgili olamazdı. Temiz hissetmiyordum: O adam bana istemediğim kadar çok dokunmuştu.

Elime geçen ilk sabunla vücudumu hışımla ovalamaya başladım. Şimdi az önceki gibi yavaş hareket etmiyor, âdeta delirmiş gibi sabunu tenime bastırıyordum. Yetmedi, daha çok temizlenmek istedim. Daha iyi hissetmek. Daha mutlu hissetmek. Daha özgür hissetmek. Bu bir anda küçük bir savaşa dönüşüverdi. Dişlerimi sıkıyor, parmaklarımı bacaklarıma, diz kapaklarıma, dirseklerime, kollarıma, göğüslerime ve karnıma bastırıyor, sertçe ovalarken eskisi gibi olduğumu, o şımarık ve umursamaz kıza dönüştüğümü hayal ediyordum. Boynuma uzanan parmaklarım tüm tenimi haşince kazıyor, her bir dokunuş beni birkaç ay önceki müthiş hayatıma yaklaştırıyordu.

Eski ben, mutlu olan ben, ünlü, havalı, popüler, muhteşem hayata sahip ben. Parmaklarım yoruldu, vücudumu delice ovaladığım birkaç dakikanın sonunda nihayet biraz daha iyi hissetmeye başlamıştım.

Su üzerimdeki tüm kiri alıp götürdü, bir süre akıp gitmesini izlerken soluk soluğaydım. Gözlerim kendiliğinden kapanır gibi oldu.

"Bitti," diye kendimi teklin ettim. "Bitti işte, sus Papatya. Sus."

Sesim giderek kısılmaya, buhar yüzümü okşamaya, üzerime âdeta boca ettiğim duş jelinin kokusu her zerreme işlemeye başladığında ancak sakinleşebildim. Bu bana biraz daha evdeymişim hissi veriyordu. Kendi pahalı eşyalarımı, eşsiz banyomu, lüks ürünlerimi hayal ediyordum.

"Bitti tabii, deli misin sen?" dedim zorla gülümsemeye çalışırken. "Geldi işte."

Suyu kapattım. Duş bitti, banyo sessizleşti, zihnim sustu.

"Burada. İçeride. Kurtardı seni, sustur artık o aptal düşünceleri."

Son cümleyle beraber küvete tutunarak dikkatle ayağa kalkıp doğruldum. Bornoza uzandım, üzerime geçirdim ve dikkatle küvetin dışına adım attım. Bedenim biraz titriyor, buharın dışına çıkmaya devam ettiğim için ani bir üşüme hissi bastırıyordu. Bornozun ipini sıkıca bağladım ve aynada kızarmış suratıma baktım. Uzandım, uzun parmaklarımla buğulanmış camı sildim. Sonra mekanikleşmiş gibi bir saç spreyi aldım ve güzel kokuyu saçlarıma sıktım. Yine elim kendiliğinden tarağa uzandı, uzun saçlarımı usul usul taradım. Bir başka kokulu losyonu aldım, bahar gibi kokuyordu, güzel anılarım gibi.

O güzel anıları tenimle buluşturdum, hoş koku parmak uçlarımdan boynuma, tenime yayılırken her yanıma sürdüm. Anksiyetem de bununla beraber azaldı, sanki yatıştırıcı bir uyaran gibiydi.

"İyiyim," desem de sesim biraz titredi.

Fakat ben iyiydim, her şey iyiye gidecekti. Gitmeliydi, değil mi? Sadece bu aptal dileği tersine çevirmek kalmıştı, ilerlemiştim.

Susmayan bu kötü düşünceleri bastırdım ve banyo kapısının koluna uzandım. Kaç dakikadır içeride olduğumu bilmiyordum ancak kapıyı açar açmaz buharlı hava etrafımdan yok oldu, şimdi yalnızdım ve soğuktaydım.

Yavaş yavaş odama geçmek için yürürken gözüm salonun kapısına değiverdi, televizyon yine açılmıştı, o uyumamıştı. Belki de beni beklemişti.

"Ben duştan çıktım," diye zayıf bir sesle konuştuğumda hızla geriye döndü.

Gözleri hızla durum kontrolü yaparcasına vücudumda gezindi, boynumda gereğinden uzun oyalandı. Ayağa kalkana dek bakışlarını üzerimden ayırmadı.

"Ne oldu?" diye sorduğumda elini yanındaki koltuğa doğru uzattı.

"Burada uyumak istersin diye düşündüm, senin için yatak hazırladım."

Görüş alanımın dışında kalan koltuğa bakmak için salona doğru bir adım daha atmam gerekti, sonra hazırladığı yeri gördüm. Gerçekten de odadaki tüm eşyalarımı buraya indirmiş, pembe bir yastık kılıfı taktığı yastığımı güzelce koltuğa yerleştirmiş, yumuşacık görünen çarşaf ve pikenin arasından bana göz kırpan ufak ayıcıkla beraber rahat bir yer hazırlamıştı.

"Olur," dedim şaşkınca. "Burası daha iyi olur."

Polat'ın yanımda olduğu her yer daha iyi olur gibi geliyordu.

Buna memnun olmuş gibi başını salladı. Benim için temiz kıyafetler aldığını ve hazırladığı yatağın baş ucuna koyduğunu fark ettim. Bornozumla yavaşça çarşafa oturduğumda uyku hemen beni kendine çekmeye başladı, şimdiden mayışmıştım.

"Onlar temiz ve yeni," diye açıklarken pijamaları gösterdi. "Ben dışarıdayım, sen giyin."

Sessiz bir teşekkürle başımı salladım, loş ışıkta bir süre bana baksa da nihayetinde buna son veren taraf kendisi oldu ve nedenini bilmediğim bir sebepten gözlerini kaçırdığını görür gibi oldum. Sırtını döndü ve odadan çıkmadan önce kapıyı yavaşça kapattı.

Birkaç dakika arkasından baksam da üşümeye başladığım için bornozumu çıkarıp temiz kıyafetleri üzerime geçirdim. Islak bornozu kapının arkasındaki askılığa bıraktım, havlumla saçlarımı kurularken içeriyi inceledim. Burası kimin eviydi, bilmiyordum ancak zevkli biri tarafından dekore edildiği belliydi. Genellikle ahşap detayların hâkim olduğu dağ evi konseptine sahipti, odadaki doğa temalı tablolar ve koltukların odunsu

rengi birbiriyle bütünleşmiş, tamamlanmışlardı. Sehpadaki küllüğe baktım, bir sürü izmarit vardı. Belli ki Polat bu gece benim kadar rahatsız anlar yaşamıştı, herhalde kimse isteyerek bunca sigarayı tüketmezdi. Düşüncelerim genç adama kaydığında kendimi salondan çıkarken buldum, üzerimdeki pudra renk pijamalar ve ayağımdaki beyaz terlik bana kendimi konforlu hissettiriyor, saçımdan yayılan güzel koku kötü düşünceleri uzaklaştırıyordu.

Salonun dışında kimse yoktu ancak verandadan tıkırtı geliyordu. Dış kapıya yaklaştığımda büyük pencereden Polat'ın uzun bedeniyle orada dikildiğini gördüm, sigarasının ucundaki alev karanlıkta onu hızla fark etmemi sağladı. Ancak ışıklar kapalı olduğu için o kendisine yaklaştığımı görmüyordu, kapıyı yavaşça açtım ve dışarı çıktım.

"Halledeceğim ben bir şekilde, siz rahat olun."

Bu cümleden sonra bir süre sustu, derin bir nefes verdiğini ve karşı tarafı dinlediğini anladım, biriyle telefonda konuşuyordu.

"Yok," dedi biraz ters bir şekilde. "Dediğimi yap, başka soru sorma." Karşıdan gelen yanıt onu pes ettirmiş olacak ki sesini yumuşattı. "Halledeceğim ne demek? Gerisini düşünme, tamam mı?"

Telefonu kapattığında beni fark etmesini bekledim ancak öyle gergindi ki hızla başka bir aramaya geçti, telefonu yeniden kulağına götürmeden önce bir küfür savurdu.

"Böyle işin içine sıçarlar."

Sırtı bana dönüktü, bedenini izliyordum ve nedensizce ses çıkarmak istememiştim.

"Konuştuğumuz şekilde olacak," dedi sıradaki telefon yanıtlandığında. "Başka bir şey yok." Karşıdan gelen yüksek sese yanıt verdi. "Hayır."

Ses biraz daha yükseldi, sanırım biri ona bağırıyordu. Polat düz bir sesle yanıtladı. "Hayır."

Gecenin sessizliğinde karşı tarafın yüksek sesini duyar gibi oldum. "*Ne demek hayır? Ne yaptığının farkında mısın?*"

Polat da ona bağırırken yanındaki sandalyeye tekme savurdu. "Sence farkında değilmişim gibi mi duruyorum? Hayır ulan, hayır!"

Tam o anda, sandalyenin biraz ilerisinde duran beni gördü, göğsü hızla inip kalkarken derin soluklar alıyordu. Kiminle ne için konuşuyordu, bilmiyordum ancak çok öfkelendiğini görüyordum.

"Se-selam," diye fısıldarken elimi kaldırdım.

Bakışları bir anda yumuşayıverdi, gözleri gözlerimle buluştuğunda gergin suratı rahatladı. Kasıntı duran bedeni ve omuzları gevşer gibi oldu. Sonra telefona son sözünü söyledi.

"Kapat." Aramayı sonlandırdı ve telefonu cebine attı. "Ne zamandır buradasın sen?"

Sesindeki gerilim benim de gerilmeme sebep olsa da sakince omuz silktim. "Birkaç dakikadır."

Kiminle konuşuyordu? Neden bunu soruyordu? Ansızın kendimi kötü hissettiğimde yumuşayan bakışları içimi görür gibi oldu. "Üşürsün."

İnce pijamaların bedenimi titrettiğini o an fark ettim. "Sen de üşürsün, içeri gelebilirsin."

Eliyle kapıya doğru *içeri buyur* edercesine geç işareti yaptı ve peşimden geldi. Beraber eve girdiğimizde kapıyı ardımızdan kapattı ve sürgüyü çekti. Bir başka anahtar çıkarıp kapının hem alt hem üst kısmından tekrar kilitledi. İşi bittiğinde verandayı gören pencerenin de sürgülerini çekti, perdeyi sertçe kapattı. Kıstığı gözleriyle etrafı yokladı, açık bir yer kalıp kalmadığına bakıyordu.

"Tamam," dedi kendinden emin şekilde. "Uyumaya devam edebilirsin."

Sesindeki güven verici his tatlı bir masalın hoş tınısını andırıyordu, salonda benim için yaptığı yatağa ilerlerken kendimi

küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordum. Ben henüz çok küçükken babamın etrafında yine pembe pijamalarımla dolanıp uyumdan önce son öpücüğümü almak için oyalandığım zamanlar gibi...

Yatağa uzanıp pikeyi üzerime çekerken şöminenin sıcaklığı yüz gibi içimi de ısıtıyordu, günler sonra ilk kez gerçekten iyi hissetmeye çok yakındım.

Polat sessiz adımlarla yanıma gelip pikenin diğer ucunu tuttu ve üzerimi örtmeme yardım etti. Parmakları omuzlarıma değdiğinde hiçbir yerimin açıkta kalmadığından emin olmuştu. Gözleri pikeden yukarı, suratıma, oradan göz bebeklerime yöneldi. Onun gece kadar koyu gözleri benim açık renk harelerimle buluştuğunda aramızda yine bir gerilim doğdu.

Bakma, Papatya. Hayır, böyle bakma.

Lanet olası gözlerim bana ihanet etti ve usulca dudaklarına bakıyorum. Göz kapaklarımın ardında anılar bir şimşek gibi şiddetle patladı.

Çağrı'dan kaçıyordum, beni bir locaya çekiyordu, bedenim bedenine çok yakındı, karanlığa saklanıyorduk, sonra her şey... Aman Allah'ım, her şey çok hızlı ilerliyordu, beni kendine tamamen çekip dudaklarımızın buluştuğu o anda müzik ritmini kaybetmiyor, tutku aramızda şiddetle alevleniyordu. Beni öpüyordu, o güne dek hep bunu beklemiş gibi aşkla ve hevesle öpüyordu. Aklımı karıştırıyor, teması düşüncelerimi dağıtıyor ve cehennem kadar kötü olan tüm yaşanmışlıkları siliyordu. Dokunuşu yeni bir sayfanın temiz başlangıcı gibi hissettiriyordu. Nefesimi nasıl kestiğini hatırladım.

"Neden nefesini tutuyorsun?"

İrkilerek gözlerimi gözlerine çevirdim, benim aksime onun bakışları hâlâ olması gereken yerdeydi. Bakışlarımdaydı.

"Fark etmedim," diye telaşla cevaplarken yutkundum.

Bu kez onun gözleri aşağı kaydı ancak hedef dudaklarım değil, çenemin biraz altıydı. Boynumu incelediğini anlayacağım kadar yakına girdi, hâlâ üzerime eğilmiş vaziyetteydi.

"Buraya ne yaptın?"

Kirpiklerimi kaldırmış, loş ışıkta ona bakmaya devam ediyordum. Söylediği şeyi daha iyi anlayabilmem için nazikçe çenemi tuttu ve başımı yukarı kaldırdı.

Dokunuşuyla kalbim delice hızlandı, neden böyle hissediyordum?

"Buraya," dedi ve çenemi tutmaya devam ederken diğer parmağıyla boynumu yumuşakça okşadı.

"Ne olmuş?" diye fısıldarken sesim güçsüz çıktı.

"Kızarmış. Canını acıtmışsın." Duşta olanları hatırladım, kendimi bir anlık kaybedişimi... Kaşlarını çattı. "Sanırım duşta pek nazik davranamamışsın."

"Temiz hissetmediğim için boynumu sert ovaladım."

"Otuz iki yıldır dünyaya bakan gözlerimin şahit olduğu en berrak şey tenin, Paparya." Bunu tok bir sesle, anlamamı istercesine bastırarak söylemişti.

Öylece kaldım. Dünya bir süreliğine, gözlerim gözlerine değdiği andan beri daha yavaş akmaya başladı, şok içinde kirpiklerimi kırpıştırırken yutkundum. Dilim kurumuştu, söylediği şey zihnimi allak bullak etti.

Bu aldığım ilk iltifat değildi ama bu aldığım en iyi iltifatlar sıralamasını yıkıp geçmişti.

"Teşekkür ederim," derken sesimi bulmakta zorluk yaşadım.

"Kibarlık olsun diye söylemedim."

Yanaklarım hızla kızardı, her yerden övgü almaya alışık olan ben neden şimdi pancar rengine dönüyordum?

"Tamam," diye araya girdim. "Teşekkürler yine de. Tamam işte. Sus."

Çok yakındık, dudağının küçük kıvrılma hareketini göreceğim kadar çok.

"Sustum," derken sesi kalın ve pürüzlü çıktı.

Hayır Papatya, bir sesi bu kadar havalı bulman sağlıklı değil, bir bakışı bu kadar çekici bulman normal değil, bir erkekten...

Lanet olsun, bir erkekten uzun süre sonra bu kadar hoşlanman normal değil! İstemesem de zihnimde koca bir çizelge beliriverdi ve kendimi son ilişkim olan Furkan'la Polat'ı kıyaslarken buldum. İnanamıyordum, arada dağlar kadar fark vardı. Furkan şimdi zihnimde kendi zevklerini ön plana koyan, beni yüzeysel iltifatlarla geçiştirdiğini fark ettiğim, olgunluktan tam anlamıyla nasibini almış diyemeyeceğim bir noktadayken Polat bir uçurumun diğer ucundaymış gibi ondan uzaktı.

Daha olgundu, daha merhametliydi, daha güven vericiydi, daha kendinden emindi, daha dikkatliydi, bana karşı kullandığı her cümlede, sarf ettiği tüm kelimelerin her hecesinde çok daha içtendi.

"Daha gerçeksin," diye fısıldarken ani farkındalığı aşamıyordum.

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Sen."

"Neyim?"

"Çok gerçek."

Gülecek gibi oldu. "Hayal gördüğünü mü sanmıştın?"

Alay edilecek bir duruma düşeceğimden korkarak hemen doğruluverdim. "Çekil, çekil! Bir şey demedim, unut."

Yataktan apar topar fırladığım için bu kez şaşkınca suratıma baktı. "Ne yapıyorsun? Bir yerinde dursana."

"Duramam," dedim konuyu değiştirme telaşı içine girdiğimde. "Ne zaman düzelecek tüm bunlar? Niye bir şey yapmıyorsun? Hem sen fısır fısır kiminle telefonda konuşuyordun?" Aniden işaret parmağımı suçlayıcı bir biçimde ona salladım. "Eğer yardım etmeyeceksen söyle de başımın çaresine bakayım!"

Ani ruh hâli değişimlerime yetişemiyormuş gibi alnını kaşıdı. loş ışıkta olmamıza rağmen yüz ifadesini net biçimde görebiliyordum.

"Yardım etmeyeceğim için onca insanın arasına dalıp seni kurtardığımı mı düşünüyorsun, hanımefendi?"

Yanaklarımı şişirip ofladım. "Neden bir planın yok o zaman? Hayatım boyunca oradan oraya kaçıp saklanacak mıyım? Çok sıkıldım, anlamıyor musun? Artık..." Öfkeyle ayağımı yere vurdum. "Artık düzelsin bu boktan dilek!"

Sanki tüm suçlu oymuş gibi zavallı adama bakıyordum, oysa her zamanki gibi sakinliğini koruyor, son derece kontrollü bir biçimde beni izliyordu. Sakinleşmemi ve susmamı bekledikten bir süre sonra eliyle yastığıma hafifçe dokundu.

"Artık gelebilirsin, gecenin dördünde seni bu dilekten kurtaracak bir yolumuz yok, evet."

"Sabah var mı?" diye çenemi dikleştirdiğimde kollarımı göğsümde bağlamıştım.

Meydan okumama tok bir sesle yanıt verdi. "Var."

Ne? Var mı demişti o? Ciddi miydi? Doğru duymuş olabilir miydim? Telaşlı adımlarla yeniden yatağa koşup karşısına oturdum, omuzlarını tutup heyecanla sorarken gözlerim kocaman açılmıştı.

"Ne var?" diye merakla sordum. "Ne buldun?"

Güven verici bir sakinlikle konuştu. "Her şeyi düzeltmeye gideceğiz."

Bir sürü şey sormak istiyordum; ne bulduğunu, nasıl olacağını, detayları, planı, riskleri... Ancak hiçbirine izin vermeyecek bir kesinlikle lafımı ağzıma tıkadı.

"Erken uyanmazsan hiçbirini yapamayız. O yüzden şimdi güzelce uyu."

Başkası söyleseydi biraz durup sorgulardım ancak konu Polat olduğunda bunu yapamıyordum, içimden bir ses onun her koşulda her şeyi halledebileceğini söylüyordu. Bu aptal güven tam

olarak ne zaman kalbime böylesi kök salmıştı ki? Onun omuzlarını sarstığım ellerimi usulca indirdi, kollarımı nazikçe tuttu ve beni yatağıma yatırdı. Bir bebeğe bakıcılık yapıyor gibi görünüyordu, gerçekten de her an yanlış bir şey yapabilirmiş gibi dikkatliydi. Kafamı yastığa koyarken ona bakıyordum. Tepemdeydi.

"Uyurum o zaman," dedim çabucak.

Güldü. "Uyu o zaman."

"Sabah güzel şeyler olacak mı?"

"Çok güzel şeyler olacak."

"Her şey eskiye dönecek mi?"

Buna yanıt vermeden önce duraksadığını fark ettim, dudaklarını araladığında içime kötü bir his doğdu. Parmağımı havaya kaldırıp dudağına yapıştırdım.

"Sus," dedim. "Tamam, boş ver. Sormadım. Onu sonra düşünürüz."

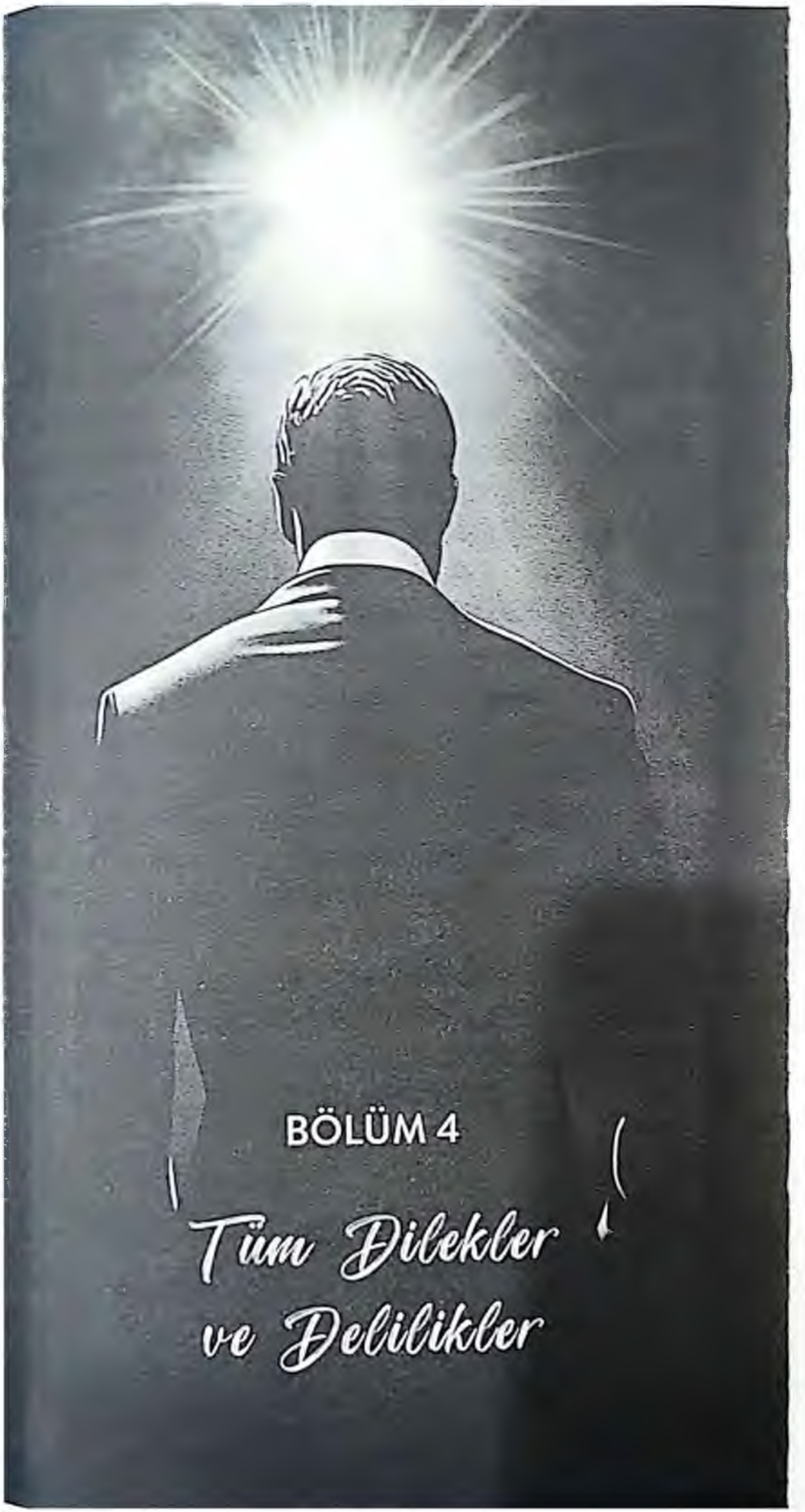
Onaylarcasına başını salladı. Biraz geri çekildi ve yeniden üzerimi örttü, heyecanımın dinmiş olması işini kolaylaştırmıştı. Merakla kırpıştırdığım kirpiklerimi, göz kapaklarımı rahat bıraktım ve gözlerimi yumdum. Kendimi uyumak için zorlamayı denedim.

"Bir daha canını acıtacak şeyler yapma."

Sesi yumuşak bir tınıyla kulağımı okşadığında üzerime pikeyi örten parmaklarının da bana temas ettiğini, omzumu, oradan da sanki boynumu okşadığını hisseder gibi oldum. Tatlı bir uyku beni tüm yorgunluklarımdan arındırmak için kendisine davet ederken tebessüm ettim.

"Hm hm," diye mırıldandım. "Olur."

Koltuğun diğer ucu, ayağa kalktığını belli edercesine hafifledi. "Olsun."

BÖLÜM 4
Tüm Dilekler ve Delilikler

On Bir Ay Önce

Annem, babam ve ben yemek siparişimizi verdiğimiz restoranda gergin bir biçimde bekliyorduk, biraz sonra deniz mahsulleri tabakları masamızdaydı. Babam daha fazla bu uzun bekleyişe aldırmadan hızlı bir şekilde çatal ve bıçağına sarılırken annem onu kınayan bakışlarla seyrediyordu.

"Şu huyunu bırakamıyorsun," diye iç çekti. "Yemek bir yere kaçmıyor, bekle de şu adam bir gelsin."

"Gelsin canım, biz tam saatimizde burada değil miyiz sonuçta? Yemeğe başlamamızın ne sakıncası var?" Bana göz kırptı. "Güzel kızım babasına kızmaz, acıktım ben yahu."

"Afiyet olsun, baba," derken sesim sakindi.

Gözlerim kapıda, eski menajerlik şirketimle ilişiğimi kestiğim duyulduğu an hızlı bir şekilde bizi bulup iletişime geçen bu adamı bekliyordum. Annem ve babam da bu önemli görüşmede yanımda olmak istemişti çünkü bir menajer alt tarafı bir menajer sayılmazdı.

Bundan sonraki tüm kariyer yönetimimde benimle olacak, ipleri eline alacaktı. Yaptığımız telefon görüşmesinde son derece heyecanlı ve istekli bir adam olduğunu anlamıştım, ailemin bu görüşme için bu kadar heveslenmesindeki en büyük etken de buydu.

"Bakalım konuştuğu gibi biri mi çıkacak?" Annem şüpheci yaklaşımını elden bırakmıyordu. "Umarım vadettiğinden daha azı değildir."

"Öyleyse bile sözleşme imzalamayız, olur biter anne."

"Adı neydi bu adamın?" Babam lokmasını yutup içeceğinden bir yudum alırken sormuştu.

"Çağrı'ydı galiba," dedim bacak bacak üzerine attığım koltukta geriye yaslanırken.

Adamın cümleleriyle benim heyecanlanmam gerekiyordu ancak annem böyle düşünmüyor gibi görünüyordu.

"Ah, Janset Bey," dedi büyük bir tebessümle elini uzatırken. "Ben Papatya'nın annesi. Sizi ilk gördüğüm anda tanıdım, inanır mısınız? Magazin bültenleriniz başta olmak üzere sunduğunuz tüm işleri heyecanla takip ediyorum."

Adam gözlerini gözlerimden çekti, anneme yöneldi. Sonra karizmatik bir biçimde gülümsedi.

"Böyle harikulade bir sanatçının da böyle nahif bir annesi olmalıydı zaten, sizlerle tanışmak ne büyük onur."

Adam annemin elini sıkmadan önce bir öpücük kondurdu, sonrasında babamı fark etti ve kibarca ona da selam verdi.

"Siz de babası olmalısınız. Ne güzel bir akşam böyle, hepinizle tanışmış bulundum."

"Hop, affedersiniz! Papatya Hanım'la öyle hemen tanışmış bulunamazsınız!"

Arkamızdan duyulan sesle aynı anda irkildiğimizde gayriihtiyari geriye döndük, karşımızda genç bir adam vardı. Epey dinamik görünüyordu, hareketli bir yapısı olduğunu onu görür görmez anladım.

Spiker kaşlarını çattı. "Pardon beyefendi?"

Diğer adam güneş gözlüğünü çıkardı ve sırıtarak ona elini uzattı. "Ben Çağrı, Papatya Hanım'ın yeni menajeriyim."

Babam çatalını şaşkınca masaya bırakırken annem her zamanki gibi sorgulayıcı biçimde yönelttiği bakışlarını adamın üzerinde gezdiriyordu.

İnanılmazdı ama annem bu emrivakiden hiç rahatsız olmamıştı, bu tam da ondan beklediğim bir hareketti.

"Hayır, anne," diye sessizce mırıldandım. "Bu çok kaba."

"Çok öz güvenli," diye fısıldayan annemin dudağı kıvrıldı.

Gözlerimi kapattım, oflamamak için dişlerimi sıktım. Evet, eski menajerimin fazla yaşlı ve hareketsiz olduğu doğruydu ancak patavatsızlıkla hareketlilik arasındaki ince çizgide dans eden

Adamın cümleleriyle benim heyecanlanmam gerekiyordu ancak annem böyle düşünmüyor gibi görünüyordu.

"Ah, Janset Bey," dedi büyük bir tebessümle elini uzatırken. "Ben Papatya'nın annesi. Sizi ilk gördüğüm anda tanıdım, inanır mısınız? Magazin bültenleriniz başta olmak üzere sunduğunuz tüm işleri heyecanla takip ediyorum."

Adam gözlerini gözlerimden çekti, anneme yöneldi. Sonra karizmatik bir biçimde gülümsedi.

"Böyle harikulade bir sanatçının da böyle nahif bir annesi olmalıydı zaten, sizlerle tanışmak ne büyük onur."

Adam annemin elini sıkmadan önce bir öpücük kondurdu, sonrasında babamı fark etti ve kibarca ona da selam verdi.

"Siz de babası olmalısınız. Ne güzel bir akşam böyle, hepinizle tanışmış bulundum."

"Hop, affedersiniz! Papatya Hanım'la öyle hemen tanışmış bulunamazsınız!"

Arkamızdan duyulan sesle aynı anda irkildiğimizde gayriihtiyari geriye döndük, karşımızda genç bir adam vardı. Epey dinamik görünüyordu, hareketli bir yapısı olduğunu onu görür görmez anladım.

Spiker kaşlarını çattı. "Pardon beyefendi?"

Diğer adam güneş gözlüğünü çıkardı ve sırıtarak ona elini uzattı. "Ben Çağrı, Papatya Hanım'ın yeni menajeriyim."

Babam çatalını şaşkınca masaya bırakırken annem her zamanki gibi sorgulayıcı biçimde yönelttiği bakışlarını adamın üzerinde gezdiriyordu.

İnanılmazdı ama annem bu emrivakiden hiç rahatsız olmamıştı, bu tam da ondan beklediğim bir hareketti.

"Hayır, anne," diye sessizce mırıldandım. "Bu çok kaba."

"Çok öz güvenli," diye fısıldayan annemin dudağı kıvrıldı.

Gözlerimi kapattım, oflamamak için dişlerimi sıktım. Evet, eski menajerimin fazla yaşlı ve hareketsiz olduğu doğruydu ancak patavatsızlıkla hareketlilik arasındaki ince çizgide dans eden

bu adamla uzun bir kariyer yolculuğuna çıkmak mı? İşte bun-
dan tam olarak emin değildim.

"Papatya Parlar..." diye beğeniyle mırıldanan adam masa-
mızdaki sandalyenin birini çekti ve tam karşımıza oturdu.

Yüzündeki beğeni dolu gülümseme giderek büyüyordu.

"Yakından çok daha müthiş görünüyorsunuz." Ben teşek-
kür etme fırsatı bulamadan babama doğru döndü. "Bu restora-
nın ahtapotu mükemmeldir, hepimiz için bir tane sipariş veri-
yorum."

Elini kaldırıp öz güvenli bir tavırla garsonu çağırmadan önce anneme göz kırptı.

"Cilde de iyi gelir, hiç ihtiyacınız var gibi görünmüyor ama..."

Daha o anda ailemi aksine ikna edemeyeceğimi ve Çağrı'nın yeni menajerim olduğunu anlamıştım. Çevreyi kurnazca incele-
yen, haylaz bir çocuğu andıran bakışları içimde tuhaf bir hisse sebep oldu.

Günümüz

Olmaktan korktuğum yerdeydim.

"Bali."

Her şeyin başladığı, kâbusumun ilk defa tetiklendiği yer. Firuze'ye inanıp kendimi bir anda enerji uzmanı denilen buda-
lanın yanında bulduğum, gözlerimi kapatıp o aptal dileği dile-
diğim yer!

"Sabah planım var derken bu kadar erkeni kastetmemiştim."

Polat asık bir suratla bana bakmakta haklıydı, her şeyi düzel-
tebileceğime dair umudumu yeniden yeşerttiği için gece boyu gözüme uyku girmemişti. Böyle bir haberle nasıl uyunurdu ki? Sabah gün doğmadan baş ucuna dikilmiş ve erkenden uyanması için dürtükleyip durmuştum. Uyku mahmuru olsa da ona plan-
larını zorla anlattırmayı başarmıştım. Evet, gerçekten de söyle-
diği gibi bazı hazırlıklar yapmıştı. Ülkenin herhangi bir yerine

kaçmamız gerekirse, hatta bunun ülke dışı olması gerekirse diye sahte bir kimlik çıkartmayı başarmıştı. Bununla seyahat edeceğimizi, bizi tanıyan herhangi birilerine rastlama ihtimalini azaltacağımızı söylemişti.

Heyecanla, "Ne zaman?" diye sormuş ve "En fazla birkaç gün içinde harekete geçeriz," yanıtını almıştım.

Hayır, bizim birkaç günümüz falan yoktu! Gecenin bir yarısı bulduğum ilk uçuşu çoktan onun gözüne sokarcasına göstermiştim.

"Tam üç saat," diye fısıldamıştım. "Şu an yola çıkarsak tam üç saat sonra Bali uçağındayız. O kadını bulabileceğimiz tek yer."

Eh, bu kadar erken olmasını beklemiyor olacak ki gözlerini ovmuş ve olayı algılamaya çalışmıştı. Sonra bir ara, "Olmaz," dediğini duyar gibi olmuştum. "Bunun için hazırlığımız tam değil..."

Bazı şeyler hiçbir zaman tam olmazdı. Bunu öğrendiğimiz anlardan birindeydik. İşte şimdi, uçaktan indiğimiz bu anda onunla birbirimize bakıyorduk.

Evet, her şey çok daha çılgın bir hâl almıştı.

Polat elindeki valize baktı. "Nasıl bir şeysin sen?"

"Harbiden," diye şaşkınca fısıldadım. "Bu sefer oldu. Başardık. Nasıl yapabildik?"

Cümleme devam ederken bir yandan elimdeki sahte kimliğe ve kim olduğunu bilmediğim ancak biraz kendime benzettiğim kadının fotoğrafına bakıyordum.

"Victoria." Gözlerim Polat'ın elindeki kimliğe kaydı. "Victor."

Sahte kimlik ve isimler konusunda çalıştığı kişi belli ki oldukça yaratıcıydı, ne diyebilirdim ki?

"Akıcı yabancı dil konuşmak çok işe yaradı," diye kendi kendime konuşurken valizimi sürüklediım. "O hostesler bir kez daha benden şüphelenseydi var ya..." Anıden Polat'a dönüp gözlerimi

kıstım. "Bitmiştik! Önceki havalimanı kaosunu hatırla. Bana nasıl kudurmuş gibi saldırmışlardı?"

İkimizin de hatırlamak istemediğimiz anılar köşesinde liste başını çekiyordu. Polat bunu bilerek sessiz kaldı ve sadece valizini sürüklemeye devam etti. Bir ara inat etmeyi bıraktığım için benim valizimi de o aldı, onu çok erken uyandırıp planlarının bir kısmını bu sabaha çekerek işini zorlaştırmış olabilirdim, vicdan azabı çekiyor olsam da yapacak bir şeyim yoktu.

"Ya tekrar kaçırılsaydım?" diye kendi kendime kızdım. "Birkaç güne yola çıkmak falan hikâye, yaşadıklarımın hiçbirini görmedin ki sen!"

Adam bana cevap vermeden yanımda yürümesine rağmen itiraz ediyormuş gibi sitem etmeye devam ediyordum.

"Her neyse, bak. Bir anda geliverdik. Tabii havalimanı kısmını halletmiş olman ve kimlikler müthiş çözümdü. Gerçekten zeki bir adamsın."

Valizleri dikkatle taşımaya ve bize zarar verebileceğinden endişe ettiği çevreyi kontrol etmeye devam etti, beni yanıtlamadı. Bir saat sonra otele vardığımızda yorgunluktan bitap düşmüş hâlde olsam da içim içime sığmıyordu, her şeyin düzelmesine çok yaklaşmıştım!

"O kadını var ya," diye sövdüm otelden içeri valizimi sertçe sürüklerken. "Bir bulayım, eğer saçını başını yolmazsam..."

Polat nihayet sessizlik yeminini bozmuş gibiydi.

"Senin gibi kibar bir sanatçıya bu ağız hiç yakışmıyor."

Ona ters bir bakış atmak için kafamı kaldırdım. "Sussana sen, millet senden nefret etmiyor tabii."

Derin bir iç çekip elimdeki koca valizi yeniden aldı.

"Bu kadar acil bir uçuşta bile elli kiloluk valizi tıka basa doldurabilmiş olmanla ilgili konuşmayacak mıyız?"

"Papatya Parlar'ın şanındandır," diye iç çektim valizimi ona bıraktıktan sonra.

Ardından güneş gözlüğümü düzelttim, şapkamı iyice yüzüme çekip suratımı kapattım. Polat siyah ağız maskesinin arkasından konuşurken sesi boğuktu.

"Senin tanınmaman gerekiyor ama benim bunu takmam zorunlu muydu?"

"Evet," dedim resepsiyona ilerlerken. "O manyak hayranlar her şeyi yapabilir, her yerden çıkabilirler."

"Zaten sen de tanınmayacak hâldesin," diye açıklamaya çalıştığında gözlerimi devirip yeniden asi tavrımı takındım.

"Seni kaçırmadılar! Beni kaçırdılar, yahu!"

"Tamam, bir şey demiyorum. Sadece aldığımız önlemin yeterli olduğunu..."

"Şşh," diye fısıldarken dudağına parmağımı götürüp onu susturdum. Boynuna doladığım atkıya uzanabilmek için parmak ucumda yükseldim ve atkıyı çenesine doğru iyice genişlettim.

İki ucundan tutup boğazını atkıyla sıktığımda öksürdü. "Dur! Boğdun!"

"Henüz değil," diye mırıldandım. "Sadece talimatlarıma uy."

"İçerisi cehennem kadar sıcak ve bize atkı doluyorsun, böyle daha çok dikkat çekiyoruz."

"Önemli değil."

"Kendi saçlarını boyaman gerekmiyor muydu? Neden benimkileri de sarı yaptık?"

Evet, sabahın ilk ışıklarında bulduğumuz kozmetik ve kostüm dükkânlarından edindiğimiz eşyalar kayda değerdi, onun saçını da geçici boya ile boyamış ve bundan keyif almıştım.

"Çünkü esmer hâlin daha akılda kalıcıydı, şimdi öyle değil. Bir illüzyon yaratmışım gibi düşünebiliriz."

"Kimliklerimiz farklı zaten," diye iç çekerken huysuzdu, resepsiyona yaklaştığımız için alçak sesle konuşuyordu. "Bence benimle dalga geçiyorsun."

"Seninle dalga geçsem saçını sarıya değil, maviye boyardım."

"Mavi lenslerime ne diyeceksin?"

"Zaruriydi, yine tanınmaman için." Bir anlığına ona yandan bir bakış attım. "Yakıştığını inkâr edemeyeceğim."

"Sen niye kılık değiştirmek için lens takmadın?"

"Güzelliğim öyle akılda kalıcı ki lens benim gibi bir afeti değiştirmeye yetmezdi. Unutulamaz biriyim." Peruğumu işaret ettim. "Şunu yaptık ya canım, hem zaten güneş gözlüğüm de var." Yeniden başka bir şeye itiraz edeceğini anladığımda onu susturup resepsiyoniste yöneldim. "Yeter, bana güven."

Resepsiyonun tam önünde durduğumuzda Polat homurdanmamak için kendini tutuyordu.

Cıvıl cıvıl bir sesle adama el salladım: "Hey!"

Genç adam nazik bir tebessümün ardından baş selamı verdi, çekik gözlerini üzerimizde gezdirirken öncesinde güvenlik sebebiyle randevu oluşturamadığımızdan haberi yoktu. Hemen sahte kimliklerimizi çantamdan çıkarmaya koyuldum. Biraz telaşlanmış olacağım ki Polat yanıma bir adım yaklaşıp çantamı tutmama destek oldu, bunu yaparken gülümsediğini görünce uyum sağladığı rol hoşuma gitti. Kimlikleri bulur bulmaz adamın önüne bıraktım ve ardından akıcı bir İngilizceyle derdimi anlatmaya başladım.

"Eşim ve ben buranın adanın en güzel oteli olduğunu duyduk ancak rezervasyon için vaktimiz olmadı, lütfen bu gece bizim için güzel bir odanız olduğunu söyleyin."

Adam kimliklerimizi alarak bir süre inceledi, kontrollerini yapıyordu.

"Lütfen bekleyin, neler yapabiliriz bir bakayım."

Sessizce ve biraz da gergince beklerken Polat'a kaçamak bakışlar atıyordum. Bir şeyleri batıracağımdan mı endişe etti bilinmez, elini yavaşça belime doğru attı ve karizmatik gülüşünü büyüttü.

"Seçimin mükemmel karıcığım," dediğinde telaffuzunun bu kadar iyi olmasını beklemiyordum, bir anda hayran hayran

suratına bakıverdim. Bu tavrı adamın dikkatini dağıtmış olmalı ki biz bakışırken kararsız bir sesle sordu.

"Yalnızca bir odamız kalmış görünüyor, ne dersiniz?"

Hâlihazırda karı koca taklidi yaptığımız için bu müthiş klişeye ayak uydurmaktan zevk aldım. Polat'tan gözlerimi ayırmadan gülüşümü büyüttüm.

"Ne tatlı..." Aynı neşeli enerjiyle resepsiyoniste döndüm. "Ah müthiş, lütfen onu bizim için ayırın."

Kimliklerimizin sahte olduğunu anlayacak diye ödüm kopuyordu, daha önceden planladığım şeyi yaptım ve dirseğim resepsiyonistin masasındaki zile çarpmış gibi bir anda düşürüverdim. Yapmacık bir mahcubiyet yüzümde beliriverdi.

"Ah, çok pardon, çok pardon!"

Polat hemen bana ayak uydurdu. "Hayatım, iyi misin?"

Uzanıp dirseğimi tuttuğunda görevli de endişeli gözlerle bizi izliyordu. "Hanımefendi, siz iyi misiniz?"

"Sadece çarptım," diye mırıldandım. Başımı kaldırıp Polat'a kocaman gülümsedim. "Teşekkürler bebeğim, gayet iyiyim."

Anlık bir şaşkınlık suratından geçip gitse de ayak uydurmaya devam etti ve gülümsedi. Eli hâlâ dirseğimdeydi, nazikçe okşar gibi yaptı. Karnımdaki tuhaf hareketliliği görmezden gelmeye ve bunu yaparken aptal gibi gülümsediğim gerçeğini yok etmeye çalıştım.

"Buyurun, oda anahtarlarınız. Başka bir arzunuz var mı, efendim?"

Kimliklerimizi âdeta can havliyle geri alıp çantama tepiştirirken bir yandan da adama büyük bir teşekkürün ardından tebessüm ettik. Valizlerimizi odamıza çıkarmak için eşlik etmek istese de Polat nazikçe reddetti.

"İyi akşamlar."

Asansöre kendimizi atmayı başardığımızda derin bir nefes verdik, kapı kapandığında birbirimize baktık.

Sonra çok tatlı bir şey oldu ve beraber gülmeye başladık, zor bir andı.

"Huh!" dedim heyecanla. "Yakayı ele vereceğiz sandım."

Devam edeceğimi anlayan Polat bana biraz yaklaştı ve kulağıma eğildi. Saçımdan bir şey alıyor gibi yaparken fısıldadı. "Sessiz ol, kamera ses alıyor olabilir."

Türkçe bildiklerini hiç zannetmiyordum ancak söylediğini yaptım ve sustum, nihayetinde öyle manyak şeyler yaşanmıştı ki bu da ihtimaller dâhilindeydi. Her türlü önlemi almakta fayda vardı.

Birbirimize fazla yakın durduğumuz on saniyenin sonunda asansör odamızın katında durdu, ardından Polat centilmence önce benim geçmem için elini uzattı. Oda kartımla önden yürürken peşimden büyük valizlerle takip etmeye başladı.

Koridorun sonundaki odaya geçip kartı okuttuğumda ışıklar yandı, bizi lüks bir manzara karşıladı. Uzun zaman sonra bana kendimi Papatya Parlar gibi hissettiren bir andı, dejavu hissi her yanımı sarmaladı.

"Ah," diye inledim. "Çok güzel görünüyor..."

Polat içeri girdi ve ardımdan kapıyı kapatarak elindeki valizleri dolabın hemen yanına bıraktı. Kapı kilitlendiğinde kendimi güvende hissettim.

Hayır, olamaz.

Onu tanımıyorsun.

Yani çok kısa zamandır tanıyorsun, güvende falan hissedemezsin, aptal kız.

"Ne saçmalıyorum ben?"

"Ne dedin?" diye araya girdiğinde tınısı meraklıydı, bakışlarıysa üzerimde dolandı.

"Hiç," dedim çabucak elimi havada sallayıp. "Sırası olmayan saçma düşünceler..."

Tam yatağa uzanmak için harekete geçmiştim ki bir şey fark edip büyük bir çığlık attım.

"Ayy!"

Polat irkildi. "Ne oldu?"

"Tek yatak var!" diye bağırırken elimle yatağı işaret ediyordum.

Polat sıkıntılı bir nefes verirken iri bedeniyle odanın giriş kapısının önünde dikiliyordu, alnını kaşıdı.

"Sence de karı koca taklidi yaptığımız için bunu yapmaları normal değil mi?"

Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırırken yutkundum ve geceyi düşündüm.

"Öyle uyuyamam," diye telaşla açıkladım. "Yani horlama sorunu..."

"Horlaman benim için sorun değil," derken rahat görünüyordu. Yatağı işaret etti. "Zaten yatak büyük, gerekirse kulaklık falan bir şeyler..."

"Sen horluyorsun," diye çıkıştım. Kendi bedenimi baştan aşağı işaret ettim. "Böyle asil bir parça sence gece horlar mı?"

Gözleri kocaman oldu, cümlemle o kadar şoka uğradı ki suratına gülecektim.

"Ne demek horluyorum?" diye karşı çıktı. "İmkânsız!"

"Yemin ederim!" diye direttiğimde kaşlarını çattı.

"Otuz yıldan fazladır kendimle yaşıyorum, farkında mısın Papatya?"

"Her horlayan kendini duyuyor mu sanıyorsun sen gerçekten?"

Eh, bu tabii işin bahanesiydi. Horlama meselesi çözülürdü. Asıl boku başka türlü yemiştim.

Temas... Lanet girsin!

Bana temas edecek olması düşüncesi bayılma isteği uyandırıyordu.

"Hiç inandırıcı gelmedi," diye homurdanırken o da benim gibi yatağın yanına ilerledi.

Fakat bir şey, ne olduğundan tam olarak haberim olmayan bir şey fena hâlde dikkatini dağıtıyordu, bunu onunla olduğum her an görebiliyordum. Gözlerini kıstı, bakışları tüm odayı taradı. Yatağın yanına ilerleyip lambaların içini kontrol etti, yatağın altına eğildi. Prizlere baktı, makyaj masasına yürüdü ve aynaya işaret parmağıyla güçlü bir şekilde tıklattı, sağlam bir ses çıktı. Yetmedi, tüm odayı adım adım gezdi ve son olarak tavana uzanıp birkaç kez dokundu ve incelemesini tamamladı.

Lambayı ve içini bile kontrol etti.

"Sorunsuz."

"Ne yapıyorsun deli gibi?" derken benden daha paranoyak olduğunu düşünmeye başlamak üzereydim.

"Tedbir," demekle yetindi ancak hâlâ içine tam olarak sinmeyen bir şeyler var gibiydi.

"Odada kimse yok yahu, görmüyor musun?" diye umursamazca omuz silktikten sonra banyoya ilerledim. "Ben bir elimi yüzümü yıkayıp kendime geleceğim, sonra hemen çıkmamız gerekecek çünkü o kadını bulamazsak..."

"Banyoya girme, önce ben kontrol edeyim."

İki büyük adımla benim önüme geçti ve banyoya girdi, ışığı açtıktan sonra ilk iş aynaya yürüdü. Şu an olanlara inanamıyordum, kırk yıllık korumammış gibi profesyonel davranıyordu. Aynayı, bakım kutularını, küveti, duşa kabini, hortumları bile inceledi. Çöp kutusunu açıp içine baktığında şaşkınca kaşlarımı kaldırmıştım.

"Yok artık..."

"Var var," dedi sıkıntılı bir sesle. "Neler var bir bilsen?"

"Haberim olmayan bir şeyler mi biliyorsun? Ne bileyim, tüyler ürpertici bazı bilgiler gibi..."

Banyodan çıkarken başını hafifçe eğip gözlerime baktı. "Ben halledeceğim, sen bunlarla yorulma."

Beni banyoda bıraktı ve dikkatli şekilde kapıyı arkamdan kapattı, içeride tek başıma kaldığımda şüpheyle arkasından

bakıyordum. Söylediği her şeyin altında başka bir anlam aradığım için giderek kafam karışmaya başlıyordu ancak o kadar yorgundum ki hiçbir şeyin üzerinde fazla duramıyordum. Bedenim hemen tükenmişlik sinyalleri veriyor, sanki bir şeyleri fazla düşünürsem dibe batacağımı söylüyordu.

Ailemden uzaktaydım. İnsanlar hâlâ benden nefret ediyordu. Hiçbir şey düzelmemişti. Psikopat hayranlarım vardı ya da artık hayranım olmayanlar da denebilirdi... Tüm bu düşünceler bir anda zihnime çullandığında her şey korkunç geliyordu.

"Düşünme, düşünme, düşünme," diye mırıldanırken soğuk suyla yüzümü yıkadım ve boynumu ıslattım. Bu beni bir anlığına yatıştırdı, şimdi tek yapmam gereken önümüzdeki günlerin planıydı. Uçağa binmeden hemen önce yakaladığım o cadı kadını hatırladım. Sahte enerji uzmanı budalasını! Ne demişti o?

Son bir kez dönmüş, bana bakmıştı. Belki gözyaşlarımı gördüğünden, belki bakışlarımda fark ettiği korkunç hüzünden, neden olduğunu bilmediğim herhangi bir sebepten duraksamış, başını sallamıştı.

Sanki tüm dünya o an durmuştu. Zihnim susmuş, düşünceler ilk kez yok olmuştu. Kulaklarımda büyük bir uğultu kalmış ve gözlerim onun dudaklarına kilitlenmişti.

"Dilek dilediğin âna git," dediğini duymuştum. Telaşlı yüzündeki o korku gerçekti, o an ilk kez belki de olayları kontrol edemediğini, onun da benim kadar beceriksiz ve çaresiz hissettiğini düşünmüştüm.

"O ânı yaşa. O ânın aynısını yarat ve yaşa. O hisleri hatırla ve tekrar dile."

Tek bir şey daha söylemeden önüne dönüp yolcu alımına başlamış olan uçağa giden koridora yönelmişti. Benden nasıl uzaklaştığını seyretmek zorunda kalmıştım, adım atmış, usulca kaybolmuştu.

Yok olmuştu.

"Nasıl bulacağım ben seni?" dedim aynada kendime bakarken.

Şapkamı öfkeyle çekip attım, hatırladıkça daha da öfkelendiğimi fark ediyordum. Üzerimdekilerden hemen kurtulup rahat bir şeyler giymek istediğim için banyodan hışımla çıktım, valizime yöneldiğimde yatakta bir hareketlilik vardı.

Polat kendi tişörtünü değiştiriyordu, iri bedenine geçirdiği pijama üstü tüm vücudunu sarmıştı. Bu taraftaki hareketliliği sezdiğinde başını kaldırıp bana baktı.

"Ay," dedim ani bir yabancılık duygusuyla. "Saçın bir garip geldi, lenslerin de öyle..."

"Kurtulayım şunlardan," diye homurdanırken o da banyoya yöneldi. "İşin bitti mi?"

Saçındaki boyayla bakışıyorduk. Kararsızca mırıldandım. "Aşağıdaki adam..."

Bıkkın görünüyordu, omuz silkti. "Zaten şapka getirdim, bir şey olmaz. Zor kısmı atlattık, giriş yaptık."

Onun bedeni hakkında daha fazla söz sahibi olmadığımı elbette biliyordum, sadece başımı sallamakla yetindim. Valizimdeki eşyaları alırken o da doğruca banyoya girdi. Eşyaları kurcalarken elime gelen kumaşı kaldırdım, benim için ne zaman aldığını bilmediğim pembe bir pijama takımı seçmişti. Gözlerimi kısmış, hoşuma giden ve rahat görünen pijamayı inceliyordum.

"Yapıyor bu sporu gerçekten," diye mırıldanırken üzerimi değiştirmeye başlamıştım, işim biter bitmez doğruca yatağa atladım.

Yumuşacıktı, resmen hemen uyumam için beni çağırıyordu. Kendime inanamıyordum, turneden turneye koşarken yorulmayan ben, şimdi bir gün içinde bıraksan art arda iki kez uykuya dalacaktım. Eski tempomda olsaydım bu öylesine ayıplanırdı ki günlerce telafi konserlerine zorlanırdım.

Fakat hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığı o düzendeydik.

"Çok güzel," dedim yastığıma sarılıp tatlı tatlı tebessüm ederken. "Sanki dünya şu an çok da kötü değilmiş gibi..."

Evren sesimi duymuş gibi bana bir şeyler söylemek istedi, bir anda beklenmedik bildirim sesiyle gözlerimi açtım. Resmen uyku mahmurluğu kaybolmuştu, cin gibiydim. Hızla diğer tarafa döndüğümde gözlerimi kısıp şüpheyle sesin geldiğini yöne odaklandım. Ses, Polat'ın eşyalarının olduğu taraftan duyulmuştu.

"Çok tanıdık," diye gözlerimi kıstım. "Yoksa benim telefonum muydu?"

Oysa bu imkânsızdı, o pislik adamdan telefonumu alamadığımızı biliyordum. Yine de bir şeyler içime sinmedi ve kendimi yatağın öteki ucuna yuvarlanırken buldum. Elimi uzattığım an bir süre düşündüm, bana ait olmayan bir alana girmek üzereydim.

Nihayetinde dayanamadım ve komodinin üzerindeki eşyaları kurcalarken çantasına sıkıştırdığı şeyi buldum, evet, bu bir telefondu. Ancak bana ait değildi.

"Hımm," diye mırıldanırken telefonu evirip çevirdim. "Acaba yeni mi? Yoksa onun muydu?"

Nedense bunu benim kullanmam için almış olabileceğini düşünüyordum, bu düşünceyle ekran kilidini açmayı ve bildirimleri kurcalamayı istedim. Nafile, her yerde şifre olduğu için bildirimleri görmem mümkün değildi. Tam o esnada bildirim sesi tekrar duyuldu ve gözlerim bu kez komodindeki eşya yığınının biraz daha derinine odaklandı, evet, tahmin ettiğim gibiydi. Orada bir telefon daha duruyordu.

"Bu onun," diye mırıldanırken şüphe yeniden gözlerime yerleşti, ekranda rehberde kayıtlı olmayan bir numara yazıyordu. Telefon sessizde olduğu için çaldığını duymamıştım. O zaman elimdeki kime aitti?

"Bu numara kim acaba?" derken yasaklı bir alana elim uzanır gibi oldu. "Sürekli birileriyle görüşüyor."

Tam o anda eş zamanlı olarak banyo kapısı açılır gibi oldu, geriye sıçradım. İzinsiz kullandığımı düşünmemesi için elimi hemen geri çekip yatağın diğer ucuna döndüm. Neden olduğunu bilmediğim bir şekilde gözlerimi kapatıverdim, bu yaptığım saçma olsa da sanırım Polat'tan biraz çekiniyordum. Birkaç saniye sonra adım sesleri duyuldu, komodinin yanına geldiğini burnuma dolan hoş bir kokudan anladım. Sanırım hızlı bir duş almıştı, şimdiyse eğilmiş olmalıydı ki telefonun olduğu yerden hışırtılar geliyordu.

Sonra ses kesildi, acaba şu an beni mi izliyordu? Adım sesleri biraz uzaklaştığında meraktan ölecektim.

"Bu kadar çabuk uyumuş olamazsın."

Fısıltısı biraz yakından gelince irkilecek gibi oldum. Nefesimi tutsam da numara yaptığımı fazla açık etmiştim, aslında birçok şey sıralayabilirdim ancak beynim ve dudaklarım bana ihanet etti. Sözcükler bir dürüstlük abidesiymişim gibi kendiliğinden dökülüverdi.

"Telefonunu karıştırıyorum sanırsın diye..."

"Kilitliydi."

"Olsun."

"Gözlerin hâlâ kapalı."

"Uyumadığımı itiraf ettim, değil mi?"

Tek gözümü açtığımda tatlı, yamuk bir gülüşle bana bakıyordu, o kadar yakındaydı ki yüzündeki çizgileri çok net görüyordum. Sahiden şimdi yaşını gösterdiğini düşündüm, otuzlarının başında karizmatik bir adamla dip dibe bakışıyordum.

Gözlerini biraz kısıp başını yana eğdi.

"Küçükken de böyle miydin?" Sesi keyifli çıkıyordu.

Şu lanet pürüzlü, tok ses neden beni böyle etkiliyordu? Sahiden kafayı yiyecektim.

"Nasıl?"

"Uykucu numarası yapan küçük bir cadı gibi."

Samimi bir tebessüm aynı anda yüzlerimizde belirince kendimi tutamadım, hatıralar ona açılmak için sıraya dizilmiş gibiydi. Düşünmeden yanıtladım.

"Yani, kardeşlerim doğana kadar öyleydim denebilir."

Dudaklarımdaki aptal gülüş büyüdü, çocukluk hayallerime dalmayalı uzun zaman oluyormuş gibi hissettim ve bu onunla daha fazla anımı paylaşma isteği doğurdu.

"Sonra baban gelip seni öperek uyandırıyor muydu?"

Ne tatlı bir soruydu, her küçük kızın hayali olabilirdi. Gülümsemeye devam ederken gözlerim kapanıverdi.

"Cık," dedim dilimi şıklatıp çenemi yukarı kaldırırken. "Onlar numaracı olduğumu anlamazdı."

Biraz bekledikten sonra imalı bir sesle yanıt verdi. "İyi bir sahtekârsın yani."

"Bazılarına göre, evet."

Sonra nedensizce yanıma oturması için biraz yana kaydım, bunu yapmam gerektiğini ve bu sohbeti sürdürmeye ihtiyacımız olduğunu düşünmüştüm. Temel bir içgüdü gibiydi. O anda derinlere gömdüğüm o düşünce tekrar hareketlendi.

Polat'ı hiç tanımadığımı fark ettim.

"Sahne zaten bir şov işi, olman gereken yere ulaşmışsın diyebilir miyiz?"

Perdelerin tümü kapalıydı, odada sadece baş ucumdaki lamba yanıyordu ve bu ortamı daha güzel kılıyordu. Tebessümümü silmeden başımı salladım.

"Bayılıyorum sahnede olmaya," dedim göz kapaklarımın ardında en büyük şovlarımı düşünürken. "Ben oraya aitim."

Gözlerimi bir anda açtım ve beklemediği bir soru sordum.

"Sen nereye aitsin?"

Gözlerinde bir ışık parlar gibi oldu, vereceği cevabı merak ettiğim için bakışlarımı çekmedim. Düşünme süresi fazla uzadığında tek kaşımı kaldırıp yapmacık bir sorgucu tavra büründüm.

"Sistem yükleniyor," diye alay ettiğimde aynı anda güldük. koyu gözleri dudaklarıma kayar gibi oldu.

"Bir yere ait hissetmiyorum galiba," derken kararsızdı. Bu cümlenin duyulduğundan daha büyük anlamları var gibi geldi.

"Ne yazık," diye iç çektim. "Oysa herkes bir yere aittir. Öyle ya da böyle. Severek ya da nefret ederek."

"Nefret ettiğin bir yere nasıl ait olabilirsin?"

"Tutku," diye mırıldandım. "Tutkulu nefretlere bile ait oluruz." Sesim kısılırken gözlerim tavana dalıp gitti. "Bugün sevdiğin şeyler bir zamanlar nefret ettiklerin olabilir. Sesimin güzel olmadığını düşündüğüm zamanlar hayat çok boktan gelirdi; sahne, ünlülük, popülarite... Hepsi sahip olamadığım ve eksikliğimi yüzüme çarpan huzursuz edici şeylerdi. Bak, şimdi neredeyim?"

Sorum biraz anlamsız gibi gelince kendi kendime güldüm. "Yani soyut olarak düşün, Bali'de seninle bir odada olduğumdan söz etmiyorum."

Kalın sesi, hoş bir tınıyla kulağımı okşadı. "Ama Bali'de, benimle bir odadasın."

Gözlerimi gözlerine çevirdim. Tam şu anda bu konuşmanın nereye gideceğini hür irademle seçebilirdim. Ona, muzip bakan gözlerinin arzuladığı imayı yapıp konuyu biraz daha ilerletebilirdim. Ancak yapmak istediğim şeyin bu olmadığını hissettim.

İçten içe, bu kez o tuhaf bakışma ânı olmadan beni dinlemesini istiyordum.

"Hepsine sahip oldum, tüm o sahne ışıklarının altında parlayan yıldız ben oldum," derken sesim hissizleşti. "Bu kez de tutkulu nefreti bu ışıkların altında deneyimledim. Bak, eğer ünlü olmasaydım bugün sevdiğim herkes tarafından terk edilmiş olmayacaktım. Hepsi müthiş ışıltılı görünen o hayatın getirdiği sonuçlar oldu."

Bakışları yumuşadı. "Sevdiklerin seni terk etmedi."

Gözlerimi kapatıp dudağımı büktüm, bu teselliye ihtiyacımın olmadığını ikimiz de çok iyi biliyorduk. Acı çekme süremi kısaltmak istiyordu.

"Annem son gördüğümde canıma okuyordu, babam da onunla beraber bana zarar verme planları yaptı. En yakın arkadaşım nasıl olduğumu umursamıyor, tüm kariyerimi yöneten menajerim şerefsiz çıktı. Erkek arkadaşım..."

"Eski erkek arkadaşın."

Gözlerimi açıp ona baktım. "Eski erkek arkadaşım tam bir piçmiş. Daha sayayım mı?" Onu köşeye sıkıştırıp ağzından bir şeyler almak istedim. "Ya sen? Sen de günün sonunda, tüm büyü bozulduğunda puf olacak mısın? Hiç var olmamış gibi."

Sorum onu gafil avlamıştı, nihayet konuşulması gereken o yere adım adım yaklaşıyorduk. Parmak ucum istemsizce koluna uzandı ve kavruk teninde ufak bir daire çizdi, kendi kendime mırıldandım.

"Diğerleri gibi olmaman tuhaf. Benden nefret etmemen tuhaf. Beni tanımaman tuhaf. Seninle ilgili birçok şey..." Göz gözeydik. "Çok tuhaf."

Oturduğu yerde rahat hissetmiyor gibi kıpırdandı. "Bir şey mi sormak istiyorsun?"

Açıkça meydan okudum. "Kendinle ilgili hiçbir şey paylaşmıyorsun. Mesela çocukluk anıların, neden bahsetmiyorsun?"

Uzandığım yerde biraz doğruldum, kolunda gezinen parmağımı çekmiş, daha dikkatli bir tavırla ona odaklanmıştım.

"Nasıl bir çocuktun?" diye merakla sordum. "Nerede doğdun? Seni kim büyüttü? Benimle tanışmadan önceki hayatında tam olarak ne..."

İç çekti. "Kendim hakkında konuşmayı pek beceremem. İstanbul'da doğdum. Sakin bir çocuktum, annem sakin bir kadın olduğu için beni de kendisi gibi yetiştirdi denebilir. Aslında bana sorarsan son derece sıradan bir hayatım oldu, yaşadığım mahallede ilkokulu bitirdim ve liseye başladım." Durdu, bir şey

düşünür gibi oldu. "Annem, kız kardeşim, ben... Sakin bir yaşam sürdük. liseden sonra çalışmaya başladım."

Babasından bahsetmiyordu, biraz sessizleştiğini fark ettim. Bu kez huzursuzca kıpırdanma sırası bendeydi, içime kötü bir his doğdu.

"Liseyi bitirdiğim yıl babamı bir trafik kazasında kaybettim, bu yüzden aileme her zamankinden çok destek olmam gerekti. Eğitim hayatıma devam etmek istemedim. Hayatımın yönü o yıllarda değişti."

Sesindeki hüzün canımı acıtmıştı, dudağımı ısırırken konuyu buraya getirdiğim için biraz suçlu hissetmeye başladım. Dudaklarımı araladığımda istediğimden daha güçsüz bir sesle fısıldadım.

"Başın sağ olsun."

"Sağ ol."

Sonra iç çekti, sesindeki hüzün hâlâ hissediliyordu. "Üzerinden çok zaman geçti, o yüzden biri sormadıkça her fırsatta anlattığım bir konu değil. Sadece bazen *eğer daha farklı olsaydı ne olurdu* diye düşünmeden edemiyor insan, erkenden büyümek zorunda olanların vazgeçtiği çok şey olur."

Şimdi daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Belki iyi bir polis olurdum."

Şaşırmıştım. "Hayalin polis olmak mıydı?"

Dudağının ucunu kıvırdı. "Lisedeyken o üniformalar çok havalı gelirdi."

Gülümsedim. "Senden süper bir polis olurmuş bu arada, inanılmaz soğukkanlısın."

Bana yandan bir bakış atıp gülerken onu polis olarak hayal ettiğimi fark etti. Gözlerini kısmış, eğlenceli bir ifadeyle buruşturduğum suratımı inceliyordu.

"Çek sağa. Tutuklusun."

"Trafik polisi miyim?" derken sırıttı. Gözlerime samimi bir sıcaklıkla bakarken keyifle ekledi. "Senden de iyi bir suçlu olurdu."

"Hah!" diye gözlerimi devirdim. "*Şarkıcı olmasaydın herhangi bir kariyerin olmazdı* diyorsun yani, bilemiyorum. Ben daha şımarık, kafasına estiği gibi olan, belki biraz vurdumduymaz bir meslek grubuna ait..."

"Sen de yaşından erken büyümek zorunda kalmış gibisin."

Cümlesi beklediğimden daha büyük bir etki yarattığında kelimelerim yarım kaldı, ne söylemem gerektiğini bulamadan bocaladığım bir an yaşadım. Boğazımı temizledim ve hafifçe öksürdüm, iyice dikleşip oturur pozisyona geldiğimde ona kaçamak bir bakış attım.

"Anlamadım," dedim. "Neden öyle söyledin?"

"Öyle hissettim."

Başka bir şey söylemedi, bunun yerine o da benim gibi sırtını yatak başlığına yaslayıp önümüzdeki beyaz duvarı izledi. Ben daha annesini, kız kardeşini ve onlarla sürdürdüğü hayatını soracaktım. Merak ettiğim tonla şey vardı ancak konu bir şekilde bana dönmüş, oklar yine hayatımı gösterir pozisyona geçmişti.

"Belki," dedim bunun üzerinde fazla durmak istemediğimi belli eden umursamaz bir omuz silkme ile. "Hiç üzerine düşünmedim."

Demek üzerine düşünmedin, Papatya. Sahne ışığının altında haddinden fazla parlamaya başladığın o anları yönetemediğin günleri çabuk unutmuş gibisin, kendini çırılçıplak hissettiğin savunmasız anları hafızandan silmiş gibisin, bir şeyleri sonsuza dek derinlere gömmüş gibisin...

"Nereden çıktı şimdi bu?" dedim huzursuzca yerimden kalkarken. "Tuhaf bir varsayım."

Polat bu durumdan hoşlanmadığımı gördüğü için bir şey söyleyecekse de bundan vazgeçti. Belki de kendimi ona daha

çok açacağımı, duygusal bir an yaşayacağımızı düşünerek sohbeti sürdürmüştü.

Zaten ben de bu amaçla sohbeti başlatmamış mıydım?

Zihnimde otoriter bir ses yanıtladı: Orası gizli alan, oraya kimse giremez, Papatya.

Otoriter ses buna devam etti, anıların üzerime çullanmasına sebep olacak kadar despottu. İlk şovlarımdan birinde istemediğim bir kıyafet giyiyordum. Sonraki sahnemde hiç istemediğim bir yemek masasında bulunuyordum, onun önemli bir yapımcı olduğundan söz edip iş için gerekli olduğunu söylüyorlardı. Annem ya da babamla katılmak istediğim bu görüşmelerin çoğuna tek başına katılmam gerektiği anlatılıyor, bunun daha profesyonel ve öz güvenli duracağı ekleniyordu.

Bir başka anıda bu adamlardan bazıları beni en ön koltuklardan izliyorlardı, öyle dikkatli bakıyorlardı ki neredeyse şarkımın sözlerini unutacak kadar geriliyordum. Sahnem bittiği an kulislerde beliriyor, bedenim, görünüşüm, sesim hakkında fütursuzca ve istedikleri gibi yorum yapıyorlardı.

Anıların birinde Çağrı beliriyordu, ah, bu en kötülerinden biriydi. Beni zorla bir komedi şovuna katılmaya zorluyor, oraya çıkıp oturmamı, rahat görünmemi, şarkılarımdan bahsetmemi istiyordu. Her şey ne kadar da masumdu, oysa hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını canlı yayın başladığında anlıyor, erkek sunucunun devamlı olarak fiziksel görünüşüm ve kadın olmamla ilgili detaylar içeren fazla özel sorularına maruz bırakılıyordum. Bununla ilgili hiçbir şey çalışmadığım için hazırlıksız yakalanıyor ve sadece gülüp geçebiliyordum. Bu adamlara bağırmak, yapımcılara haddini bildirmek, sunuculara ya da aptal magazin muhabirlerine *siz kim oluyorsunuz da bana bu kadar kötü hissettirebiliyorsunuz* diye haykırarak tekme tokat dalmak istiyordum.

Fakat günün sonunda, kariyerinde müthiş bir zirveye oynayan Papatya Parlar çoğunu yapamıyordu. Yirmili yaşlarına yeni

...amış ve hayalleri için bir şeyleri kafaya koymuş bu hırslı ...kız. kimsenin desteği olmadan içinde sessiz bir savaş veri... ve bu tavırlara maruz kaldıkça âdeta onlara dönüşüyordu. ...eskisi kadar rahatsız olmuyor, geçiştiriyor, benliğinden ...veriyordu. Ün, sahne, ışıklar, popülerlik ve hayranların yö...diği bir kariyer bunları beraberinde getiriyordu.

Şimdiyse nasıl bir araya geldiğimizi çok da anlayamadığım ...bir adamla oturmuş, hayatın bizi getirdiği noktayı ko...yordum. Bu anılarımın hiçbirinde yanımda olmamasına ...bakışları içimi görür gibi, hepsinde anbean yanımday... gibi beni inceliyordu. Sadece izlemiyor, sanki anlıyordu da.

Bu, hissettiğim huzursuzluğu artırdı.

"O deli büyücüyü aramayacak mıyız?" Sesim biraz zayıf du...mıştı. "Hadi, daha fazla vakit kaybetmeyelim. Hemen çık...alım."

Valize doğru gelişigüzel biçimde elimi sallarken tamamen ...dağılsın diye konuşuyordum. "Şey yapalım, yanımıza ken...imizi savunabilecek bir şeyler falan da alalım... Sopa var mıdır ...in? Meyve bıçağı bile olur gerçi."

Çay ve kahvelerin bulunduğu yerde bir tabakla çatal da bulu...yordu, elime aldım. "Hadi."

Polat düz bakışlarla beni seyrediyordu. Acaba neden kaçtı...ımı hissetmiş miydi?

"Pembe pijamalarınla Bali Adası'nda enerji uzmanı mı ara...acaksın?"

Pijamalarıma baktım. "Doğru, bunlar olmaz."

"Dinlenmek istemiyor musun? Uzun bir yoldan geldin."

Kararlı bir biçimde başımı iki yana salladım. "Geç bile kal...dık, her şey bittiğinde uzun uzun dinlenecek vakit olacak."

Sonra pijamalarımı değiştirmek için banyoya koştum.

Pembe pijamalarımla değil ancak pembe tüylü ceketimle adayı turlamaya başlamıştım. Normalde çok daha hızlı yürüyen Polat şimdi güç tasarrufu moduna alınmış gibi sakin görünüyordu, sanırım biraz yorulmuştu.

"İstersen sen biraz dinlen diyeceğim ama beni kaçırırlar diye korkuyorum."

"Ben de seni kaçırırlar diye korkuyorum."

"Ortak yönlerimizin bu kadar çok olması bazen tatlı geliyor."

"Kaçırılmandan söz etmek pek tatlı değil ama."

Birlikte sahil kenarına inip adayı turlamaya başlamıştık, bir taşa tekme atarken o kara günü düşündüm.

"Eğer sen gelmeseydin o şeref yoksunu beni hayranlara yem edecekti! Yani, galiba eski hayranlara. Bunların grupları falan var, biliyorsun. Neler yazdıklarını bir görsen şok olurdun!"

Yanımda yürümeye devam ederken yanıt vermedi, bense tüm kinimle haykırıyordum.

"Hayır, bir de ne istersem tersini yapıyor! Programlanmış robot gibi, bir görsen. İşte karnım tok deyince yemek getiriyor, susamam dersem su içiriyor falan... Ay Polat, bu yaşadıklarım gerçek miydi sence?"

Bir anlığına durdum ve gün batımını seyrettim, hava kararıyordu. Ufuk çizgisi bana hayatımı sorgulatan kısa bir an yaşattı.

"Dünyaya bir kez geliyorsun ve adın Papatya Parlar oluyor, yetmezmiş gibi aptal bir dilek diliyorsun ve kabul oluyor! Tırlatacağım, mental sağlığımı hiç koruyamıyorum artık..."

Yanımdaki adama döndüm ve başımı biraz yukarı kaldırıp onunla göz göze geldim.

"Sence düzelir miyim? Yoksa kalıcı hasar mı dersin?"

Yüz ifadesi ciddiyete büründü. "Sorun yok, hepsi hallolacak. Bunu düşünüp durma."

"Nasıl düşünmeyeyim? Nerede bu aptal uzman! Buradaydı işte, bu sahile gelmiştik!"

Yanaklarımı şişirip oflarken yürümeye devam ettim. Firuze'yle beraber tam olarak hangi alanda o aptal yogayı yaptığımızı hatırlamaya çalışıyordum.

"Şuralarda bir yerlerdi," derken sandaletimin içine dolan kumlara rağmen hızlı hızlı yürümeye devam ettim, ağaçlara dikkat etmeye çalışıyordum. Acaba tam olarak hangisinin dibinde yaşanmıştı bu aptal olay?

"İnanamayacaksın ama bizimle bir de maymun vardı."

Polat artık şaşırma duygusunu yitirmiş gibiydi. "Maymun mu?"

"Tabii. Tüm yoga boyunca dibimizdeydi, işte şu ağaçlardan birinin tepesine tünemişti. Zaten o dileği normalde dilemezdim ben! Deli miyim yahu? Popüler olmak gibi bir şansa sahip olmuşken her şeyin tersine dönmesini isteyeyim... Oluverdi işte, biraz da maymun vesile oldu diyebiliriz. Eğer bana kötü kötü bakmasaydı, ben de o pislik hayranın saldırısını hatırlamasaydım, *böyle sevgi yerin dibine batsın* demeyecektim. Olan oldu artık, hangi ağacın dibindeydik acaba?"

Kendi kendime bir ton söylendikten sonra o günü çağrıştıran bir bölgede durdum, sanırım buralarda bir yerlerdi.

"Yani bilerek aynı oteli tuttum, adım sayısından bedenim hatırlar, uzaklığı tuttururum falan diye. Yok ama... Aptal gibi hissetmeye başladım."

Kendime kızdığım için Polat derin bir iç çekti. "Çok yorgunsun bugün, yarın sabah denemeye ne dersin?"

"Ya yetişemezsem?"

"Neye?"

"Herhangi bir şeye."

Telaşımı gördüğü için yanıma doğru bir adım daha yaklaştı ve dibimde durdu. Eliyle hafifçe omzuma dokunduğunda dikkatim dağıldı, ağaçlara bakmayı bıraktım. Ona döndüğümde eli usulca omzumu okşuyordu.

"Papatya," diye mırıldanırken sesinde anlamadığım bir şey vardı.

Şefkat mi? Sadece yumuşak bir tını mı? Hüzün mü? Bambaşka bir duygu mu?

"Polat," diye yanıtlarken gözlerine bakmaya devam ediyordum.

"Biraz rahatlamaya ihtiyacın var. Hiçbir şeyin bir yere kaçtığı yok, görmüyor musun?" Gözleriyle etrafı işaret etti. "Zaten buradasın, Bali'de. Geldin. Yetişeceğin bir yer kalmadı."

"Ya bir süre varsa?" diye itiraz etmek istedim. "O kadar uzun zaman oldu ki ya dilek geri dönmezse? Düzelmezse..."

"Düzelecek."

Nasıl bu kadar emindi bilmiyordum ancak emindi işte, omzumu okşamaktan bir an bile vazgeçmedi. Eğildi, göz hizama kadar geldi. Sonra gülümsedi, bu onu gençleştiren, tatlı bir tebessüm gibiydi.

"Az kaldı," diye fısıldadı. "Sorun yok. Tamam mı? Panik olma, ben yanındayım."

Nazikçe omzumu sıktı, bu o kadar güven vericiydi ki düşüp bayılacağım sandım. Bir adım daha atmadı ancak olduğu yerde benim için bir dağ kadar devasaydı.

Dayanamadım ve ona sımsıkı sarıldım. Kollarımı vücuduna doladığımda hiç düşünmeden karşılık verdi. Gün batımında, bu aptal adada, her şeyin mahvolduğunu düşündüğüm bu noktada sıkıca sarıldı.

İyileştirici bir etkisi varmış gibi hissettim, yalnız değilmişim gibi. Dudaklarımı birbirine bastırırken başımı göğsüne gömdüm, huzur vadediyordu.

"Düzelecek," diye tekrar ederken fısıltım bir hayalden söz ediyormuşum gibi uzak geliyordu. "Yanımdasın."

Polat kollarını bana daha sıkı sardı, öyle güçlü bir sarılmaydı ki son zamanlarda bu kadar iyi hissettiğim başka bir şey hatırlamaya çalışsam da başardı olamadım.

"Şimdi gidip şu saçma ağacın altında ne dileyeceksen dile," diye fısıldadı kulağıma. "Düzeleceği varsa zaten düzelir."

Telaşa kapılmak istemesem de dudağımı dişleyerek geri çekildim ve ona baktım. "Ya düzelmezse?"

"O ihtimali konuşmayı yasaklıyorum."

Birinin bana kötü şeyleri yasaklamasına çok ihtiyacım vardı, hiç itiraz etmeden başımı yukarı aşağı salladım. Geriye döndüm ve ceketime sarılarak ağacın altına yürüdüm. Şu ya da bu, nihayetinde buralarda bir yerlerde dilemiştim işte, hangi ağacın dibiydi bilemiyordum.

Kadının dediği şeyi yaptım ve o güne tekrar dönmüşüm gibi yere oturup bağdaş kurdum. Hemen sonrasında gözlerimi kapattım ve tıpkı o günkü gibi rüzgârın tenimi okşadığını hayal etmeye çalıştım, sahiden de bir süre sonra o âna dönmüşüm gibi geldi. Söylediklerini uyguladım, anbean önceki gelişime, burada bu seansa katıldığım âna gitmeye çalıştım. Sahiden de sesler susuverdi, geriye yaprak hışırtıları, denizin kıyıyı döverken çıkardığı dalga sesleri ve birkaç kuş cıvıltısı kaldı. Bu hiç olmadığı kadar tanıdıktı, hayatımı karartan o âna çok yaklaşmıştım.

"Hisset," diye fısıldadım kendime. "Yaklaştın. Tekrar dile kızım."

Kendime olan inancım büyüdü, büyüdü ve bir bitkinin yeşerdiği o mucizevi an gibi hissettirdi. Her yanımı sardı, bedenimi kapladı ve beni her şeyi düzeltecek o cümleyi kurmaya itti.

"Her şey eskiye dönsün," dedim titrek bir sesle. "Eski hayatımı istiyorum."

Çıt çıkmadı. Sessizlik dağılmadı, şimdi adadaki diğer uğultular bile yok olmuş gibiydi. Zihnim bana bir oyun oynadı ve göz kapaklarımın ardına belli belirsiz bazı sahneleri yolladı.

Konservatuarın kapısından içeri giriyordum, delice heyecanlıydım, hayatımdaki herkese inat ben sanat yapmak istiyordum. Kimse ne kadar ünlü olacağımı bilmese de ben biliyordum, neyi

tuttuğumu, avucumun içine aldığımı, koparacağımı görüyordum.

On sekiz yaşındaki Papatya Parlar, büyük bir heyecanla müzik dünyasından içeri ilk adımını atıyor, içi içine sığmıyordu. Yüzüm ne kadar da masumdu, kendimi uzaktan izliyormuşum gibi hissettim. Bu sahnelerdeki parlak makyajlı, ağır parfümler sıkan, derin dekolteli elbiselerinin içinde vücudu parlayan, gösterişli hareketlerle ünlenmiş kadın değildi, bu başka bir Papatya'ydı. Artık bana daha yabancı olan fakat içten içe çok özlediğimi bildiğim, daha sıradan, daha çelimsiz, daha duygusal ve kendine inancı daha derin olan Papatya. Üniversiteli, hayalleri büyük ve yaşı küçük olan Papatya. Göz kapaklarımın ardında bu sahnenin devamının belirmesini bekledim ancak öyle olmadı, eski hayatımı dilediğim o anda aklıma düşen ilk sahne ışıltılı hayatım olmadı. Çok daha azına sahipken çok daha mutlu görünen genç kızı izliyordum, popülaritenin kölesi olmayan o gerçek kızı.

Kalbim delice çarparken gözlerimi hızla açtım. "Dur."

Kalp atışım yavaşlamadı, göğsümün içinde bir sızı vardı, büyüdü ve her yeri kapladı. Ellerimin biraz titrediğini, kendime gelmek için zamana ihtiyacım olduğunu ve zihinsel sağlığımın artık sandığım kadar iyi olmadığını bir kez daha gördüm. Hayalle gerçeğin sıkça birbirine karıştığı bu son aylarda beynim bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Gerçek mutluluğu, gerçek kimliğimi, gerçek hislerimi...

"İyi misin?"

Polat'ın yumuşak sesi karanlığı dağıttı, oturduğum yerde başımı kaldırdım ve onu görünce bir anlığına irkildim.

Bir yabancı, benimle kötü anıların ve kötü hislerin olduğu bir adada... Ama yanlış hissettirmiyor. Hep benimleymiş gibi bakıyor, hep elimi uzattığımda dokunabileceğim kadar yakınımdaymış gibi.

"Diledim," dedim şok içinde. "Eskiye dönmeyi diledim. Sanırım oldu."

Bakışlarında anlamlandıramadığım bir şey vardı, suratımın bembeyaz olduğunu ve bunu görmekten mutlu olmadığını biliyordum. Artık onu biraz olsun okuyabiliyordum, dudaklarını birbirine bastırıp başını sallarken elini uzattı ve kalkmam için yardımcı olmak istedi.

Polat'ın elini tutup ayağa kalktım, her anlamda.

"Bitti," dedim hâlâ şaşkınlığımı üzerimden atamazken. "Bitti gerçekten. Diledim. Dediği her şeyi yaptım. Düzelmesi lazım." Polat'a baktım. "Düzelmiştir değil mi?"

Koyu renk gözlerindeki bulutlar dağılmıyordu, sadece uzun uzun gözlerimi seyretti. Ne kadar endişeli olduğumu, ne kadar korktuğumu, hayatıma dair hissettiğim tüm korkuları gördü. Beni duydu, bunu biliyordum.

"Başka bir ihtimali konuşmak yasak," diye tok sesle yanıtlarken kaşlarını çattı. "Bitti."

"Bitti," dedim bunu duymaya ihtiyacım olduğu için. "O kadını bulup bulmamak bile önemsiz artık, ne de olsa söylediği şeyi yaptım."

Polat'la birlikte yürümeye başladığımızda adanın bu tarafındaki hareketlilik azalmıştı. İnsanlar gece mekânlarının olduğu yönlere akın etmiş, ileride gördüğümüz ışıklı alanlarda vakit geçirmek için toplanmışlardı. Bir yandan kafamdaki hayalperest sesleri susturmaya çalışıyor, bir yandan da olduğum âna uyum sağlamaya çalışıyordum.

"Çok mantıksız aslında," dedim kafamı kaşırken. "Hem her şeyin burada gerçekleşmiş olması hem de bu şekilde bitecek olması. Önceki dileğin üzerinden hemen hemen yirmi dört saat geçtiğinde her şey tersine dönmüştü, yarın ülkeye dönersek neler olacağını göreceğim demek oluyor. Bir yandan da anlamlı gelmiyor, çok..." Yüzümü buruşturdum. "Çok aptalca bir şey

yapıyormuşum gibi. Aptalca bir ihtimale tutunmuş ve inanıyormuşum gibi."

Polat sessiz kaldı, sandaletimin içine giren kumları ayağımı sallayıp çıkarmaya çalışırken agresiftim. Kafamda cevaplanmayı bekleyen onlarca soru yanıtsız hâlde zamanını bekliyordu.

Küçük bir çocuğun üzerimize koştuğunu gördüm. "Hey!"

Esmer, kara kuru zayıf bir çocuktu. Boyu diz kapağımın biraz üzerine geliyordu, elindeki bir buket çiçeği bana uzatıyordu.

"Çok küçüksün sen," dedim tüm dikkatimi dağıtan çiçeklerine bakarken. "Burada ne yapıyorsun?"

Üstelik bu saatte buralarda dolanması güvenli de görünmüyordu, çömeldim ve onunla aynı hizaya ulaştım. Uzattığı çiçeği alırken kocaman gözleriyle yüzümü izliyordu.

"Satıyor musun bunu bana yani?"

Bir kadın sesi duydum, İngilizce konuştu. "Hayır, onu size hediye etmek istedi."

Şaşkınca başımı kaldırıp hemen ileride bekleyen kadını fark ettiğimde onun elinde bu çiçeklerden çok daha fazlası olduğunu gördüm, belli ki annesiydi. Kaşlarım havalandı ve meraklı suratımla küçük çocuğa döndüm, şimdi kocaman gülümsüyordu.

"Oh," dedim sıcacık bir sesle. "Bunlar bana hediyen mi?"

Öylesine tatlıydı ki muhtemelen ne söylediğimi anlamamasına rağmen başını aşağı yukarı sallayarak kalbimi fethetti, uzanıp küçük erkek çocuğu kollarımın arasına aldım. Bana hemen sarıldı.

"Çok tatlısın sen," dedim çiçeklerinin kokusu burnuma dolarken. "Neden şimdi olmayan annelik duygularımla oynadın ki? Buna hakkın yok, çocuğum."

Gözlerim dolu dolu olduğunda telaşla sildim ve çocuğun yanağına iki küçük öpücük bıraktım. Büyük bir mutlulukla çiçeklerini alırken onun bana şans için gönderilen bir melek olduğuna inanmak istedim.

"Sana şeker almak istiyorum," diye mırıldandım boncuk gözlerine bakarken. "Hem de dünyadaki tüm şekerleri."

Hiçbir şey anlamasa da ses tonum hoşuna gitmiş olacak ki güldü, esmer teninde parlayan beyaz dişleri onu ısırma isteğimi güçlendirdi. Beni onu yemem için kışkırtıyordu.

"Hadi gel, annene gidelim."

Elinden tuttum, diğer elimde bana hediye ettiği çiçekleri sıkıca tutarak annesinin yanına ilerledim. Çocuğu güvenle ona teslim ederken kadın da tatlı bir tebessümle bizi izliyordu. Üstü başı pek iyi durumda sayılmazdı, bu çiçekleri bana bedava vermek yerine satarsa çok daha iyi olacağını elbette biliyordum.

"Size yardım etmek istiyorum," dedim onun gibi İngilizce konuşarak. "Bir adresin var mı?"

Kadın söylediğim şeyi pek anlamamış olacak ki mahcup bir ifadeyle yüzüme baktı, belli ki kendi dilleri dışında konuşulanı pek anlamıyordu.

Heyecanla Polat'a döndüm. "Çeviriye ihtiyacım var, telefonunu kullanabilir miyiz? Bali diline çevirelim."

Tüm bu duygusal sahneyi yanı başımda izleyen Polat telefonunu çıkardı ve bana uzattı. İnterneti kullanıp söylemek istediğim cümleyi onların yerel diline çevirdim ama nasıl telaffuz edeceğimden emin değildim.

"Ben," dedim anlaması için yavaş yavaş konuşarak. "Size. Yardım. Etmek. İstiyorum."

Balice ağzıma hiç yakışmamıştı, dudaklarım garip bir şekil aldığında Polat dayanamayıp gülecek gibi oldu. Ona kötü bir bakış atıp tekrar çeviriye döndüm.

"Sizin. Adresiniz. Ne?"

Kadın onun dilinde konuştuğum için gülümseyerek başını salladı, şimdi beni anlamıştı. Telefonu işaret etti ve çeviri bölümüne kendi dilindeki adresini yazdı. Türkçe çeviri yaptığımda kolayca neresi olduğunu anladım.

"Oh!" dedim heyecanla. "Tamam, süper oldu."

Adresi kaydettim ve çiçekler için tekrar teşekkür ettim, bu sırada yanımda para olmadığını bilen Polat centilmen bir hareketle çiçekler için iyi bir ücret ödedi. Bu o kadar hoşuma gitti ki bir süre şapşalca sırıttım. Çocukla birbirimize el sallarken annesi onun elinden tutmuş, müşteri bulabilmek için adanın kalabalık taraflarına doğru götürüyordu.

"Hâlâ bana bakıyor," diye kıkırdadım. "Son zamanlarda gördüğüm en tatlı şey."

"Benim de."

Çocuğa bakan gözlerimi yanımdaki adama çevirdiğimde bana baktığını fark ettim.

Benim de, dedi. Bu bana mıydı?

"Şey," dedim adını koymadığımız o tuhaf hissi görmezden gelmeye çalışırken. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Polat bir süre daha gözlerime öyle tatlı baktı ki aklımdaki tüm kötü düşünceler uçuverdi, baş döndürücü etkisinin farkında olduğunu sanmıyordum. Şayet bana nasıl hissettirdiğini bilseydi herhalde biraz acır ve gözlerini benden çekerdi.

"Otele gitmeden önce karnını bir güzel doyuralım," dedi. "Normal bir insan vücuduna göre çoktan acıkmış olman gerekirdi. Artık iyice mekanikleştin."

"Robot Papatya Parlar," dedim kendimle alay ederken. "Hayali bile güzel, belki bir gün insanlara hoş sesiyle müthiş konserler versin diye benden birkaç tane daha klonlarlar. Bu fikri sevdim."

Adanın ışıklı ve yoğun bölgesine yürümeye devam ettiğimizde Polat'ın gözleri etrafı tarıyordu, nereye oturacağımızı seçmeye çalışıyor olmalıydı.

"Ne yapacaksın adresi?" dedi bir süre yürüdükten sonra.

"Her şey düzeldiğinde ilk iş onlara güzel hediyeler göndereceğim, mesela kocaman şekerler." Çocuk gibi zıplarken neşem yerine gelmişti. "Tabii menajerlik sistemim ve diğer tüm programlarım eskiye döndüğünde kargoyla daha fazla yardım da

göndereceğim, evime bir ulaşsaydım... Sonra... belki yurt dışı turnesi yaparsam dönüşte aileyi de ziyaret ederim."

Kötü bir anda karşıma çıkan bu tatlı çocuğun kesinlikle bana uğur getireceğine inanıyordum, elimdeki çiçekleri koklarken anksiyetem resmen azalıyordu.

"Çok güzel kokuyorlar," dedim mayışmış bir sesle. "Sanırım gerçekten her şey yoluna girecek. Bu bir işaretti."

Polat'ın buna yanıt vermesini beklesem de nedenini bilmediğim bir biçimde yorum yapmadı, bunun yerine bir adım öne çıktı ve önünde durduğumuz sahil restoranlarından birinin kapısını benim için açtı.

"Manzarası çok güzel. Sakin gibi görünüyor."

Onay almak için bana baktığında heyecanla başımı salladım ve tuttuğu kapıdan içeri geçtim. Burası sahil kenarına atılmış masalardan oluşan, hem açık hava hem de kapalı alana sahip olan bir restorandı. Polat beni doğruca açık alana yönlendirdiğinde keyifle denizin hemen kıyısında bulunan masalardan birine kuruldum, hoş yemek kokuları burnuma doldu.

"Kurt gibi acıkmışım," dedim heyecanla kıpırdanırken. "Acaba bol kremalı makarnaları var mı?"

Masadaki menüyü fark edip hızla oraya yönelirken Polat sakince karşıma oturuyordu. Bense kendi kendime söylenmeye devam ediyordum.

"Özellikle konser çıkışlarında en bayıldığım şey kremalı makarna. Yani bunu neden anlatıyorsun diyecek olabilirsin ama madem bu kadar zamandır birlikte vakit geçirdik, hakkımdaki bu bilgiyi bilmen gerektiğini düşünüyorum. Tercihen biraz köri ve tavuk içerebilir ama mümkünse abartılmasın. Ayrıca iyi pişmiş olması şartıyla. Konserde o kadar bağırdıktan sonra bunu yemek öyle iyi geliyordu ki... Enerji deposu resmen."

Menüyü izlerken gözlerimi kıstım. "Tabii diyetisyenimden gizliyordum, yalan yok. Kimse danışanının gece birde bu öğünü tüketmesini istemez. Sabah biraz şiş uyanınca da bir şeyler

sallıyordum işte, *tuzu fazla kaçırmışım, çok su içmişim, az hareket ettim* falan filan. Aaa! Kremalı makarna var!"

İşaret parmağımı menüye yapıştırdım. "Lütfen güzel yapıyor olsunlar, aşçıları nasıl acaba? Pardon bakar mısınız?" Garsona Türkçe seslendiğimi fark edince suratımı buruşturup Polat'a döndüm. "Ne yapıyor bu deli diyecekler..."

Polat oturduğu yerde keyifli bir ifadeyle beni izliyordu, gözlerini yüzümden ayırmadan elini kaldırdı ve garsona seslendi. Gözlerini gözlerimden ayırmadan yaptığı her hareket gereğinden fazla hoşuma gidiyordu.

"Buyurun efendim, hoş geldiniz."

"Biz iki kremalı makarna istiyoruz."

İngilizce konuşurken aksanının bu kadar iyi olacağını hiç tahmin etmemiştim, kalın ve tok sesi kelimelere ayrı bir hava katmış, sanki hoş bir videonun dublajını dinliyormuşum gibi hissettirmişti.

Garson siparişi not alıp menüleri alırken teşekkür ettik. "Sen de mi makarna yemeye karar verdin?"

"Bu kadar heyecanla övmüşken denememek ayıp olurdu."

"Umarım seversin," derken içimde çocuksu bir sevinç vardı.

"Seveceğime eminim."

Şu kelimeleri imalı tonlamalarla ve üzerine basarak söylemesi içimde bir yerlerin kıpırdanmasına sebep oluyordu, gözlerimi ondan kaçırma gereği duyduğum için sahili seyrettim. İnsan gürültüsü had safhadaydı, restoranın kendine ait alanında olduğumuz için nispeten daha sakin kısımda sayılsak da buralar gece canlıydı.

"Gitar çalıp şarkı söylüyorlar," dedim ilerideki grubu işaret ederken. "Ne tatlı, hiç dertleri yokmuş gibi. İmrendim."

Bilmediğim şarkılara eşlik eden grup keyifli görünüyordu, yaklaşık on-on beş kişiden oluşan gençler son derece yüksek sesle bir şeylere gülüp kadeh kaldırıyorlardı. Makarnalarımız birkaç

dakika sonra masamıza servis edildiğinde gözlerimi ancak oradan ayırabildim.

"Mis gibi kokuyor," dedim tabağa eğilip gözlerimi kapatırken. "Çok özlemişim."

Günlerdir onca koşturmaca arasında gerçekten seve seve ve ağız tadıyla bir şey yemediğimi hatırladım. Polat bir şeylerin eksikliğini hissettirmemeye çalışsa da bir şekilde eski hayatımla arasındaki farkı hissediyordum.

"Deniz mahsulleri salatası güzel görünüyor, onu da denemek ister misin?"

Öylesine iştahlı yiyordum ki sanırım fazla aç olduğumu düşündü, açıkçası bu kadar güzel bir ortamda, kendimi böyle keyifli hissederken teklifini reddetmek anlamsız olurdu.

"Tadına bakarım," dedim ağzım doluyken. "Makarnanı sevdin mi? Sosu müthiş yapmışlar."

Benim aksime daha sakin bir şekilde çatalını makarnaya batırıp dudağına götürdü, öyle kibar bir beyefendi gibi davranıyordu ki ışıltılı bir hayattan gelen taraf oymuş gibi görünüyordu. Nazikçe makarnasını çiğnemeye başladığında dayanamadım ve biraz soluklandım, kaba görünüyor olmalıydım.

"Güzel," dedi lokmasını yavaşça çiğnerken. "Ben de beğendim."

Peçeteyle dudaklarımı sildim. "Sevindim."

Kaşlarını hafifçe çatıp tabağıma bir bakış attı. "Neden devam etmiyorsun?"

Dürüst davranıp geriye yaslandım. "Biraz kıtlıktan çıkmış gibi yediğimi fark ettim."

"İstediğin gibi ye," derken sesi sıcaktı. "Kaç gündür oradan oraya hırpalanıyorsun."

Hareket etmediğimi fark ettiğinde beklemediğim bir şey yaptı ve tabağındaki makarnadan bir çatal alarak...

Dudaklarıma uzattı. Ah, ciddi miydi?

"Al," derken emredici görünse de daha çok sempatik bir hâli vardı, ısrarla bekledi. Başlangıçta biraz bocaladım, sonrasında hâlâ beklediğini görüp pes ettim.

Dudaklarımı araladım, makarnayı yedirmesine izin verdim. Nazik ve dikkatli bir şekilde çatalı dudaklarımdan dışarı sıyırdı, sonrasında hiç rahatsız olmamış gibi aynı çatalla kendisi tabağından bir şeyler yemeye devam etti. Bu ufacık hareketi bile vücuduma ateş basmasına, bir şekilde fenalaşmaya benzer hislerin içimde uyanmasına sebep oluyordu. Bunu belli etmeden yemeğe devam etmek çok zordu, bir bardak suyu alelacele tepeme diktim.

"Şarap?" diye sorduğunda deniz mahsulleri masamıza teşrif etmişti.

Reddedecek gücüm yoktu. "Olur."

"Kırmızı şarap rica ediyoruz."

Yeniden bizim için sipariş verdikten sonra tabağımı kontrol edip yemeğe devam ettiğimden emin oldu, ardından kendi lokmasını çiğnemeye devam etti. Çatalı kavrayan uzun parmakları, kazağının bilek kısmından belli olan kavruk tenindeki damarları, her lokmasında hareket ettiğini gördüğüm gergin boynu ve biçimli çenesinin kasları...

Ve gözleri... en fenası onlardı, inanılmaz çekici görünüyordu. Onu izlemekten yemeğe odaklanmakta güçlük çekmeye başlamıştım.

"Bir şey mi oldu?"

Gözleri tabağından ayrılmasa da ona baktığımı hissetmiş gibiydi, melodik sesi kulağımı ninni gibi okşadı, bakışlarımı adanın diğer ucuna, denize doğru kaçırdım.

"Hiç," dedim zayıf bir sesle. "Olmadı ama olmak üzere."

Söylediğim şeyi sadece ben duydum.

BÖLÜM 5

Tüm Aşklar, Doğdukları Anlar

Polat Karathan,
Lise Yılları

"İçmeye gidiyoruz akşam, sen de geliyor musun?"

"Yok."

"Niye oğlum? Kaçtır ekiyorsun bak bizi, unuttuk sanma. Ayıp oluyor."

"Bir dal sigaran var mı?" diye sorarken kitabımı okuyordum.

"İçmeye geliyorsan var, yoksa yok."

Okul bitmişti, hemen yan binadaki her zaman toplandığımız halı sahanın bahçesindeki çardaklardaydık.

"Okursun ulan daha," dedi başımdaki çocuk. "Profesör mü olacaksın başımıza?" Sonra etrafındakilere bağırdı. "Millet, Polat yarın sınavda hepimize kopya verecekmiş. O yüzden şimdi inekliyor."

Kitabı kapatıp çantama attım, çocuğa ters bir bakış attım. "İçmeye gelmiyorum, sınavda kopya da yok." Hemen arkasında duran, adını unuttuğum alt sınıftaki çocuğa baktım. "Sende sigara var mı?"

"Var abi." Gömleğinin kol bölümüne sakladığı dallardan birini uzattı. "Bugün hocaya kaptırmadım, şanslısın."

"Sağ ol," dedim uzattığı sigarayı dudaklarımın arasına alıp çakmakla yakarken. "Ben yarın sınava girmeyeceğim."

"Öyle şey mi olur lan? Çalışmadan girdiğinde bile tam puan alıyorsun, göz göre göre okulu yakarsan Kerem Hoca çıldırır, ağzına sıçar bak."

İçlerinden bir başkası şaşkınca sordu. "Bunun şakası yok, kalırsın oğlum, saçmalama. Çok önemli. Ne bokuma okuyorsun o zaman? Okula hiç gelme daha iyi."

Sırt çantamı koluma attım, onlara bir baş selamı verip yanlarından ayrıldım. İçimden buruk bir ses sorusunu yanıtladı.

Annem üzülmesin, diye okuyorum. *Baban gitti diye her şeyi ko-yuverme, benim senden ve kardeşinden başka kimsem yok. Ölüme çare yok, oğlum ama sen ellerimi hiç bırakma*, dedi diye yaşıyor gibi yapıyorum.

Abi? Bugün beni kursa sen mi bırakacaksın?

Kardeşimden gelen mesajı yanıtlarken sigarayı söndürdüm, sanki telefonun ekranından beni görebilirmiş gibi kötü hisset-miştim.

Annem sigaraya başladığımı görseydi çok üzülürdü çünkü.

Ben bırakıp ben alacağım abiciğim. Bekle sen.

Geç kalmayacaksan beklerim, bir de uçlu kalem alır mısın?

Alırım yavrum.

Dünyanın en iyi abisi.

Dünyanın en tatlı kardeşi.

Telefonu cebime attım, cebimdeki son parayla ona en pahalı uçlu kalemlerden aldım, yanına bir de küçük not defteri ekledim.

Babamın bana emanetiydi onlar, ne kardeşimi ne de annemi üzecektim. O bizi bırakıp göçmüştü ama ben kanımın son dam-lasına kadar onlar için savaşacaktım. Evin olduğu sokağı döner-ken hemen sol taraftaki oto tamirci dükkânına yöneldim, içeri-den su sesi geliyordu, yıkama bölümünde birkaç kişi çalışıyordu. Tamir tarafında orta yaşlı bir adam sandalyesini atmış, gazete okuyordu. Bu saatlerde çalışmıyordu. Selam vermek için elimi kaldırıp seslendim.

"Feridun abi, iyi akşamlar. Nasılsın?"

Gazetesinden ağır ağır başını kaldırıp bana baktı, dudakla-rında samimi bir tebessüm belirdi.

"İyiyim evlat, sen nasılsın?"

-İyiyim,- dedim biraz sıkılgan bir tavırla. "Bu ay kira için biraz zorlandı annem, destek çıkacağım da... Yarın sabah araba yıkamaya gelsem biraz harçlık çıkar mısın? Tamir tarafında ek eleman varsa orası da olur."

Adam şaşkınca kaşlarını kaldırırken oturduğu yerde biraz doğruldu, gazetesini katladı ve kenara koydu.

-Yarın salı," derken tereddütlüydü. Yüzüne baktım, anlamam için tekrar devam etti. "Okulun yok mu?"

-Yok abi," dedim düz bir sesle. "Gitmeyeceğim."

Bir süre düşündü, paraya ne kadar ihtiyacım olduğunu uzun uzun anlatmak istemediğimi biliyordu. Vardı işte ulan, yoksa ne diye elimi bu pis yağa, araba motorlarına bulaştırmak isteyecektim ki?

Kim tertemiz okuluna gitmek varken bunu bile isteye seçerdi? Kader yüzünden yolun buraya düşerdi, hepsi bundan ibaretti.

"Saat sekizde gel oğlum," dedi az sonra. "Dört araba gelecek, sana iyi bir harçlık çıkar."

"Sağ ol abi, iyi akşamlar."

Çantama daha sıkı tutundum, tercih ettiğim şey büyüdüğümü, nasıl büyümek zorunda kaldığımı suratıma soğuk bir su gibi çarpmıştı. Okkalı bir tokat yemişim gibi.

"Hayallerin yok artık, oğlum," dedim kendi kendime yürürken. "Ailenin hayallerini gerçekleştirmek var, hayat var, gerçekler var. Gerekirse it gibi çalışacaksın ama gıkın çıkmayacak."

Babamı düşündüm, bir veda bile edemeden kaybettiğim dağ gibi adamı. Göğsüme bir acı çöreklendi. Uzun süre geçmedi. Anahtarı çıkarıp evime girene kadar da geçmedi, az daha zorlasam gözlerimi dolduracaktı, gerçekti, acıydı.

Annemin hazırladığı yemeklerin kokusu burnuma doldu, tüm kötü sesleri zihnimde susturdu.

"Biraz daha şarap?"

"İsterim."

Tatlı bir sarhoşluk beni ele geçirmeye başlarken Polat bu gece dördüncü kez kadehimi dolduruyordu, kendisi ne kadar içmişti bilmiyordum ancak onu takip etmek bu mayışmış hâlimle çok zordu.

"Ne diyorduk?" dedim kadehi dudaklarıma götürüp bir yudum daha alırken. "İlk moda dergisi çekimlerim... Şimdi sen bebek reklamında olmama laf ettin ama..." Kendi kendime kıkırdadım. "Ondan daha fenaları vardı, görseydin!"

"Keşke görseydim," dedi hoş sesiyle.

Kelimelerim biraz bozulmaya başlamış, kendi sesim kulağıma olduğundan komik gelen bir hâl almıştı. Gözlerimi kapatıp havada kadehi tutan elimle kıkırdarken bardak sallanıyordu.

"O anlattığım şapka var ya, tüm kafamın on katı olan, işte onu zorla taktılar. *Programa bununla çıkacaksın* diyorlar, ben diyorum ki yok! Çıkmam!"

Polat'ın da gülmeye başladığını duyunca keyfim iyice yerine geldi, son yudumu alıp şarap kadehini masaya bıraktım.

"Bu beni çarptı biraz ya," dedim suratımı buruşturup. "Ya da sarhoş olasım varmış, ikisinden biri."

Polat gözlerini kısıp suratımı inceledi. "İkisi de."

Dudaklarımı birbirine bastırıp gülüşümü gizledim. "Hm hm."

Eğlendiğini belli eden bir ifadeyle beni izlemeye devam ediyordu, bana kıyasla daha kontrollü bir biçimde şarabını içerken gözleri üzerimdeydi.

"Sen az içtin," diye homurdandım. "Senin de sarhoş olman lazımdı."

"Birinin ayık kalıp *her şey yolunda* mı diye kontrol etmesi gerekiyor."

Yine ve yine durumu kontrol altında tutmaya ve beni konuşmaya odaklıydı. bir şey söylemedim. Garson masamıza hesabı getirerek artık kapattıklarını söyledi. Polat ödemeyi yaparken dalgaların sesini dinliyordum.

"Telefonum yanımda olsaydı o şapkayla fotoğrafımı bulurdum!" dedim sırıtarak. "Pislik herifte kaldı galiba..."

Cümlenin devamında bir şey söylemek isteyip istemediğimi hatırlayamadım, kelimeler dudaklarımdan dökülürken düşünmeden konuşuyordum.

"Aslında sende yedek bir telefon gördüm. Bana versene, sosyal medyamı falan kurcalayayım." Kıkırdadım. "Gizli dersen anlarım..." Dengemi sağlamakta zorlanmaya başlıyordum, masaya tutundum ve gözlerimi Polat'a diktim. "Ama gördüm!"

Hesabı ödeyip garsonu gönderdikten sonra bana döndü, kendi kendime konuşup gülüyordum.

"Sürekli gizli saklı aramalar falan... Bilemiyorum artık, epey karanlık bir yönün var gibi."

Cebinden telefonunu çıkardı ve ben mayışmış hâlde, gözlerimi yarım yamalak açabiliyorken burnumun dibine sokacak kadar uzattı.

"Aa! Ciddi mi?"

Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırırken uzattığı telefona bakıyordum.

"Göster bakalım şu meşhur tuhaf şapkanı, al."

Telefonu alırken kıkırdadım. "Adamsın sen ya! Nasıl da güveniyor kendine. Şöyle kocam olsun, bir milyon borcum olsun."

Söylediğim şeyi kulağım duyduğunda suratımı buruşturdum, ne diyordum ben? Beynim tüm düşünme ve karar verme yetilerini kaybetmiş gibi davranıyordu. Sadece susmak belki de çok daha iyi bir fikir olurdu.

"Hmmm," dedim sosyal medya hesaplarıma giriş yapmak için ekrana bakarken. "Kullanıcı adım neydi benim?"

Telefonu biraz bulanık görmeye başlayınca uykumun geldiğini anladım.

"Papatya Parlar."

Polat'a sırıttım. "Buyurun, benim."

"Kullanıcı adın," derken dudağını kıvırdı.

Elimi havaya kaldırıp tam isabet dercesine işaret ettim. "Doğru! Buldun!"

Kullanıcı adımı ve tüm hesaplarımda aynı olan şifreyi girerken birkaç hatalı denemede bulundum, bir yandan hesaplarıma girebilmek için şifrelerimi kurcalıyor bir yandan da kendime gülüyordum.

"Biraz yürüyelim mi? Geç oldu, kapatıyorlar."

Polat benim tarafıma gelip elini uzattığında başımı aşağı yukarı salladım. "Yürüyelim, temiz hava kafamı açar. Oksijen gitmiyor beynime."

Elini tutup kalktığımda dengemi sağlamakta güçlük yaşadığım için bir anlığına dip dibe durduk. Gözlerimiz öyle yakındı ki neredeyse kirpiklerimiz birbirine değecek sandım, sarhoşluğun etkisinden kafam giderek bulanıyordu.

"Öhöm," dedim geri çekilmeye çalışırken. "Yavaş."

"Şuradan gidelim," dedi sakince belimi kavrarken.

Evet, belimi kavradı. Tıpkı resepsiyonda karı koca taklidi yaptığımız andaki gibi. Dokunduğu yerde kelebekler uçuşuyor sandım, çok güzel bir his yayıyordu. Ona doğru bedenimi hafifçe yasladım.

"Şu fotoğraf," dedim nihayet hesabıma giriş yapabildiğimde. "İşte, bunun çok ünlü bir tasarımcıya ait olduğunu söyleyip saçlarım sarı olduğu için bende patlayacağını iddia ettiler. Kafama bu koca tencere kılıklı şeyi geçirdiler! Bakar mısın şapkanın duruşuna?"

Telefonu Polat'ın gözüne sokacak kadar kaldırdığımda güldü ve biraz uzaklaştırdı. Şimdi beraber birkaç yıl öncesine ait

fotoğraftaki tuhaf şapkamı ve birçok konuğun arasında otururken verdiğim garip pozu izliyorduk.

"Ben buna nasıl hayır demedim ya?" diye sızlanırken ekrana kötü bakışlar atıyordum.

Polat'ın güldüğünü göğsündeki tatlı sesten ve hareketlilikten anladım. "Bazen hayır diyemediğin şeyler olur, üzülme."

"Ama bu koca bir hayırmış, baksana! Şapka neredeyse çeneme kadar iniyor." Yalpalayarak yürümeye devam ederken yeniden Polat'a dönüp başımı kaldırdım. "Bundan sonra böyle bir hata yaparsam uyar beni," dedim biraz agresifçe. "Belli ki çevremdeki kimse beni sevmiyormuş. Bu fotoğraflar internette sonsuza kadar saklanacak." Sahile doğru yürüdüğümüz sırada bir anlığına duraksadım. "Hih! Torunlarım bile görecek."

Polat daha çok güldüğünde ne kadar tuhaf göründüğümü düşünüyordum.

"Babaanne diyecekler," diye dehşetle fısıldadım. "Bu iğrenç şapkayı takıp bu tuhaf bakışlarla poz verirken seni kimse uyarmadı mı? Hayatındaki herkes senden nefret mi ediyordu yoksa?"

"Sus artık," diyen Polat gülüşünü durduramıyordu. "Yeter."

"Ben de diyeceğim ki..." Büyülü bir sesle fısıldıyor gibi yaptım ve elimi gökyüzüne uzattım. "Evet, torunum! İnanamayacaksın ama hayatımdaki herkes benden nefret ediyordu!"

Temiz hava beni biraz ayıltmaya başlasa da ben sarhoş olmayı sevmiştim, düşünmeden istediğim gibi konuşabiliyordum. Gecenin koyu karanlığında yanımda duran adama döndüm.

"Bir kişi hariç," dedim gülümsemem solarken. "Çok yakışıklı bir bey benden nefret etmek yerine benimle Bali'ye uçtu!"

Söylediğim şeyle birlikte daha çok gülmeye başlarken beynim yanmış gibi geliyordu, yine de bu rahatlık bedenimin gevşemesine, dudaklarımdan hesapsızca dökülenleri düşünmeme sebep oluyordu.

"Sen oluyorsun o," dedim parmağımı Polat'ın göğsüne bastırırken. "Yakışıklısın bayağı."

Yumuşak sesi gecenin soğuğunda beni ısıttı.

"Sen de çok güzelsin, Papatya."

Gözlerim bu tatlı iltifatla kapanıverdi. "Ne kadar mesela?"

"Tanımlayabileceğim herhangi bir kelime bulamayacak kadar."

Gözlerim hâlâ kapalıyken gülümsemem büyüdü, eli daha çok belimi kavradığında düşmemem için beni tuttuğunu biliyordum.

"Sevdim bunu," diye fısıldadım kısık bir mırıltıyla. "Daha sık iltifat etmelisin."

"Senden gözlerimi almayı başarabilirsem yaparım."

Ah, bu seferki içimi de ısıtmıştı, kalbim tatlı eller tarafından okşanıyormuş gibi hissettim, Polat'a biraz daha yaslandım.

"Sence şu anda öpüşmeli miyiz?" diye sorarken bunun için resmen can atıyordum, zihnim o tehlikeli kaçış esnasında ne kadar yakınlaştığımızı hatırlattığında karnım sızladı.

"Hayır," derken sesi sıcacıktı. "Sarhoşsun, çiçek kız."

İşte yine yapmıştı, tek kelimesiyle beni mest etmişti.

"Peki o zaman, edepli adam," diye dalga geçtim derin bir iç çekerek. "Öpme madem."

"Öpmeyeceğim demedim."

"Öyle dedin."

"Sarhoşsun dedim."

"Yani..."

"Sarhoş olmadığın tüm ihtimalleri seve seve değerlendireceğiz."

Cümlesi, kalın ve tok sesi ince bir sızının kasıklarıma yayılmasına sebep olduğunda yürümeyi kestim, şu anda hiçbir şey söylemeden dudaklarına yapışmak istiyordum. Fakat mümkün değildi, adam açıkça beni reddetmişti.

Dudaklarımı araladım, biraz geri çekildim ve yüzüne baktım. Tam kendimi toplayıp bu müthiş âna yakışacak bir çift laf edecektim ki...

Telefonu çalmaya başladı. Yine ve yine. Öfkeyle elimdeki cihaza baktım.

"Yine yabancı numara arıyor," dedim iç çekerken.

Bu numaraların kime ait olduğunu sorgulamayı bırakmıştım. Telefonu ona uzatırken *yanımda açıp konuşacak mı* diye merakla bakıyordum. Ekrana baktığında yüzü düştü, çok kısa bir an yüzünden bir gölge geçip gider gibi oldu, huzursuzluğu yine baş göstermişti.

"Sonra bakarım." Reddedip cebine attı. "Acelesi yok."

Yeniden bana döndü ve bu kez az öncekine nazaran daha az temas edeceğimiz bir biçimde sahili yürümeye devam ettik, kulağımıza bir yerlerden tatlı melodiler geliyordu. Bir şeyler söylemek istedim ancak düşüncelerimi toparlayamadım, zaten bu tuhaf durumda ne söylenirdi ki?

"Aptal telefon," diye homurdandım. "Mahvetti."

Polat yayık kelimelerimden pek bir şey anlamamış olacak ki bana döndü. "Ne oldu?"

"Hiç." Omuz silktim. "Şurada ne yapıyorlar?"

Kamp ateşine benzer bir ateş yakılmış, ateşin çevresini ise gençler sarmıştı. Restoranda yemek yerken uzaktan gördüğümüz o gruptu, içlerinde turistlerin de olduğunu anladım. Her ne kadar tatlı bir mayhoşluk beni kendine çekse de müziği duyan kulaklarım oraya dikkat kesilmeme sebep oluyordu.

Polat yumuşak bir sesle sordu. "Dinlemek ister misin?"

Belimdeki eliyle beni nazikçe oraya yönlendirdiğinde adımlarım ateşe doğru istemsizce hareket etti. Kelimeler dudaklarımdan dökülürken sarhoşluğun etkisinin geçtiğini hissettim, kalbim bu heyecana fazla tanıdıktı.

"Ben söylemek isterim," diye fısıldarken dudaklarım özlem dolu bir tebessüme yuva oldu.

Adımlarımız yavaşladı, Polat söylediğim şeyi duyduğunda bir süre sessiz kaldı. Kamp ateşinin tam yanına geldiğimizde neden bahsettiğimi tam olarak anladı.

"Doğru," dedi kendi kendine. "Sen şarkı söylemek istersin."

Ben elbette şarkı söylemek isterdim. Ben, benden her şeye inat hayallerimi yaşamaya devam etmek, umut etmek, neşeli şarkılar seslendirmek isterdim. Hayatın karşıma çıkardığı bu absürt saçmalıklarla boğuşurken bile ne değerli bir emek verdiğimi, şarkıların benim hayatımdaki yerini unutmamak isterdim.

Bunun hâlâ bir önemi kaldıysa...

"Hâlâ bir önemi kaldıysa," diye tekrar ettim.

"Neyin?"

"Şarkılar söylememin."

Sesim öyle kırgın çıktı ki ben bile şaşırdım, Polat'ın belimdeki eli hareket etmeyi kesti ve bir anlığına tüm parçaları birleştirdi. Artık daha az sarhoştum, rüzgâr tatlı tatlı yüzümü okşuyor, uzun zaman sonra sahnede olmasam bile melodileri mırıldanabileceğim bu ânı yaşamam için sarhoşluk hissini giderek yok ediyordu.

Bir anda topluluğa doğru, "Pardon," dedim.

Kalabalık aynı anda ikimize döndü, daire şeklinde oturan kızlı erkekli bir gruptu, tahminen on kişiden fazlaydılar. Polat ne yapmak istediğimi anladığında belimdeki elini bileğime kaydırdı, sonra...

Elimi tuttu ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Duygularımız bir köprü misali birbirine akmaya başladı.

"Size katılabilir miyim?" diye sorarken biraz ürkektim, turistler büyük bir keyifle ve hoş aksanlarıyla beni aralarına çağırdı. Bu yüzümdeki tebessümü büyüttü. Bizim için açtıkları alana Polat'la beraber ilerledik.

Elbiseme dikkat ederek bağdaş kurduğumda Polat da doğruca yanıma oturdu. Benim rahat edip etmediğimi gözleriyle kontrol ettikten sonra kamp ateşine döndü, insanları incelemeye başladı. Siyah saçlı ve esmer tenli bir kız, ateşin başındaki çocuğun gitarı çalmaya başlamasıyla güzel bir şarkı mırıldanmaya başladı. Tüm kalabalık ona eşlik etti, bu şarkıyı bilmesem de

yavaşça el çırparak ben de eşlik etmeye, oturduğum yerde dans etmeye başladım. Polat diğerlerine göre daha sakin bir şekilde alkış tutuyordu. Kızın aksanı çok hoş ve farklıydı, nereli olduğunu ve kendi dilinde şarkının ne anlama geldiğini delice merak ettim.

Fakat bir şey onun yüzünden okunuyordu, hem de çok netti: Hisler. Bu şarkı çok güzel hisler barmdırıyordu, şarkıyı söylerken genişleyen burun delikleri, aralanan dudakları, kapanan gözleri ve o güzel, melodik sesi âdeta tüm duyguları bir arada barındırıyor, bu kamp ateşinin başına çağırıyordu. Onun dilini bilmesem de anladığım kelimelerle eşlik ettim ve seslerimiz müthiş bir ezgiyle birbirine karıştı. Birileri kadehlerini tokuşturdu, bir yerlerden ateş böceklerinin sesini duyduk ve şarkılar hepimizi mest etti.

Gitar son vuruşunu yapıp telleri serbest bıraktığında duyulan ses yüzümdeki tebessümü büyüttü.

"Siz?"

Kalabalıktan mavi saçları ve mavi gözleri olan genç bir adam bana yöneldiğinde şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırdım.

"Evet?"

"Şarkı söylemek ister misiniz?"

Amerikan aksanıyla sorduğu soru kalbimde tatlı bir çarpıntı yarattı, elbette isterdim. Tam dudaklarımı aralamış yanıt verecektim ki biri benden erken davrandı.

"İster."

Polat kendi güzel telaffuzuyla araya girdiğinde istemsizce ona döndüm, kamp ateşinin alevlerinin dans ettiği gözlerimiz birbirine değdi. Sadece bakışmadık, birbirimize dokunduk da. Elimi tutmayı hâlâ bırakmadığını bileğimi okşadığında fark ettim. İnsanlar bizi seyrediyor, biz birbirimize bakıyorduk.

Gitarı çalan çocuk beklentiyle suratıma baktı. "Ne çalalım?"

Polat'tan gözlerimi çekebildiğimde çocuğa baktım ve anlayabileceği en basit dille ne çalacağını söyledim. Herhangi bir

şarkıya ait olmayan bu notalar başlangıçta kafasını karıştırmış gibi görünse de sonrasında hemen uyum sağladı.

Şarkı benim için başladı, müzik benim için yükseldi, ateş böcekleri bana eşlik etmek için sanki bir anlığına sustu.

Dudaklarım aralandı ve mırıldandım, ben de kendi dilimde söyleyecektim. Sadece kendi dilimde olması yetmezdi, ben kendi şarkımı da söyleyecektim.

"*Karanlıktan sabaha*," derken göz kapaklarım kendiliğinden kapandı. "*Siyahtan beyaza, hislerim ve ben...*" Gitar bana eşlik ederken dudaklarım kıvrıldı. "*Bırakma bizi sonsuza...*"

İnsanlar sözleri anlamaya çalışırken tempo yükseldi, gitar geceyi ve sessizliği deldi. Oturduğum yerde dikleştim ve ayak uydurdum.

"*O yağmurlu akşamda, sırılsıklam karşında, duygularım bir hiçken...*" Sesim giderek yükseldi. "*Dudaklarım dudağında, susma.*"

Melodi yavaşladı, dudaklarımı birbirine bastırıp mırıldanırken gözlerimi açmıyordum. Gitar kulağımı okşuyor, kalabalıktan birkaç kız ince sesiyle bana eşlik ediyor, anladıkları kadarıyla bir şeyler söylüyorlardı.

"*Susma, bu kez anla*," derken son heceyi uzattım. Bedenim dudaklarımdan dökülenlerle dans ediyordu. "*Aşk bizim suçumuzsa, bu gece durma...*"

Son cümle dudaklarımdan dökülürken gitar son darbeyi vurdu, çocuk yabancı olmasına rağmen ritmimi mırıldanmaya çalıştı ve sesim büyülü bir manzarayı seyrediyormuşum gibi beni uzaklara götürüp bıraktı. Gözlerimin kapalı olduğu bir dünyada, yeniden sahnedeydim, hayranlarımla ve mutluluğumla baş başaydım. Bağırıyor, güvendiğim insanlarla en özel alanım olan sahnemi paylaşıyor ve diz kapaklarımın üzerine düşüp başımı dikleştirirken mikrofonuma bağırıyordum.

Bu şarkımı sahnede söyleme fırsatı bulamamıştım, her şey mahvolmadan hemen önce heyecan duyduğum son işimdi.

Fakat olmamıştı işte, bugün burada, gecenin bir yarısı tanımadığım insanlarlaydım. Dudaklarımdaki mırıltıya eşlik eden dostlarım ya da hayranlarım değil, yabancılardı.

"İnanılmaz!"

Biri çığlık attığında kapalı olan gözlerimi açtım, bulutların üzerinden düşmek gibiydi. İrkildiğim için ilk başta fark etmesem de kalabalığın gözünün üzerimde olduğunu anladım, gitarı çalan çocuk heyecanla bağırmıştı.

Çok güçlü bir alkış sesi duydum fakat bu kalabalığa ait değildi. hemen yanı başımdan geliyordu, oydu.

"Polat," diye fısıldarken istemsizce sesim titredi.

Ayağa kalktı, alkışlamayı bir an bile bırakmadı ve gözlerimin içine bakarken yüksek sesle bağırdı.

"Dünyanın en iyi şarkıcısı!"

Söylediği şeyi sadece ben anladım çünkü Türkçe konuşmayı tercih etti, bu suratımda aptal bir tebessüme sebep oldu.

"N'apıyorsun?" Onu ilk kez böyle çocuksu bir heyecanla görüyordum, ayağa kalktığı için utandım.

"Buraya bakın! O Türkiye'de çok ünlü bir şarkıcı, müziğini tüm ülke dinliyor."

Kendine has aksanıyla bu cümleyi kurarken herkese tek tek baktı, ne söylediğini anladığım an yanaklarım kıpkırmızı oldu.

"Tahmin ettiğinizden çok daha ünlü," diye abarttı. "Yirmi milyondan fazla takipçisi, aylık on beş milyon aktif dinleyicisi var."

Kalabalıktan birileri çığlık attı. "Ne? Bu gerçek mi?"

İnsanlar şok içinde suratıma bakmaya başladılar, birilerinin Polat gibi ayağa kalktığını ve alkış tufanına katıldığını gördüm. Polat ortalığı istediği kadar hareketlendirmiş olacak ki parmaklarını dudağına götürdü ve büyük bir ıslık çaldı. Adamın diğer ucundan duyulduğuna emindim, ayağa kalkan diğer herkes onun gibi alkışlamaya başladı.

Kamp ateşi küçük bir Papatya Parlar sahnesine dönüşüverdi.

"Aman Allah'ım," derken gözlerimi kocaman açmış, ayaktaki insanlara bakıyordum.

Öyle aptal göründüğüme emindim ki kalkmak son anda aklıma geldi, telaşla ayağa fırladım ve bir sahne selamı verdim.

"Teşekkür ederim," dedim heyecanla gülümserken. "Çok teşekkürler arkadaşlar."

"Bir starla beraberiz!"

"Sesin muhteşemdi."

"Anlamalıydık!"

"Bilmediğim bir dilde bile beni ağlattın!"

Son cümleyi kuran genç kız gerçekten de gözyaşlarını siliyordu. Sesimin tınısından, anlamasa bile duyguları hissettirdiğim sözlerden ne kadar etkilendiğini görünce bedenim heyecandan titredi.

"Çok mutlu oldum," derken yeniden başımı eğip bir sanatçı selamı verdim. "İyi ki varsınız."

"Müziği sakın bırakma, sen geceyi parlatıyordun."

Gitarist çocuğu onaylayan yanındaki diğer adam oldu. "Gözlerimi senden alamadım, ruhun bunun için doğmuş."

Adam bir anda Polat'a döndüğünde o gözlerini kırpmadan beni izlemeye, güçlü alkışlarına devam ediyordu. Herkes yavaş yavaş alkışlamayı bırakmıştı ancak bacaklarını iki yana açmış, güçlü bir duruşla ayakta dikilen Polat asla kımıldamıyor, alkışı kesmiyordu.

"Çok şanslısın, dostum."

Yabancı adamın kendisine söylediği cümleyle beraber Polat karizmatik bir gülüş takındı, herkes sustuğunda beni alkışlayan yalnızca o kaldı. Artık sarhoş değildim. Zaten sarhoş bile olsam, bu an hafızamdan sonsuza dek silinemeyecek kadar özel ve anlamlıydı.

"Biliyorum," dedi ve gözlerimin tam içine baktı. "Gerçekten şanslıyım."

Gitar bir başka melodi için yeniden geceye eşlik etmeye başladığında insanlar kamp ateşinin yanına oturdular, Polat ve ben ayakta birbirimize bakıyorduk. Romantik bir şarkı eşliğinde kalabalıktan biri ağır ağır şarkı söylemeye başladı. Genç adam bana doğru yürüdü, aramızdaki küçük mesafeyi kapattı ve mümkünmüş gibi kalbimi daha da çok çarptırdı.

"Benimle dans eder misin?" diye fısıldadığında teklifiyle eş zamanlı elini uzattı.

Yutkundum ve terleyen avuç içimi eteğime silip başımı salladım. "Olur."

Elimi tuttu, bir adım geriye gitti ve diğer elinin kavradığı belimi kendine çekti. Aynı anda hareket edip dansın ilk adımını attık. Bizi gören kalabalık, birbirini dansa kaldırmaya başladı. Bir süre sonra yanımızda birkaç çift daha dans ediyordu.

"Hâlâ sarhoş musun?" diye sorarken gece kadar koyu gözleri gözlerimdeydi.

Nefesi yüzümde, sesi kalbimin en derinindeydi.

"Değilsem beni öpecek misin?" diye yanıtlarken sesimi nasıl bulabildiğime ve muzipliğime şaşırdım.

Kulağıma eğildi. "Bu gece bana hissettirdiklerini unutmanı istemem, umarım kendindesindir ve beni nasıl bir adama çevirdiğine şahitsindir." Pürüzlü bir sesle ekledi. "Hayır, seni sarhoş olma ihtimalinin yanından geçmediğimiz o gece öpeceğim. İhtimaller ve riskler Papatya, dudaklarımı hatırladığından emin olmam gerekecek."

Beni mahvediyordu, başım dönerken alnımı omzuna yasladım. Nefes nefese kalmıştım, bu kadar heyecan bünyeme fazla gelmişti.

"Dudaklarını unuttuğumu kim söyledi?"

Yanıt olarak belimi daha sıkı kavrayıp kendi vücuduna bastırdı. Bu, daha fazla konuşursam ikimiz için de bambaşka bir yol ayrımına gireceğimize dair bir sinyal gibiydi. Sessiz kaldım ve dansa eşlik ettim.

Müzik iyileştirirdi, sanat iyileştirirdi, bu gece parmakları parmaklarıma dokunan bu adam da iyileştirirdi. Gücümü bulmam için bir işaretti, ona daha sıkı tutundum.

Tüm bunlar bitecekti ve ben yeniden bu geceki gibi insanlara şarkılarımı söyleyecektim.

Gözlerim dolu dolu oldu, uzun zamandır bunca duyguyu böylesi bir yoğunlukta hissettiğimi hatırlamıyordum. Kalp kırıklıklarının arşa çıktığı bu zamanda, bir şeylerin tebessüme sebep olması mucizeydi.

Polat Karathan, benim için mucizeler yaratan o adamdı. Elimi sımsıkı tutuyor, tutuşu sıkılaştıkça varlığını anbean hatırlatmaya devam ediyordu.

"Her şey yoluna girecek," dedim evrene fakat sesim çıkmadı.

Bu benim ve dileklerimin meselesiydi, bir başkasının duymasına ihtiyacım yoktu.

Her şey yoluna girecek ve ben ellerimi tutan bu adamla yola devam edeceğim. Mucizeler bir kez karşınıza çıktığında sımsıkı tutunmanız gereken sığınaklardır ve ben mucizemi bulmuşken kaybedemezdim.

Gitar sustu, gece soğuktu, müzik durdu.

"Bitti," diye fısıldadım kulağına.

Dansı bitirdik. "Bitti, hanımefendi. Teşrif ettiğiniz için teşekkür ederim."

Tok sesi güvenli bir limandı. "Ben teşekkür ederim, beyefendi."

Hiç beklemedi, izin istemedi ve tereddüt etmedi. Eli elime uzandı ve sıkıca tuttu, kalabalığa sırtımızı dönmeden önce onlara *iyi geceler* diledi.

"Her şey için teşekkür ederiz," derken sesimden mutluluk taşıyordu.

Birkaç kişi hemen yanıma koştu. "Sizden imza alabilir miyiz?"

Yanlarında kâğıt kalem olmadığı için buldukları bir tişörtü uzatıyorlardı, heyecanla onlara baktım.

"Şey, olur. Tabii."

"Teşekkür ederiz."

Uzattıkları kalın uçlu kalemle uzun zamandır özlediğim o şeyi yaptım ve kıvrımlı bir Papatya Parlar imzası hediye ettim, tişörtün üzerinde kayan kalem neredeyse ağlamama sebep olacaktı.

"İyi geceler," diye veda ederken yüzümdeki gülümsemeyi silemiyordum.

Yeniden Polat'a döndüm, gururla beni izliyordu. Tanıştığımız ilk gün şarkıcı olup olmadığımla ilgilenmeyen ve beni kibirli bulan bu adam şimdi bambaşka bir hisle suratıma bakıyordu.

Hayranlık mı? Mutluluk mu? Heyecan mı? Hayır, bunların hepsi ve belki bir şey daha, biraz daha fazlası mı?

"Neden öyle bakıyorsun?" derken gözlerimi kaçırsam da tekrar elini tuttum.

Otele yürümeye başladık, cevabı sadece kulağımı değil, kalbimi de okşadı.

"Olduğun yere ne kadar yakıştığına bakıyorum."

Daha fazla kızaramazdım, her ne kadar bu karanlıkta beni çok iyi göremediğini bilsem de başımı eğdim.

"Yeter," diye fısıldarken mahcuptum. "Yetişemiyorum."

"Daha başlamadım bile, çiçek kız."

Cümlesi gözlerimi daha çok kaçırıp otele varana kadar denizi izlermiş gibi yapmama sebep oldu, ne sarhoşluktan eser kalmıştı ne de umutsuzluklardan...

Yeni bir şeylerin doğduğunu bildiğimiz bu gece bize bambaşka hisler getirmişti, kendimi tanıyamıyordum. Ukala, şımarık, umursamaz kadın yok olmuş, yerine bu kişi gelmişti. Kimdim ben? Bu adam kişiliğime ne yapmıştı?

Otelin önüne vardığımızda Polat beni bir anda kucağına alınca çığlık atmamak için zor durdum.

"Ne yapıyorsun?" diye telaşla sordum.

"Uyuyor gibi yaparsan resepsiyondan hızlı geçeriz, dikkat çekmeyelim."

Cevabı hazırdı, omuzlarına tutunup gözlerimi kapatmaktan başka bir şey yapamadım çünkü çoktan kapıyı ayağıyla itip açtı.

"İyi geceler," derken sesi bir anda sertleşiverdi, resepsiyondaki adamın yanıtını bile duyamadım.

Kalbim hızla çarpıyor, kokusu burun deliklerimden göğsüme dolarken bana çiçek bahçeleri vadediyordu. Asansörü çağırdı ve bir süre bekledik, kapı açıldığında beni taşırken hiç zorlanmadığını anlayacağım bir hızla içeri geçti. Kat düğmesine bastı ve asansör kapandı.

"İneyim mi?" diye tek gözümü açıp sordum.

"Olduğun yerde kal."

Yani kollarında. Göğsünde. Tam burada. Şikâyetim olmadığı için sustum, odamıza giden yol boyunca bu gece yaşadıklarımızı zihnimde tekrar düşündüm.

"Kalabalığın içinde ayağa kalkıp beni alkışlaman çok duygusaldı." Sesim kısık ve çocuksu bir mırıltı olarak çıktı. "Çok heyecanlandım."

"Ben de heyecanlandım," derken gülümsediğini hissettim. "Fazlasını yapmak isterdim ama şartlar bu kadarına el verdi."

Oda kartını okuttu ve kapıyı yeniden ayağıyla itip açtı. İçeri girdiğimizde inmek için doğruldum ancak hiç duraksamadı ve kapıyı arkamızdan kapatıp yatağa kadar güçlü adımlarla ilerledi.

Beni kırılacak bir bibloymuşum gibi dikkatle yatağa bıraktığında vakit epey geç olmuştu, birbirine değen gözlerimiz uykusuzdu.

"Papatya Parlar," diye iç çekerken sesi sitem doluydu. "Hiç bitmesin istediğim bir gecenin sonuna geldik, prensesler için uyku vakti."

Üzerime eğildiği için cevap verecek kadar güçlü hissetmedim, birçok açıdan beni kendine hapsettiğini anlamaya başladığım korkunç dakikalardaydık.

Ayakkabımı nazikçe çıkardı, ceketimi de aynı dikkatle çıkardı. Doğrulduğum yerden beni tekrar yatırdı ve baş ucuma pijamalarımı koydu.

"Giyin ve uyu," diye fısıldadıktan sonra yorganı üzerime doğru çekti. "Güzel bir sabah olsun."

Benden uzaklaştığında hormonlarım büyük bir hayal kırıklığı yaşadı, gerçekten de bu gece öpmeyecekti. Bense bu zavallı hâlimle, burnuma dolan kokusuyla kalacaktım.

"Tamam," dedim şaşkınca. "Uyurum. Sen de uyu." Yanımdaki boşluğa baktım. "Nerede..."

Küçük kanepeyi işaret etti, iri bedenine bakarken gönlüm buna el vermedi.

"Şöyle geçersin," dedim yatağın diğer ucuna kayarken. "Ben rahatsız olmam. Zaten çok dağınık da yatmam."

Gözlerinde benimkine benzer bir parlaklık vardı, anlamından şüpheliydim. "Emin misin?"

"Dağınık yatma konusunda mı?"

"Yanında uyumam konusunda."

Hiç düşünmedim. "İyi hissederim, sorun yok."

Bunu duyduğu an gevşeyen suratı birçok şeyi aynı anda anlatıyordu. Bundan memnun olduğunu görmemek imkânsızdı.

"Ben de üzerimdekilerden kurtulayım," derken sesi kararsızdı. Valizine yöneldi ve eline birkaç parça şey alıp banyoya yöneldi. "Geliyorum şimdi."

Görüş alanımdan çıktığında yatağın diğer ucuna döndüm ve yastığımı dişledim, çığlık atmak istiyordum.

"Yaptığın her şeyden beni haberdar edemezsin," diye fısıldadım kendi kendime. "Bu kadar yakışıklı olamazsın. Bu kadar tatlı olamazsın. Bu kadar karizmatik olamazsın. Delirdin mi be adam? Ben kalp hastası mı olacağım?"

Suratımı yastıktan kaldırdım ve nefeslendim, kalbim hâlâ delice hızlıydı. Polat giyindi ve odaya döndü. Işıkları kapatıp yatağın diğer ucuna uzandığında ağırlığıyla yatak çöktü. Gözlerimi kapatmaya ve birkaç santim yanımda olduğunu unutmaya çalıştım.

Dokunabileceğim kadar yakında olduğunu düşünmemeye çalıştım...

"Ama çok zor," diye isyan ederken sesim ağlamaklıydı.

Uykulu bir sesle sordu. "Efendim?"

Ona döndüm, bunu beklemiyor olacak ki aniden gözlerini açtığını görür gibi oldum, bir sorun olup olmadığını anlamaya çalıştı.

"Biraz dağınık yatabilirim," derken sesim tereddütlüydü.

Yapmak üzere olduğum şeyden çok utanıyordum ancak kalbim ferman dinlemiyordu.

"Yatabilirsin."

Sesi yumuşacıktı, birbirimizi görmesek de sanki hâlâ derin derin bakışıyor gibiydik.

"Tatlı rüyalar," diye fısıldadım.

"Tatlı rüyalar, Papatya."

Gözlerim kapanırken kendimi uykuya teslim etmek üzereydim. Sabah uyandığımda pişman olacağımdan neredeyse emindim ancak bu özel gecenin bir şeylerin sınırlarını kaldırdığını bilerek durmak çok zordu.

Tedirginçe elimi kaldırdım ve göğsüne dokundum, parmak uçlarım ona değdi ancak sanki sarılmışız gibi nefesimizi tuttuk.

Konuşmadık, konuşsak da bu hissi tarif edecek herhangi bir dil bulamazdık. Sustuk ve bu küçük temasın derin bağını kurduk.

İkimize de ilmek ilmek işlendiğini, sanki görünmez bir ip gibi kalplerimize dolandığını hissettim.

Göz kapaklarım iyice ağırlaşıp tamamen uykuya teslim olduğumda bir hareketlilik daha sezdim ancak bilincim bundan tam olarak emin olamadı.

Sanırım Polat...

Bana sarıldı.

Polat Karathan

Dünyanın en eşsiz kokusuyla uyandığımda gözlerimin önünde ışıl ışıl parlayan, güneş gibi tutamlar vardı. Önce ne olduğunu anlamadım, algılarım bu tatlı ve şekerli kokuyla bir süre durur gibi oldu. Kıpırdandım, kolumda bir uyuşukluk hissettim.

Papatya göğsüme uzanmıştı, muhtemelen saatlerdir başı kolumun üzerindeydi ve mışıl mışıl uyuyordu. Biraz geri çekilip mis kokulu, ışıltılı saçlarına baktım.

Saçlarının döküldüğü alnına, güzel tenine... Uzun kirpiklerine, hoş dudaklarına.

"Of," derken onu uyandırmadan kalkmaya çalıştım. "Kalk oğlum kalk."

Bir şekilde dikkatli davranıp geriye çekildiğimde onu uyandırmamayı başarmıştım, yataktan kalktığımda o hâlâ derin bir uykudaydı. Gözlerimi güç bela ondan çekebildim.

"Kendine gel lan," dedim öfkeyle. "Bir ton işin var."

Komodindeki telefonları aldım, kıyafetlerimi seçtim ve banyoya girdim. Buz gibi suyu suratıma defalarca çarparken yapmam gerekenleri düşünüyordum. Öyle çok işim vardı ki hangi sırayla başlarsam başlayayım yetişmeyeceğini düşündüm. Özellikle bugün hayati önemi olan bir gündü.

Papatya'nın hayatını eskiye döndürecektik. Öyle ya da böyle. Seve seve ya da zorla. Bir şekilde bu iş çözülecekti. Kıyafetlerimi değiştirdim, tanınmamak için kafama bir şapka geçirdim, yurt dışında olmamıza rağmen katiyen güvenmediğim ve şüphe duyduğum belli konular vardı. Yanıma dünkü bıçağı aldım.

Pantolonumun arkasına sıkıştırdım ve cüzdanımı da aldıktan sonra telefonları kontrol edip odadan çıkmaya yöneldim. Çıkmadan önce yataktaki kıza baktım, çok geç uyumuştu ve bu sabatte uyanırsa şişmiş gözleriyle etrafta öylesine dolanıp dururdu. Dinlenip kendine gelmesi onun için de en iyisi olacaktı.

Odadan çıktım ve kapının güvenliğinden emin oldum. Resepsiyona giden merdivenleri hızla indikten sonra doğruca oradaki adamı buldum, görevli kâğıt işleriyle meşguldü. Tam önünde durduğumda başını kaldırdı ve haddi sayılır bir uzunlukta olan bana baktı.

"Günaydın," derken sesim sertti.

Adam başını salladı. "Günaydın, efendim."

Anlatacağım şeyi kendi dilinde ne kadar anlayacağını bilmediğimden çeviri uygulamasını açtım ve hızlı bir şekilde paragrafı yazdım. Adama ekranı çevirdiğimde gözlerini kıstı ve okudu.

"Üç yüz sekiz numaralı odada kalıyorum. Eşimle beraberim. Dün gece ya da sabaha karşı buraya yabancı birilerinin gelip gelmediğini, bizi sorup sormadığını merak ediyorum. Dikkatini çeken herhangi bir durum oldu mu? Önemli bir konu."

Adam merakla gözlerini büyüttüğünde ne sorduğumu oldukça iyi anlamıştı.

"Hayır, efendim," dedi çabucak. Başını öyle hızlı iki yana salladı ki bakışlarımdan korktuğunu anladım, siyahlar içindeydim ve yüzüm belli belirsiz görünüyordu. Bilerek olduğumdan daha kaba davranıyordum.

"Biri gelirse haberimin olmasını istiyorum. Şüphe duyduğun en ufak şey olursa beni ara, ayrıca eşim resepsiyona inerse otelden çıkmadan önce beni beklemesini istediğimi iletirsen sevinirim. Tüm bunlar için sana ödeme yapmak istiyorum."

Yeni mesajımı okuduktan sonra yüzüme baktı, cüzdanımdan çıkardığım hatırı sayılır bir deste doları adamın cebine sıkıştırdım.

"Anladın mı?" diye sorarken kaşlarım çatıktı.

"Çok iyi anladım, efendim."

Onaylarcasına başımı salladıktan sonra geriye döndüm ve ...elden çıktım, bu para böyle bir yerde çalışan bir adam için fazla bile sayılırdı. Papatya'ya göz kulak olacağını bildiğim için içim rahat olsa da işlerimi hızlı halletmek zorundaydım.

"Yalnız bırakmaya gelmiyor ki," dedim gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken. "Deli kız. Bir anda dünyasını başına yıkıp karşıma dikiliyor. Çocuk gibi. Düzeltmem için bozduğu oyuncaklarını getiriyor gibi..."

Dün geceyi düşündüğümde dudaklarımdaki tebessüm büyüdü. Cebimden bir sigara çıkarıp dudaklarımın arasına yerleştirirken nasıl bu kadar uzun süre içmemeyi başardığıma şaşıyordum. Yanımda o varken üzerine herhangi bir kötü koku değsin istemiyordum, öylesine temiz, öylesine ışıl ışıldı ki onu kirleten ben olacağım diye ödüm kopuyordu.

"Burnumuz şu boktan bir kurtulsaydı," diye iç çekip telefonumu kulağıma götürdüm.

Geceden bu yana yirmi cevapsız arama, yüzlerce mesaj vardı. Hepsi sessizdeydi ve telefon kilitliydi, bu yüzden uyandığım an bu manzarayla karşılaşacağımı çok iyi biliyordum.

"Alo?"

Genç çocuğun sesiyle kaşlarımı çattım. "Geldin mi?"

"Geldim geldim," dedi telaşla. "Sana ulaşamayınca plan iptal oldu sandım. Ne yapalım? Havalimanından çıktım ben."

"Sana konum atacağım, oraya gel. Acelem var, çok hızlı olmamız lazım."

"Tamam, abi."

"Takip edilmediğinden emin ol."

"Telefon sinyalleri bile gizli, sorun olacağını sanmıyorum."

"Sanma," diye üstüne bastım. "Emin ol."

"Tamam, abi. Anladım."

Telefonu kapatıp cebime atarken göndereceğim konumdaki mekânı kontrol etmek için büyük adımlarla ilerledim. Aceleci

olduğum belli olsa da geçtiğim her noktada büyük bir dikkatle etrafı seyrediyor, sorun olup olmadığını kontrol ediyordum. Şu âna kadar takip edildiğimize dair bir şüphem yoktu. Yaklaşık beş dakika sonra önceden planladığım buluşma için ayarlanmış mekândaydım. Karanlık bara giriş yaptığımda gözlerim taburelere ulaştı, henüz kimse gelmemişti.

Barmen sabahın erken saatleri olduğu için yalnızdı, masasını siliyor, bardaklarını temizliyor, içki rafını düzenliyordu. Tam karşısındaki bir tabureye oturdum.

"N'abersin?"

Çocuk hızla bana döndü, elindeki bezi bir kenara bırakırken gözlerini kısmıştı. Türkçe konuştuğum için birkaç dakikalığına duraksadı.

"Siyah rozet," derken ceketimin üzerindekini işaret ettim.

Rozetime baktı, bu sadece ikimizin anlayacağı gizli bir kod sayılırdı. Kaşları havalandı, gözleri büyüdü.

"Polat Bey..." Sesini alçalttı ve yanıma yaklaştı. "Sizsiniz."

"Birazdan teslim almaya gelecekler, paketi hazırladın mı?" diye sordum.

Çocuk hızla başını salladı. "Evet efendim, dün aradığınız saatte hazırlamıştım."

Etrafta gözlerimi gezdirdim. "Kameralar?"

"Dün gece sabaha karşı kapattım, efendim, şu an hiçbir kayıt yok."

"Süper," dedim başımı sallarken. "Her şey tam mı? Eksiksiz olmalı."

Çocuk bardağı siliyor gibi yapmaya devam ederken barın arkasından mırıldandı, bilerek gözlerime bakmıyordu.

"Efendim üç silah, dört sahte pasaport, sekiz dinleme cihazı, altı araç içi kamera ve çip kamera. Hepsi için birer yedek batarya ve son olarak adanın her yerinde kullanabileceğiniz iki ülke telefon hattı. Herhangi bir kesinti yok, sinyal vermedikleri konusunda ise denemeler yapıldı."

"Güzel," derken cep telefonumu çıkardım. "En son ne kadara konuşmuk?"

"Efendim, hepsi için bir milyon civarı..."

"Düş onu düş," dedim ters bir bakışla. "Seninle daha çok işimiz olur, merak etme."

Çocuk gençti, iki gün önce onu bulup aradığımızda oldukça şaşırmıştı. Buradaki illegal işler öyle gizli kapaklı yürütülüyordu ki kendisine ulaşmış olmam onu hem korkutmuş hem de benden çekinmesine sebep olmuştu.

"Efendim o zaman sekiz yüz bin lira diyelim," derken sesi biraz titredi. "Bunları temin ettiğim kişiler daha azına sorun çıkarır."

"Tamam." Kaşlarımla arkadaki paketi işaret ettim. "Yarım saat içinde nakit teslim alacaksın. Paketi bana ver."

Başını salladı ve barın arka tarafında bir odaya girdi, tekrar geldiğinde siyah bir çantayla döndü. Ağzı yarım açıktı, içinden siyah bir poşet görünüyordu.

"Bunlar, efendim," dedi.

Çantayı hızla aldım. "Ödemeyi yapacak kişi birazdan girecek, hiçbir şeyi çaktırma. Patronların yok, değil mi? Mekânın sahipleri gelirse..."

"Onlar bir saate kadar gelmezler, efendim, konuştuğumuz gibi. Benden başka kimse yok."

Gözlerine baktım. "Tamamdır. Şimdi bu suratı unut."

Çocuk bakışlarını kaçırdı ve bardağını silmeye devam etti. Çantayı alıp tabureden kalktığım an kapı gıcırdadı ve içeri beklediğim kişi girdi. Büyük bir sırt çantası ve tıpkı benim gibi yüzünü net göstermeyip bir kısmını kapatan bir şapkası vardı. Başını hafifçe kaldırdı ve olduğum yere baktı, başımla ilerideki boş masayı gösterdim. Karanlıkta kalmış bir duvar kenarı masasıydı, sandalyeleri çektik ve oturduk.

"Ekipmanlar tamam," diye hiç beklemeden konuya girdim. "Sende her şey tamam mı?"

"Türkiye'deki tüm ekibe bilgilendirmeyi yaptım, abi. Herkes senden haber bekliyor. Üç kişi söylediğin adresi gözetliyor, diğerleri Papatya Hanım'ın evini. Onun dışında yine dört kişilik bir ekip seyahatler için gereken belgeleri tamamladı ve biletleri halletti. Bilgisayar başında bekliyorlar, her şeyin ikinci planı hesaplandı. Kimlik gizliliğine söylediğin gibi özellikle dikkat ettiler. Şu anda aksayan hiçbir işlem olmadı."

"Tamamdır." Sesim stresli çıkmıştı. "Son bir şey var."

Uzun zamandır tek güvendiğim kişi olan bu genç adam suratıma bakarken ne söylersem o vazifeyi yerine getirmek için hazır bekliyordu.

"Emret, abi." Sesi kendinden emindi.

"Senlik bir şey değil," dedim sıkıntıyla. "Ben halledeceğim, Bulgar."

Çocuğa dair bildiğimiz tek şey kimsesiz olduğu ve göçmen bir aileden geldiğiydi, bu yüzden bu takma ismi kullanıyordu. Ona işim düştüğü ilk zamanlar ne kadar illegal işle uğraşan insan varsa sadakat konusunda sadece bu herife güvenebileceğimi söylemişti. Sahiden de doğruydu, bu çocuk bir kez bile beni yanıltmamıştı. Kimsesiz bir hayattan geldiği için kaybedecek hiçbir şeyi de yoktu, bu yüzden iş yaptığı herkese sonsuz bir sadakatle bağlıydı.

İçimi kemirerek sakladığım sırrı paylaşırken bir an bile düşünmedim.

"Papatya'da bir kayıt cihazı var."

Çocuğun sarıya çalan açık renk gözleri irice açıldı, bunu beklemiyor olmalıydı. Dudaklarını birbirine bastırırken bir küfür savurdu.

"Bulamıyorum," diye alçak sesle devam ettim. "Fakat eminim, kızın bir yerine saklamışlar."

"Nasıl abi?" derken tekrar sövdü. "Bunlar nasıl piçler ya? Ne yapacağız? O zaman sizi bulurlar."

"Ben bu ihtimali göz önüne aldığım için sinyal kesici bir cihaz edindim, kızı depodan kurtardığımdan beri yanımda taşıyorum. Yoksa çoktan oteli bulurlardı, kıza sahip olmak için her şeyi yaparlar." Ben de küfrettim. "Hayatlarını bunun üzerine kurmuş, orospu çocukları. Ona dokunmalarına izin vermem, Bulgar."

Çocuk elimdeki tehlikeli çantaya bakarken iç çekti. "Onu görebiliyorum, abi."

Paketin içeriğinde neler olduğunu elbette biliyordu. Bunlara girişirken ne kadar büyük bir risk aldığımı da...

"Hayatını ortaya koydun kız için," dedi donuk bir sesle. "Bir çaresine bakacağız artık."

"Sağ olasın," dedim düz bir sesle. "Yapmam gerekeni yapıyorum. Benden başka kimsesi yok."

Ceketimin göğüs cebinden bir sigara çıkarıp dudaklarımın arasına koyduğumda içimdeki kötü his katran gibi her yere dağıldı.

"Bulmamız lazım," dedim ağzımda sigarayla konuşurken. "Böyle olmaz. Sinyal kesiciye güvenerek yola çıkamam, her an ensemizde bitebilirler." Bulgar'ın gözlerine baktım. "Değil ona zarar vermelerine, zarar verme ihtimallerinin yüzde birlik payına tahammülüm yok, oğlum."

"Abi sen abayı yakmış gibisin ama hakkında hayırlısı olsun."

Yanılmıyordu ancak bunu körüklemeye niyetim yoktu, dilinden kurtulamazdım. Biliyordum.

"Zırvalama," derken sigaradan derin bir nefes çekip dumanı dışarı üfledim. "Kâğıt kalem ver de son kez üzerinden geçelim."

Bunu bekliyormuş gibi oturduğu yerde dikleşti ve hemen cebinden bir not defteri çıkardı.

"Tamam tamam, bir şey demedim. Buyur, abi."

"En geç yarın gece dönüyoruz," diye açıkladım. "Döner dönmez havalimanından ilk ekip bizi alıyor. Üç araç konvoyuyla dağ evine gidiyoruz, biz gitmeden önce her yeri kontrol

ettiriyorsun. Söylediğim gibi sadece sinyal kesiciye güvenemem, Bulgar." Gözlerine baktım. "Sana güvenmek zorundayım."

"Canım feda abi," dedi çocuk emre itaat edip başını sallarken. "Yemin ederim çok fena tilt oldum bu kahpelere. Ben ne gerekiyorsa yapacağım. Gerekirse elli adam daha toplar, her yerin güvenli olduğundan emin olurum. Sen merak etme."

"Tamamdır," dedim sigarayı masadaki küllüğe bastırıp söndürürken. "Siz kontrolleri yaptıktan sonra Papatya'yı yerleştiriyoruz."

Gözlerimi kıstım, kâğıttan bir ok çıkarıp diğer kısma uzattım. "Burası da bizim planın diğer kısmı, annem ve kardeşim için."

"Tamam abi," dedi çocuk hızla. "O konuda için rahat olsun. Hastaneden çıkış yapıldığı gibi bizzat ben yanlarında olacağım."

Başımı sallarken kardeşimi düşünmek stres yarattı. "Çok dikkat etmen lazım. Sağlık durumunun riskini biliyorsun, onu yanımıza getirirken huzursuz hiçbir şey hissetmemesi lazım. Zaten gereken görüşmeyi yapacağım. Stres olursa onun için iyi olmaz, her şey pamuk ipliğine bağlı, Bulgar. Onlar sana emanet."

"Bende abi," dedi kararlı bir sesle. "Ülkeye döner dönmez ilk işim onlar olacak. Sağ salim sana getireceğim."

"Ben de şu kayıt cihazını nereye yerleştirdiklerini bulmaya çalışacağım," dedim tereddütle. "Nasıl bir yerleşim yaptılarsa iki gündür arıyorum, yok ulan yok! Sanki kıza yutturdular da midesine sakladılar. Bulamıyorum."

"Çok gizli kapaklı işler bunlar," dedi çocuk gözlerini etrafta gezdirirken. "Belki de gözünün önündedir abi, bazen insan önündekini göremiyor."

Söylediği şeyde haklı olabilirdi ancak bu kayıt işi canımı fena hâlde sıktığı için bir yol aramaya devam ediyordum.

"Olası bir iptal durumunda diğer planlar devreye girecek. Onları o zaman konuşuruz." Toparlandım, çantayı Bulgar'ın sağlama aldığından emin oldum ve masadan kalktım. "Gerisi

sende Bulgar. Bize diğer planları uygulatma, sana güveniyorum."

Benimle birlikte ayağa kalktı, uzun boyuyla tam karşımdaydı.

"Güven, abi," dedi kararlı bakışlarla. "Bu işin içinden bir şekilde çıkacağız."

"Program devam ediyor mu?"

"Ediyor."

"İstatistikler nasıl?"

"Hâlâ büyük bir talep var abi, herkes günlerdir..."

"Tamam," dedim tadım kaçtığı için. "Oradan da gereken notları al, kimleri dikkate alacağını, hangi açıklamaları kaydedeceğini biliyorsun. Ben rahatça bakamıyorum."

"Biliyorum," dedi. "Kızın yanındasın. Çok zor oluyordur."

Sustum.

"Görmesi hiç iyi olmaz," diye keyifsizce eklediğinde kaşlarımı çattım.

"Fikrini sormadım, Bulgar. Sadece soru sordum. Başka yanıta ihtiyacım yoktu. İşine bak."

"Anladım abi."

"Eyvallah, dikkatli ol."

Bir baş selamı verdikten sonra yanından ayrıldım, hızlı adımlarla mekândan çıktığımda çantadan aldıklarımı ceket cebine yerleştiriyordum. Sinyal bağlantısı olmadan yurt dışı hattı olarak satın alınmış telefonu açarken bir sigara daha yakmıştım, etrafta kimsenin olmadığı kuytu bir köşede hattı yerleştirdim. Yeni telefonu açmadan önce eski telefonu kontrol ettim, mesajlar deli gibi birikmişti.

"Rahat bırakın ulan ahlaksızlar," dedim tükürürcesine. Sigaramdan öfkeyle bir nefes daha çektim. "Belanızı sikeceğim sizin. Yaptığınız her şeyin bedelini ödeteceğim. Bekleyin."

Duman beni boğacak kadar yoğun şekilde ağzımın içini doldursa da telefonla uğraşmaya devam ediyordum. Gözlerim bir

anlığına mesajlara değer gibi oldu, art arda yüzlercesi sıralanmıştı.

"Aç telefonu."

"Aç telefonu, bizden kurtulamazsın."

"Böyle yaparak kaçabileceğini mi sanıyorsun? Sözleşmelerin ne olacak, ulan? Şerefsiz, geri dön."

"Kızı geri getir."

"Sana üç gün veriyoruz, kızı ekibe teslim et."

"İki günün kaldı."

"Bir günün kaldı."

"Kızı bize GETİR."

"Ülkeye adım attığın an enseleneceksin. Seni bitireceğiz. Hayatın kaydı. Sana son bir şans veriyoruz. Kızı getirirsen seni şikâyet etmeyeceğiz."

"Kızın anne ve babası yanımızda. Hakkında suç duyurusunda bulunacaklar. Kızı kaçırdığına dair ihbar edecekler, bu yolun geri dönüşü yok. Hayatını yakıyorsun. Kızı bize teslim et. Çok pişman olursun."

"Canını yakarız, Polat. Son on saatin var."

Günler öncesinden başlamış, dün geceye kadar devam etmişti. Hepsi farklı numaralardandı. Hepsinde de Papatya'yı istedikleri öfkeli mesajlar vardı, cümlelerinden ateş püskürüyordu.

"Sadece senin değil, tanıdığın herkesin hayatı da kararacak. Bunu yapamayacağını biliyorsun, her şeyi bok ettin. Kız bize ait."

Okuduğum mesajla birlikte sigaradan son nefesi alıp fırlattım, dibimdeki ağaca bir tekme attım.

"Bok size ait ulan!" diye bağırdım. "Hiçbirinize ait değil. O özgür. Artık özgür! Piçler sizi. Menfaatçi şeref yoksunları, ahlakını siktiklerim!"

Öfkem dinmiyordu, ağaca bir tekme daha attım. Mesajların devamını okumak istemesem de artık tıklamıştım. Sona doğru yaklaştığımda gözlerim bir sürü satırı art arda geçiyordu.

"Süren doldu Polat. Seni çok uyardık. Bir çuval inciri berbat ettin. Gözümüzün ne kadar kara olduğunu tahmin etmeliydin. Hayır, zaten biliyordun, doğru ya. Değil mi?"

Bilinmeyen numara bir görüntülü not gönderdi: *"Belki bu dilden anlarsın."*

Görüntüye tıkladım.

Tıkladığım an göğsümde koca bir ağırlık oluştu.

"Hayır ulan," dedim öfkeyle. "Hayır!"

Bu bir hastane fotoğrafıydı. Bir odanın içinden çekilmişti. Herhangi bir oda değildi. Kardeşimin yattığı odaydı. İçeri girmeyi bir şekilde başarmışlardı. Bu kadarını yapmazlar, ileri gidemezler, takip edemezler demiştim. Fakat yapmışlardı.

"Bulgar," dedim öfkeyle. "Ekibin nerede, lan?"

Sinyal bağlantısı olmayan yedek telefonu çıkardım ve ezberimde olan numarayı tuşladım. Genç çocuk hemen açtı.

"Abi? Sen misin?"

"Hastaneye girmişler, Bulgar," dedim.

Karşıda derin bir sessizlik oluştu, şok olduğunu tahmin ediyordum.

"Nasıl olur, abi?" dedi şaşkınca. "Mümkün değil. Bir hata olmasın."

"Ne hatası oğlum? Kardeşimin odasından fotoğraf göndermişler? Neredesin sen? Ekip orada değil mi? Birilerini koymamış mıydın?"

"Ayıp ediyorsun, abi," dedi bozulmuş sesiyle. "Koymaz olur muyum? Konuştuğumuz gibi yaptım. Müsaade et, hemen arayıp öğreneyim."

"Kardeşimin kılına zarar gelirse..."

"Kardeşin kardeşimdir, abi."

Telefonu kapattı, bir süre ekrana bomboş baktım. Bu sırada diğer elimdeki telefonda, yatakta cihazlara bağlı yatan kardeşim öylece duruyordu. Oraya tekrar bakmak bile istemedim. Her şey boka sarmaya başlamak üzereydi. Bir şey yapmak zorundaydım.

Telefon tekrar çaldı, Bulgar arıyordu.

"Kardeşim nerede?" diye sorarken sesim titredi. "Bir şey söyle."

"Abi, sakin ol. Dün gece beklenmedik bir hareketlilik olmuş, biri temizlik görevlisi kılığında içeri girip fotoğraf çekmeye çalışmış ama doktorlar hemen bizim ekibe haber vermiş. Önceden tedbir aldığımız için şüpheli bir durum olduğunu anlamışlar. Adamı paketlemişler, bir güzel dövüp bağlamışlar. Tek başına gelmiş. Başka kimse yokmuş."

"Dokunmuş mu ona? Bir zarar vermişler mi?"

"Erkenden fark etmişler, abi. Gözünü seveyim sakin ol. Her şey yolunda."

"Kılık değiştirip oraya girebiliyorlarsa her şey yolunda değildir, oğlum. Masal okuma. Ülkeye dön."

Aniden sustum, tehlikeli bir noktadaydım. Çocuk sorması gereken soruyu sordu.

"Kardeşinin yanına gitmeyecek misin, abi? Uçak biletini erkene alayım mı?"

Dünya üzerinde bu kadar zor seçim yaptığım başka bir an olmuş muydu? Hatırlamıyordum. Bildiğim tek şey bir canavara dönüşmek üzere olduğumdu. Herkesi öldürebilecek kadar gözü kararmış bir canavar...

"Geleceğim, Bulgar," dedim soğuk bir sesle. "Bu gece değil. Bu gece Papatya'nın bana ihtiyacı var. Her şeyi planladığımız zamana uydurmak zorundayız."

"Gecikirseniz ne yapalım, abi?"

"Yapman gerekeni. Koruman gereken, kollaman gerekenleri..." Fısıltım ürkütücü bir sesten ibaretken ekledim: "Gerekirse şakaklarına tetiği dayayıp beyinlerini dağıtacak birkaç katil tutacaksın, kardeşime dokunmayacaklar. Emret, itaat etsinler."

"Anladım, abi."

"Haberdar et."

Telefonu kapattığım gibi vicdan azabımla baş başa kaldım. Kardeşimin ve annemin de bana ihtiyacı vardı ancak ben göğsümdeki bu aptal duygu yüzünden yanlarına dönemiyordum.

"Bok vardı da âşık oldun, ulan!" diye bağırdım öfkeyle. "Bir bu eksikti!"

Yeniden telefonu elime aldım, bana art arda mesajlar göndermiş olan o numarayı aradım. Telefonu üçüncü çalışta açtı.

"Beni dinle piç," diye dişlerimi sıktım.

Karşıdan bir kahkaha sesi geldi. "Nihayet. Polat Karathan, hiç aramayacaksın sandık."

"Sözümü kesme lan!" diye bağırdım. "Beni dinle. Kardeşime ya da sevdiğim birine zarar gelirse seni yaşatmam. Değil seni, yedi ceddini yaşatmam. Dünya üzerinde senin soyundan gelen kimse kalmayana dek girdiğin her deliği bulur, hepinizi vururum."

"Çok iddialı laflar bunlar, kızgın adam..."

"Hayatını sikeceğim lan senin!" O yayık ağzını konuşurken hayal ettiğimde daha çok öfkelendim. "Seni elime geçirdiğimde inim inim inleteceğim."

"Sen önce sevdiklerinin inlemediğine emin ol."

"Bekle ulan!" diye bağırdım. "Şakağına tetik dayayacağımız o anı bekle!"

"Neden ülkeye dönmüyorsun? Papatya'nı çalarız diye korkuyor musun?"

"Siz kimsiniz de benim olanı almaya gücünüz yetecek, şeref yoksunları? Dudaklarını diker, ömür boyu lal ederim seni."

Yeniden güldü. "Demek senin oldu. Ne tatlı, peki benden izin aldın mı? Biliyorsun, onun bir fiyatı var. O bir biblo bebek gibi değerli." Psikopatça fısıldadı. "Bir tarihî eser gibi, bir müzenin en enderi gibi..."

"Anma lan onu," dedim dişlerimi sıkıp. "Adını anarsan senin adını dünyadan silerim. Karşılaşmayacağız sanıyorsan

yanılıyorsun, senin ecdadını sikeceğim. Seni bulup altımda kıvrandıracağım."

"Papatya şu an hâlâ otelde mi?" Soluk almayı kestim. Bunu fark ettiği an gülmeye başladı. "Bak şimdi ne tatlı yola geldin, görüyor musun? Bir dakika kontrol edeyim. Gördüğüm kadarıyla otelde değil."

"Ulan ben seni..."

"Dur bir bakalım. Kardeşini yalnız bırakıp Papatya'yı seçtin ama orada da Papatya'yı yalnız bırakmış gibi görünüyorsun. Oldu mu şimdi bu, Polat Karathan?"

"Kıza dokunursan senin canını almam, *canımı al* diye yalvartırım, piç."

Güldü. "Yalnız bırakma kuzuyu, kurt sürüsü avlar onu..."

"Psikopat it!" diye haykırırken telefonu kapatıp koşmaya başladım.

Koştum, koştum, koştum. Çok kısa bir mesafede olmama rağmen her adımda daha da uzak bir yere gidiyormuş gibi koştum. Papatya'yı bulamama korkusuyla yanıp tutuştum. Otelin telefonunu tuşlarken bir an bile durmadım.

"Otele yabancı birileri geldi mi?" diye bağırarak sorduğumda hemen kim olduğumu anladı, telaffuzum berbat olmasına rağmen ses tonumu tanımış olmalıydı.

"Efendim, eşiniz sizin yanınıza gittiğini söyleyerek otelden ayrıldı."

Dehşetle durdum. Göğsüme aldığım hava içime sığmıyor, sanki dünyanın tüm kötü hisleri bedenimde kara bir lekeye dönüşüyordu. Olmamış mıydı? Papatya'yı yine mi kaybetmiştim? Onu bir kez daha koruyamamış, güvenine ihanet mi etmiştim?

"Hayır," diye fısıldadım dehşetle. "Hayır. Olamaz."

Önünde durduğum otele, başımı kaldırıp onunla dün gece sarılarak uyuduğum odanın penceresine baktım. Korku her yeri esir alırken hayatımda ilk kez böyle bir şey yaşıyordum, kapıyı kırarcasına içeri girip resepsiyondaki adama baktım.

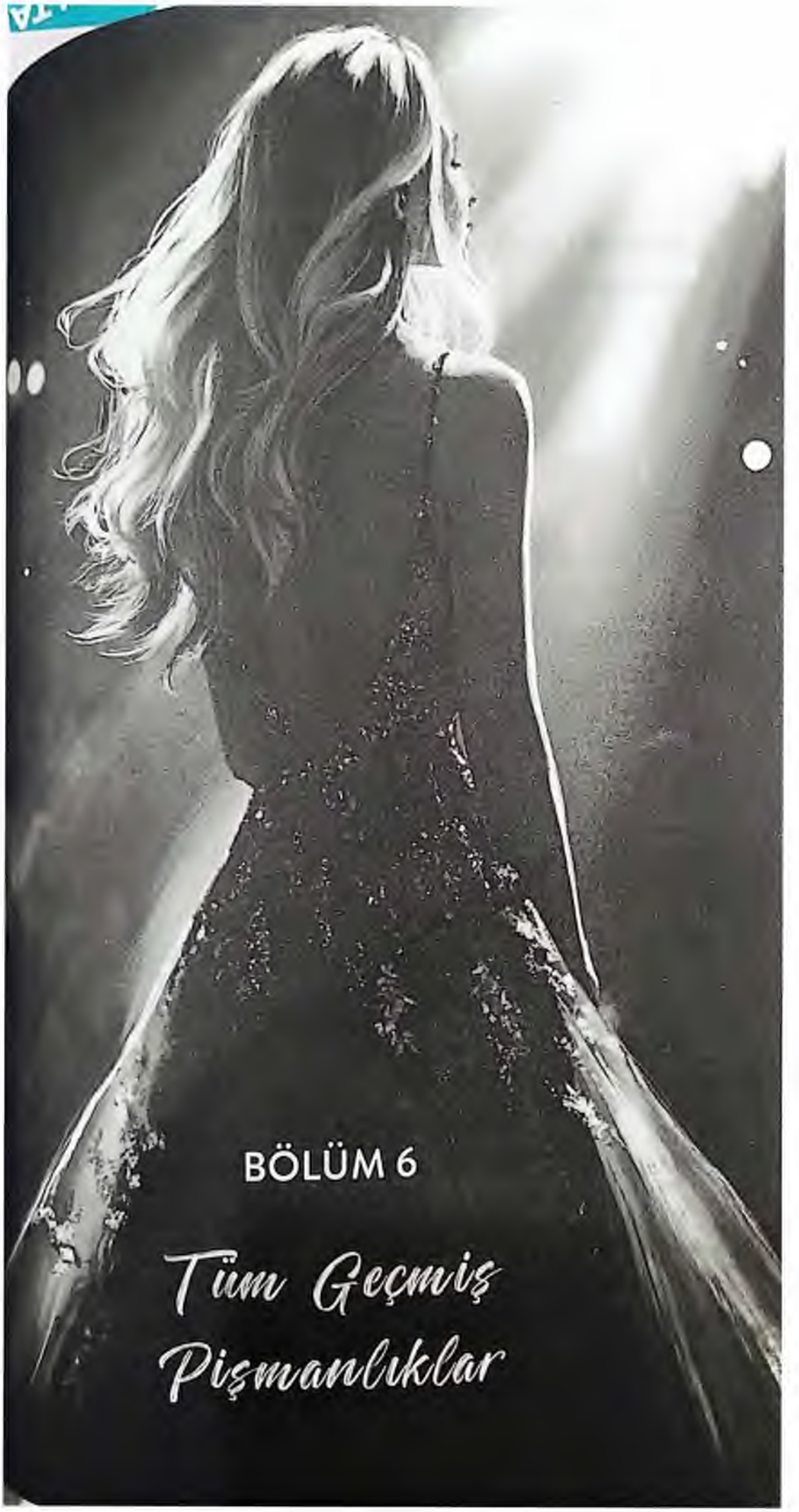
"Gitmedi," dedim öfkeyle. "Gidemez..."

Adam şaşkınca suratıma baktı, az önce benimle konuştuğu telefonu kapattı.

Ne söylediğimi anlamamıştı, onun anlayacağı bir dilde konuşmuyordum.

Peki göğsüme yerleşen acı hangi dile aitti?

Papatya Parlar'ın kalbimde yarattığı bu hissi hangi dil tarif ederdi?

BÖLÜM 6
Tüm Geçmiş Pişmanlıklar

Polat Karathan,
On Ay Önce

"Kendinizi tanıtın."

"Polat Karathan."

"Evet, başka?"

"Belgede gördüğünüz şeyler."

"Eklemek istediğiniz bir şey?"

"Beni siz buldunuz, kendimi tanıtmak için herhangi bir çabam olmayacak."

Karşımda dört adam, iki kadın oturuyordu. Cümlemle beraber birbirlerine baktılar. Kadınlardan biri güldüğünü gizlemek için kalemi dudaklarına götürdü ve dönen koltuğunda yanındaki adama yöneldi.

"Ne yapalım, efendim?" derken sesinde imalı bir tonlama vardı. "Kendisini siz getirdiniz ve şimdi tanıtım bile yapmak istemiyor."

"İstemez tabii," dedi dün tanıştığım adam.

Göz göze geldik, hayatıma girdiği o an bir anda kendimi burada bulmuştum. Ne olduğunu ben de bilmiyordum, çok hızlı gelişiyordu.

"Kendisi çok öz güvenli çünkü," diye bilmişçe ekledi. "Listedeki ilk kriterimizi fazlasıyla karşılıyor. Değil mi, Polat Bey?"

"Başka sorunuz var mı? İşlerimi halletmem gerekiyor."

Karşılarında bir sandalyede oturuyordum. Odada bir kadın fotoğrafından başka hiçbir şey yoktu, beyaz duvarlar ve gergin bir ortam birbirini tamamlıyordu.

"Bizim bazı sorularımız var tabii," dedi içlerinden daha genç olan adam.

"Korkularınız nedir, Polat Bey? Fobileriniz var mı?"

"Bunu neden soruyorsunuz?"

Sesim öyle soğuk çıktı ki hepsi aynı anda önlerindeki kâğıtlardan başlarını kaldırıp bana baktı, bir kez daha beni fazla cesur bulmuş olmalılardı.

"Ne demek neden?" dedi az önceki siyah saçlı ve siyah çerçeveli gözlüklü kadın. "Elbette soracağız, önemli detaylar, bey yefendi."

"Herhangi bir sebep için korkularını öne atmak, yabancılara anlatmak makul gelmedi."

Sesimdeki alay kadının kaşlarının kalkmasına sebep olurken beni buraya getiren adam içten bir kahkahayla güldü.

"Aradığım samimiyet," dedi adam heyecanla. "Aradığım dobralık. Aradığım gerçeklik. İşte bu."

"Adam haklı," dedi bir diğeri. "Neden korkularını ele versin ki?"

Kadın gözlerini kıstı. "Detayları buna göre şekillendirebilmemiz için."

"Eğer bana karşı tehdit olarak kullanmayacaksanız korkularım hiçbir işinize yaramaz."

Cümlemle içerisi buz kesti, resmen art arda büyük şoklar yaşıyorlardı. Az önce gülen adam bile artık ciddileşmişti, koltuğunda dikleşti ve kâğıtlarını toparladı.

"Polat Karathan," dedi derin bir nefesle. "Beklediğimden daha gözü kara çıktın."

"Beyefendi, elbette tehdit gibi kötü şeyler değil niyetimiz. Sadece süreç boyunca sizi de korumak. Buna bağlı kalarak planlamalar yapmamız gerekiyor, aksi hâlde sizi nasıl tanıyıp..."

Beni buraya getiren adam sözünü kesti. "Yeter tatlım, adamı görmüyor musun? Canı ne istiyorsa onu yapacak, buram buram cesaret akıyor." Beni şöyle bir süzdü. "Boşuna nefesini tüketme, buraya getirene kadar ikna etmek de hiç kolay olmamıştı zaten..."

"Anlamsız bir olay gibi geldi," dedim dürüstçe. "Eğer sorularınız bittiyse sıra size geçsin, tam olarak ne yapmayı amaçlıyorsunuz?"

Adamın gözleri parlıyordu, bu biraz manyakça görünüyordu. Masaya yaslandı ve öne eğildi, tam gözlerimin içine baktı.

"Çok şey," diye fısıldadı heyecanla. "Çok."

Arkasındaki fotoğrafı gösterdi, neredeyse duvar kadar büyüktü. Bir sahnede çekilmişti, ışıklar altında parlayan müthiş bir güzellik abidesiydi, bu kızı tanıyordum.

"Papatya Parlar," dedi adam aynı heyecanla. "Görevin bu."

"Görevim," diye tekrar ettim.

Yan taraftaki kadın adama itiraz etti. "Onu mu seçtiniz? Onca uygun aday arasından? Hayır, bu çok aceleci..."

Adam kadına bakmadı. "Aceleci falan değil, gördüğüm şeyi görmüyorsun, kızım." Kaşlarıyla beni işaret etti. Bende ne gördüğünü bilmediğim o garip bakışlarıyla tekrar her yerimi inceledi. "O bizim için biçilmiş kaftan. Bu görevi ondan başkasına veremeyiz."

Bir saat sonra odadan çıktığımda artık eski ben olmayacaktım.

Papatya Parlar,
Günümüz

"Beyefendi siz anlamıyor musunuz? Hava alıp geleceğim diyorum yahu!"

Resepsiyonist adam gözlerime bakarken başını olumsuz anlamda salladı. Nihayet dayanamadım ve onu taklit ederken Türkçe birkaç hakaret kullandım.

"No no! Ne no yahu? Aptal mısın nesin? Sana mı soracağım?"

Adam ne söylediğimi anlamadığı için nazikçe kendi dilinde açıklamaya çalıştı. "Sizin eş... Bize bilgi vermek istedi. Çıkamazsınız."

"Çıkarım bal gibi de!" Çingene damarım tuttuğu için konuşurken çantamı etrafa savurdum. İşaret parmağımı sallayıp yeniden Türkçe konuştum.

"Oldu paşam, kendisi sabahın köründe ortadan yok olacak, ben de odaya tıkılıp onu bekleyeceğim. Yahu insan bir oda kahvaltısı hazırlar, ne bileyim öyle bir şeyler... Saçmalığın danıskası. Çıkmama emri vermişmiş. Sen sarıl uyu, sonra odunca uyan git. Beni bile beklememiş."

"Üzgünüm, sizi anlamıyorum."

Adama gözlerimi devirdim ve anlayabileceği basit bir İngilizce ile konuştum. "Bana bakın, hava alacağım. Eşimle. Merak etmeyin. Hadi bay."

Biraz olsun adamcağızın içini rahatlattıktan sonra pembe çantamı savurarak koluma takıp otelden çıktım. Pembe gözlüklerim yüzümün yarısını kaplıyor, bebek mavisi şortum ışıltılı aksesuarları ile parlıyordu. Adanın güneşli havası bana merhaba dediğinde derin bir nefes çektim.

"Okey," dedim moralimi bozmadan. "Dünkü itirafları unut kızım. Adamın ağzının içine de düşmedin. Sakin ol. Öpsün diye de yalvarmadın. Tabii. Evet. Yürü şimdi."

Hızlı adımlarla sahile yürürken çenemi dikleştirmiştim, sanki karşımda o varmış gibi de kavgam devam ediyordu.

"Kimse beni cepte göremez. Tamam, bir şeyler yaşadık. Kötü bir şeyler. Biraz fazla kötü şeyler. Olsun, ne yapalım? Kendimize gelme vakti. Dilediği de diledik, muhtemelen her şey düzeldi. Süper." Tepemdeki ağaçtan bir maymun zıplayınca irkilip bağırdım. "Ay hoşt!"

Maymunun bakıcısı olabileceğini tahmin ettiğim kişi *kusura bakmayın* dercesine başını eğdi.

"Bana bakın bu adanın maymunları da erkekler kadar aptal! Habire karşıma çıkıp kötü anıları hatırlatıyorlar. Tutun şu maymunlarınızı, mukayyet olun, canım. Canları istediği zaman gelip hayatımı mahvedemezler, anladınız mı? Yedirtmem güzelliğimi, çıtır hayatımı!"

Bakıcı şaşkınca suratıma bakarken tepeyi işaret ettim. "Maymun diyorum maymun! Hey Allah'ım ya." Öfkeyle yola devam ettim.

"Hata bende! Erkeklere de gereksiz değer verince bir tarafları kalkmıyor mu? Bak, gece adamı yağladın balladın, sabah yok işte kızım! Terbiyesiz, ailesinden bile edep görmemiş. Ben sana duygularımı açmışım ya, gece o kadar özel vakit geçirmişiz... Daha hiçbir yerde çıkmayan şarkımı ilk sana söylemişim, gözlerinin içine baka baka hem de! İşte milyonluk değerde olan şarkıyı erkeğin tekine beleşe sunarsan o da senin tepene çıkar. Neyse, bir daha duyamaz bu özel sesimi de. Kendine yansın şimdi."

Saçlarımı savurup sahil kenarındaki masalardan birine oturdum, garson daha yanıma yaklaşmadan uzaktan seslendim.

"Kokteyl alayım, kruvasan varsa yanına da o olur. Sakın seçimlerimi sorgulama, canım çok sıkkın."

Adam şaşkınca başını salladı. "Birazdan hazır, efendim."

Uzaklaşırken gözlerimi kısıp onu izledim, deli olduğumu düşünmüş olabilirdi.

"Bugün erkekler birkaç metre ötemde takılsın, sen de dâhil, garson bey," diye arkasından mırıldandım.

Elimi çeneme dayadım ve beni sakinleştirmesi adına bir süre denizi seyrettim. İnsanlar sabah sporlarını yapıyor, adanın turistleri geziye başlamışken yerlileri mekânlarını açıyor, şezlongları temizliyor ve kahvaltıları hazırlıyordu.

"Bugün gözlüğümü çıkarmayayım da gözlerimden mahrum kalsın," diye fısıldadım kendi kendime. "İyi fikir. Güzel. Trip

atıyor gibi de durmam. Soğuk ve mesafeli. Fakat bir o kadar gizemli. Böyle ol, kızım."

Çantamdan rujumu çıkardım, aynama bakarak tazelerken öfkemi dindiremiyordum. Sabah büyük bir beklentiyle uyanıp yatağın diğer tarafını boş görünce âdeta bozguna uğramıştım. Zaten o gizli kapaklı telefonları da unutmuş değildim, akşamın sarhoşluğuyla kafam pek almamıştı ancak giderek gözüme batmaya başlıyordu.

"Sorguya çekmeli bunu," diye fısıldadım. "Ansızın ensesinden tutup şok etmeli. Bakalım o zaman neler dökülecek? Yok öyle çifte telefonlar falan... Her şeyin açıklamasını istiyorum. Açıp gösterilsin. O zaman benimle uyumayacaktın, kardeşim? Uyuyorsan bu sorumluluğu aldın demektir. Yoldan geçeni koynumuza almadık herhalde, bunun da bir adabı var."

Denizi izlerken ani bir farkındalıkla sustum. Aslında... Şey...

"Ay Papatya, düşününce... kızım bu Polat çok yoldan geçen biri ya... Adamı otoparkta görüp âşık oldun resmen. İnanamıyorum sana. Şimdi de kendinde hesap sorma cüreti buluyorsun. Oldu, başka?"

Kruvasanım ve kokteylim masama geldiğinde garsona döndüm.

"Pardon, bana sert bir kahve getirir misin? Daldığım rüyadan beni anca o uyandırır." Kokteyli tekrar eline tutuşturdum. "Daha çok sarhoş olup saçmalamaya ihtiyacım yok."

"Kahve," diye tekrar etti adam. "Hemen, efendim."

Adamın arkasından tekrar bakarken iç çektim. "Zavallıcık, tüm tribimi yanlışlıkla o çekti. Neyse."

Kruvasanımdan bir ısırık alırken saate baktım. "Nereye gitti acaba? Beni kaçta merak eder? Bulur mu ki? Telefon da yok. Meraklansın."

"Kahveniz, efendim."

Garsona bakmadan kahveyi aldım. "Mersi."

"Bu da sizin için gönderildi."

Söylediği şeyle başımı kaldırıp garson çocuğa baktım, elinde bir zarf tutuyordu. Şaşkınca gözlerimi kıstım, bu da neydi?

"Ne demek gönderildi?" dedim yeniden yabancı dile dönerek. "Kim gönderdi?"

"Az önce sizinle beraber kafeteryamıza giriş yapan bir hanımefendi size vermemizi söyledi."

Şaşkınlığım giderek büyüyordu, şu an Bali'de, kimsenin beni kolayca bulamayacağı bir yerdeydim. Olacak iş değildi.

"Muhtemelen yanlış kişiye," derken umursamazca kâğıdı aldım. "Birine benzetmiş olabilir."

Garson zarfı verip uzaklaştıktan sonra bir süre arkasından baktım, mutfak olduğunu tahmin ettiğim tarafa geçti ve eline bir bez alıp yeniden masalara döndü. Çocukcağızda hiçbir gariplik olduğu söylenemezdi ancak içime kurt düşürmüştü işte.

Zarfı dikkatle açtım ve içindeki notu çıkardım. "Aaa! Türkçe yazmış harbiden, kim ki bu?" Notta yazan cümleyi fısıldadım.

"*Benimle bu adreste buluş, çok önemli. Sana zarar verecek biri değilim, eski bir dost da diyebilirsin. Söz veriyorum, her şeyi anlatacağım.*" Gözlerim kocaman oldu. "*Başına gelen her şeyi.*"

Kâğıda bir süre bakakaldığımda el yazısını bir yerlerden tanımaya, ne olduğunu anlamaya çalıştım. Fakat hiçbir faydası yoktu, asla tanıdık gelmiyordu.

"Ya yine Çağrı pisliği gibi bir kumpassa bu da," dedim kendi kendime. "İkinci kez kaçırılmayı bünyem kaldırmaz. Vallahi bu sefer fişimi çekerler, olmaz."

Kahvemden bir yudum alıp kaşlarımı çattım. "Ama Türkçe yazıyor, başına gelen şeyler falan diyor... E tanıyor bu beni. Nereden buldu ki? Yani şu an adada beni tanıyan birileri mi var demek oluyor bu? Ay olamaz, burada da kurtulamadım desene."

Kahvem resmen boğazımda kalmıştı, şimdi Polat'ın adada olmamıza rağmen neden resepsiyona odadan çıkmamamı tembihlediğini anlıyordum. Ben sadece ülkemde değil, her yerde tehlikedeydim.

"İyi yönden bak, tatlım, uluslararası bir popülariten var, ikon oldun."

Nafile, kendimi kandırdığımı biliyordum. Canım fena sıkılmıştı.

"Yani var ya!" dedim öfkeyle eşyalarımı çantama tepiştirirken. "İki dakika yalnız kalalım, kruvasan yiyelim, kahvaltı yapıp biraz da deniz manzarasında tribe girelim dedik. İnsanı huzursuz ediyorsunuz. Biri şimdi beni kaçırmaya kalksa Polat'a uzaksam hızlı gelemez, ne yapacağım ben?"

Kruvasandan bir parça ısırıp içimden kaderime küfrederek masadan kalktım. Garson çocuğa seslenirken havada elimi sallıyordum.

"Şekerim, şunu paketler misin? Bir de hesap lütfen."

"Bir sorun mu var, efendim?" diyen çocuk endişeli bakışlarla yanıma ilerledi.

Zarfı suratına salladım. "Ne olacak? Herkesten aldığın notu böyle teslim edersen tadım kaçar tabii, yapamıyorum kahvaltı. Korktum. Ben daha önce kaçırıldım çünkü. Biraz uzun bir hikâye. Neyse, borcum ne kadardı?" Çantamdan ne olur ne olmaz diye Polat'tan kırptığım dolarları çıkardım. "Şu yeter mi?"

Garsona baktığımda yüzü bembeyaz kesilmişti. "Efendim, kaçırıldım mı dediniz? Siz iyi misiniz? Şu an güvende misiniz? Eğer isterseniz adanın polisini..."

Çocuğa üstten bir bakış attım. "Sence şu an kaçırılmış gibi bir hâlim mi var? Ne kadar bakımlı ve güzel olduğuma bir bakar mısın? Canımı sıkıyorsun bazen vallahi. Kaçırıldığında böyle olmuyor canım, basbayağı elini ayağını bağlıyorlar." Ürkütücü bir sesle fısıldadım: "Kaçırılmadan anlayamazsın..."

Çocuk elleriyle ağzını kapatırken siyahi olmasına rağmen giderek daha da bembeyaz kesiliyordu.

"Efendim, öyle şeyler söylemeyin lütfen... Ayrıca kendinize çok dikkat edin."

"Ediyorum," dedim düşünceli bir sesle. "Bu aralar protein alamadım. Kaçırıldığım için işte, normalde kan değerlerime çok rakıntılıyımdır, beslenme konusu da aynı şekilde. Diyetisyenim de arada kaynadı işte. Ne bileyim, kadını aramak aklıma mı geldi? Avokadonun yağına, *chia* tohumuna, porsiyona sıra gelene kadar nelerle uğraştım bir bilsen... İşte hepsi daha yeni oldu sayılır. Bakma öyle kocaman gözlerinle, yemin ederim deli değilim. Bir şekilde aklımı kullanıp kaçmayı başardım. Neyse, kruvasanı paketledin mi?"

Çocuk titreyen elleriyle paketi uzattı. "Evet, efendim, bu... buyurun."

"Mersi tatlım, görüşürüz."

Saçlarımı savurarak kafeteryadan çıkarken deniz manzaralı masama son bir bakış attım, hüzünlenmiştim. "Of ya, ışıltı saçacağız diye çekmediğimiz çile kalmadı. *Güzelin derdi çok olur*, derlerdi de inanmazdım."

Topuklu ayakkabım adanın kumlarına gömülüyor olsa da öfkeyle yürümeye devam ediyordum, çok hararetli ve öfkeliydim.

"Gelen giden benimle görüşmek istemez mi bir de? Ya ben popülerken bile bu kadar yoğun değildim. Hayatım tersine dönünce aptal bir yoğunluk başladı resmen, sen bana sabır ver Allah'ım. Hayır yani, korkak olmasam sıkıntı yok ama küçük kalbim pır pır ediyor işte."

Yanımdan geçenler beni deli zannediyor olmalılardı, hiçbirine aldırış etmeden çantamı savura savura konuşuyordum.

"Allah'ım madem bu kadar dert verdin, biraz da güç verseydin! Reva mı bu bana? Ben güvenli limana sığınacağım diye Polat gibi bir adama sığınacak bir kadın mıydım?" Mırıldanarak ekledim: "Evet, çok güçlü, çok heybetli, beni herhangi bir şeye zorladığı falan da yok, farkındayım... Kibar, nazik, centilmen. Tamam, beni de çok düşünüyor ama... Evet, biraz fazla yakışıklı, onun da farkındayım. Yine de ne bileyim? Yani ne bileyim işte..."

Yanaklarımı şişirip oflarken söyleyecek başka bir şey kalmamıştı.

"Ay, sanırım Allah'ın lütfu bu çocuk, ben buldum da bunuyor muyum? Şöyle eril eril esen bir adama en son ne zaman rastladım ki? Üstelik erkeksi tavırlarını üzerimde bir deney misali uygulamıyor, sınırlarını biliyor, sahipleniyor, fikrimi soruyor..."

Sesim giderek mayışık ve dün geceyi anımsatan tatlı bir hâl almıştı. Evet evet, Polat'a kızgın kalmak gerçekten çok zordu. Yanımdan geçenlerin deli olduğuma emin olduklarından ben de emindim. "Bir daha bu adaya yolum düşerse bana da Papatya demesinler, uğursuzlar ya... Enerji bakanınızı da başınıza çalın."

İşte tam o esnada, her zamanki Papatya Parlar agresifliği ve ukalalığı ile beni tanımayan insanları bile delirttiğim o anda uzaklardan birinin bana doğru koştuğunu gördüm. Bu çok... Çok tuhaftı. Hızlı, uzun boylu, sanırım adımı bağıran bir erkekti.

"Ay!" diye bağırdım korkuyla. "Yeni bir hayran mı? Git! Hoşt!"

Adam giderek yaklaşırken ben geri adımlar atıyordum, gözlerim fıldır fıldır dönmeye, etrafta sert bir cisim aramaya başladı.

"Taş yok mu taş?" dedim telaşla etrafa koşturmaya başlarken.

Elime geçen ilk tuğlayı aldığımda bunu nasıl bulabildiğime şaşırdım.

"Papatya!"

"Dur! Gelme! Beynini delerim geçerim, bak potansiyelim çok yüksek, katil olmak üzereyim! Uzak dur, imdat! Hoşt hoşt!"

Adam giderek yaklaştığında sesi daha net, yüzü ise belirgindi.

"Benim!" diye haykırdığında tanıdık ses tonu tüm alarm sistemimi devre dışı bıraktı. "Benim manyak kadın, benim!"

Polat nefes nefese önümde durduğunda gözlerimi ovdum, evet evet, oydu.

"Bu karizma gerçek mi ya?" diye fısıldadım sadece kendi duyabileceğim bir sesle.

Siyahlar içinde müthiş göründüğü bir kombin yapmıştı, koşuduğu için alnına ter damlacıkları birikmiş, nefes nefese olduğu için görüntüsü zihnimde edepsiz anların kilidini açıvermişti.

Evet, bu lanetli adanın tam ortasında Polat'la edepsizleşmek istiyordum!

"O taşı kafama mı indireceksin?" dedi düşüncelerimden bihaber masumluğuyla.

"Yok yok," dedim titreyen sesimi kontrol etmeye çalışırken. "Kendi kafama çalacağım bunu ben, Allah beni kahretsin de kurtulayım."

Uzandı, taşı nazikçe elimden alıp yere fırlattı.

"Bir de inşaat tuğlası bulmuşsun," derken gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Hm hm," dedim hülyalı hülyalı. "Öyle oldu birden. Elime geçivermiş."

Gözlerinden karanlık bir bakış geçerken fısıldadı. "Ben de seni elime geçireceğim, merak etme. Otelden ne diye çıkıyorsun sen?"

Bu ses tonu şaka mıydı? Kafamdaki senaryolardan haberi olmadığı için bayılmama ramak kalmıştı.

"Bana bak," dedim agresifçe. "Ele mi geçireceksin ne yapacaksın çabuk ol, beni öyle otel odalarında yalnız bırakıp kafana göre takılamazsın." Bir anda çenemi dikleştirip yüzüne parmak salladım. "Yoksa beni kaybedersin! Adam ol! *Nazik* dedik, bağrımıza bastık, uyanıp gitmişsin. Oldu! Tabii bulamazsın! Sen daha çok ararsın beni, dua et de adadaki sapıklardan korkup yine yanına geliyordum. Yoksa beni üç gün bulamazdın sen!"

"Bir yavaş," dedi hâlâ nefes nefeseyken. "Ne yalnız bırakması? Ne sapığı? Ne korkması?" Bakışları sertleşti, dibime girdi. "Kim?"

"Lise yıllarımda arkadaşlarımın saçma hayatlarına özenip onlar gibi davrandığım zamanlar oluyordu. Mesela onlar kullanıyor diye o model telefona sahip olmak, ne bileyim arabaya binip son ses müzikle gece yarılarına kadar sarhoş gezmek... Yetmezmiş gibi kötü notlar alıp aileyi kendince cezalandırmak. E şimdi şöyle bir durup bakıyorsun, ne saçma şeylermiş diyorsun.

Eğer Firuze cadısı dışında oradaki ortamla devam etseydim inan ne şarkıcı olurdum ne de başka bir şey, kendimi her şey olarak hayal edebiliyorum. Tabii işler Firuze'nin ve çevremin de sesim güzel diye abuk sabuk yerlerde şarkı söylememi istemesiyle değişiyordu, yani bazen hissedersin ya Polat... Bir şey geliyordur. Popülerlik bana geliyordu, hissediyordum. Hayatlarını seyrettiğim ünlüler, muhteşem idoller, şarkıcılar... Onlara bakarken bir süre sonra kendimi onların yerine koyabilmeye, onlar gibi davranabilmeye başlamıştım.

E tabii neye inanırsan bir süre sonra puf! Ona dönüşürsün! Tam anlamıyla bir sanatçı yarattım kendimden. Bakma, başta herkes pek bir gönüllü dursa da sonradan popülaritem arttıkça kıskananlar da oldu. Yani o süreçlerde yanımda olsan gerçekten psikolojik olarak çok yıpranırdın. Bir şekilde atlattım işte, ne yaparsın? Hayat sana bir karpuz vermiş, sen tutup ben mandalina seviyorum diye ağlayacak mısın? *Karpuzu neresinden keserim* diye öğrenip sanat camiasına atıldım."

Sabahki maratonun ardından bir saat geçmişti, otelde kahvaltımızı yapmış ve odamıza çıkmıştık. Nefessizce konuşmaya devam ettiğim sırada Polat banyodan çıkarken gözlerini gözlerime dikti.

"Sonuncu cümleyi sen mi uydurdun?"

"Karpuzlu olanı mı?"

"Evet."

Valizimi toparlarken biraz düşündüm. "Ay, inanır mısın hatırlamıyorum hiç, belki ben uydurmuşumdur belki de birinden çalmışımdır. Sosyal medyadan duyup duymadığımı anımsayamıyorum bazen, şimdi yalan olmasın."

"Saçma geldi de." Cümlesini devam ettirirken saçlarını bir havluyla kurutuyordu.

"O zaman kesin sosyal medyadan duymuşumdur," dedim kendimden emin bir ifadeyle.

Birkaç saniye bakıştık, evet, tam bir dolandırıcı gibi göründüğümü tahmin ediyordum.

"Eee, biletimiz kaçta? Ne yapacağız? Dilek tersine döndü mü dersin?"

Zavallı adamcağız beni bulmak için öyle bir koşturmuştu ki odaya girer girmez kendini ancak duşa atabilmişti. Bense elbette bu süreçte güzel anılarımla kendisine eşlik ederek beni daha fazla tanımasına fırsat sağlıyordum.

Her şey tersine dönmüşse bile Polat aynıydı, yani onun için hiçbir şey değişmemişti.

"Beni daha önce tanımamanın faydalı olacağı aklıma gelmezdi, başta biraz bozulsam da..."

Düşüncelerimin hızına yetişemediğini afallamış suratından anlıyordum.

"Yok," dedi bir süre sonra. "Bu gece dönemeyiz."

Şaşkınca ona baktım. "Nedenmiş o? Ya her şey düzeldiyse? Olmaz, görmem lazım Polat. Biraz daha cilt bakım seansıma gidemezsem öleceğim, ülkeme dönmem lazım."

Koca valizi çekiştirmeye çalıştığımı görünce bileğime yapıştı.

"Olmaz, Papatya," dedi yeniden.

Sesi toktu ve kesinlikle bir şeyler ima ediyordu, artık bana karşı tamamen açık olup olmadığından emin değildim.

"Ne?" dedim şüpheli bakışlarımla.

"Beklediğim birkaç şey kaldı, onları halletmeden dönersek havalimanında bizi enselerler. Organize olmam gerekiyor, Türkiye'deki arkadaşlarla..."

"Ama her şey düzeldiyse," derken bir umut ona bakıyordum. İtiraz kabul etmeyeceğini anlatan kararlı bakışlarla yüzüme bakıyordu.

"Olmaz. Risk alabileceğimiz bir konu değil." Çenesinin ucuyla beni işaret etti. "Hele ki sen, risk alabileceğimiz biri değilsin, çiçek kız."

Söylemleri her zamanki gibi çenemi kapatmama yetti, beni nasıl gafil avlayacağını çok iyi biliyordu. Küskünce valizi yerine bırakırken bu odaya tıkılıp kalmış hissediyordum.

"Annem ne yapıyor? Babam ne yapıyor? Kardeşlerim ne âlemde? Hayranlarım normale döndü mü?" Derin bir iç çekip yatağa oturduğumda bıkkın bakışlarla Polat'a bakıyordum. "Eee, birbirimizin suratına bakıp bomboş vakit mi geçireceğiz diyorsun?"

Odanın içine yürüdü, televizyona doğru hareket ettiğinde çatık kaşlarla onu izliyordum. Bir şeylerle uğraştı, bir ara çantasını eline aldı ve oradan bir şey çıkardı, bu bir kasete benziyordu. Bana gösterip salladı. "Film izleyeceğiz, leydim. Uygun olur mu?"

Perdeleri kapattığında ortam gerçekten de sinematik bir auraya büründü, bununla eş zamanlı olarak kapımız tıklandı. Polat sanki bunu bekliyormuş gibi oraya ilerledi ve restorandan gelen görevliyi içeri aldı.

"Koltukların önüne bırakın lütfen," derken sesi benimle konuştuğundan daha ciddiydi.

Demek film izleyecektik, eh, kulağa pek fena gelmiyordu. Omuz silkip başımı salladım ve uyum sağlamaya karar verdim. Patlamış mısırlarımız ve atıştırmalıklarımız gelmişti, görevli çıktıktan sonra Polat dikkatle tepsiyi masaya yerleştirdi. Yerimden kalkmama gerek kalmamıştı, kısa süre içinde her şey hazırdı.

"Afiyet olsun," dedi manzaradan memnunmuş gibi bana dönüp göz kırptığında.

Tepemde dikiliyordu, tam o anda cebimdeki gizli dosttan gelen mesaj kâğıdını gösterebilirdim ancak içimden bir ses bu anı bozmamam gerektiğini söylüyordu. Çıtımı çıkarmadan başımı salladım ve koltuğa geçtikten sonra yanıma gelmesi için yer açtım.

"Teşrif edin, Polat Bey, buyurunuz."

Kapıyı kilitledi, telefonları sessize aldı, filmi başlattı ve yanıma geldi. İçerisi artık küçük bir sinemaydı.

Ve bu, benim hayatımı sorguladığım, şu anda tam olarak ne yaptığımızı fark edemediğim tuhaf anlar listesine ilk sıradan giriş yapmıştı.

"Peşimizde birileri var, kaçırıldım, kurtarıldım, Bali'ye gelip dileği düzeltmeye çalıştım. Şimdiyse hayatımın yoluna girip girmediğinden bihaber film izliyorum. Üstelik tam anlamıyla kahvaltımı bile yapmadan patlamış mısır yiyerek... Süper."

"Unuttuğun başka tuhaf bir şey kaldıysa ekle," diye alay etti.

"Seni çok az tanıyorum, bir katil bile olabilirsin. Bunu unutmayalım."

"Söylediğin iyi oldu, cinayet listemi güncelleyecektim."

"Ben o listede var mıyım?" diye laf atarken ekrana bakıyordum.

"Sen birçok listenin başını çekiyorsun fakat hepsi güzelliğin, sanatın, tutkularınla ilgili olanlar. Kendini kötü cümlelerle bir arada anma."

Bunu duymak hoşuma gitmişti, patlamış mısırı ağzıma atarken gülümsedim ancak bunu göremeyeceği kadar karanlık bir atmosferdeydik.

Bu ortam içimde ani bir rehavet hissine sebep oldu, sahiden de iyileştirici görünüyordu...

Stresten uzak, güvenli, sessiz.

"Başlatalım mı?"

Önce benim hazır olmamı bekledi, rahat koltuğa yerleştiğimi görünce yanıma geçti. Kumandaya uzandı ve benden bir yanıt beklercesine yüzüme baktı.

İnanılmaz görünüyordu, esmer tenine çok yakışan siyah tişörtü kaslı bedenini sarmıştı, gözleri mum ışığıyla dans ederken oldukça çekici bir aura yayıyordu. Yeni duş aldığı için hâlâ vücudundan hoş kokular geliyordu, ne kadar karizmatik göründüğünden haberi var mıydı? Bilmiyordum ancak bu kadar yakınımda durursa işlerin iyiye gitmeyeceğini biliyordum, yeniden önüme döndüm.

"Animasyon filmi mi?" diye sorarak ekrana döndüğümde filmi başlattı.

"Evet." Kısa bir sessizlik oluştu. "En sakinleştirici bu olur diye düşündüm."

Sesindeki tereddütle yaptığı şeyden emin olamadığını fark ettim, ona yandan bir bakış atıp gülümsedim.

"En son kaç yaşımda izledim hatırlamıyorum bile, zamanım çok yoğun geçiyordu. Herhalde on yıl olmuştur."

"Ciddi olamazsın."

"Bana her akşam çizgi film izlediğini mi söylüyorsun, Polat Karathan?"

Filmin jeneriği başlarken gözlerini ekrandan ayırmadı.

"Bir kızım olsaydı çizgi film izlemeden uyuduğu bir gece olmazdı." Bana dönüp sıcacık bir bakış attı. "Nihayetinde sen de çok büyümüş sayılmazsın."

İnanılmazdı, büyü ya da her neyse, bir şey yapıyordu ve gözlerindeki o şey kalbime, içime doğru akıyordu. Yutkundum ve yeniden ekrana döndüm, bu şefkatli bakışlara nasıl bir cevap verilirdi bilmiyordum.

Animasyon başladı, küçük bir balığın koca bir okyanusta kaybolduğu anları izlerken dudağımı istemsizce büzmüştüm.

"Annen nerede, küçük şey?" diye fısıldarken hüzünlüydüm. "Sakın kaybolma."

Polat yanıt vermedi, pürdikkat animasyona odaklanmıştı, balığın kuyruğunu izlerken neden bu kadar ciddiydik bilmiyordum. Meyve suyundan bir yudum aldığını, sonrasında tabaktaki bir şeftaliyi kestiğini gördüm. Yeniden ekrana odaklandığım anda görüş alanıma bir çatal girdi.

Şeftalinin yarısını benim için kesmişti. "Yesene."

"Yerim ben." Neden utandığımı bilmesem de gerilmiştim.

Elimi çatala uzatmak istedim ancak onun planı bu değil gibi duruyordu. Çatalı kendi eliyle dudaklarıma yaklaştırdı ve almamı bekledi. Dudaklarımı aralayıp şeftaliyi aldım, çiğnemeye başladığımda hâlâ beni izliyordu.

Yeniden filme odaklanmaya çalıştım ancak bu giderek daha da zor bir hâle geliyor gibi hissediyordum.

"Sence küçük balık yuvasını bulabilecek mi?"

Konumuz seyrettiğim yavru olsa da ses tonum bundan daha hüzünlü bir şeyi kastetmişim gibi duyuluyordu.

"Bilmem," derken herhangi bir duygu belirtisi göstermedi.

"Neden? Umutsuz vaka mı?"

"Yuvasına dönemese bile kendine yeni bir yuva yaratabilir."

Şeftaliyi yuttum ve animasyondaki zavallı minik balığı biraz fazla ciddiye alarak dudaklarımı büzdüm.

"Şey," derken sesim endişeliydi. "Köpek balıkları vardır. Ondan daha vahşi olanlar da... Bunu izlemek istemezdim. Umarım yuvasını bulur."

"Koca bir okyanusta ve yüzme biliyor, istediği her yer onun evi olur."

"Ya o kadar cesur değilse?"

"Korkarak da yol bulunur."

"Geri dönmek isterse?"

"Yola çıkmadan bunu göremez."

Bir süre yeniden sessizleştik, içimde bir yerler, şefkate muhtaç hisseden bir yanım söylediği şeye tutunmak istiyordu, biliyordum. Dakikalar birbirinin ardı ardına geçerken o içeceğini

yudumlamaya, bir şeyler atıştırmaya, bir yandan yediklerinden benim tabağıma da ufak parçalar kesmeye devam etti. Bense pürdikkat zavallı balığı seyrediyor, bu maceranın sonu nereye varacak, yolu bulabilecek mi merak ediyordum.

Telefonu titredi, sessizde olmasına rağmen dikkatim dağıldı. "Affedersin, buna bir bakayım. Sen izlemeye devam et."

Kimin aradığını görmedim ancak yanımdan hızla kalktı ve odadan çıktı. Normalde durdurup onu bekleyebilirdim ancak animasyonun devamını merak ediyordum, gözlerimi ekrandan alamadığım on dakika boyunca onu seyrettim.

Koca gözleri, ürkek bedeni, çaresizliği... Kaybolmuşluğun o kötü hissi, hepsi çok tanıdıktı. Bu animasyonlar ne zaman bu kadar üzücü hâle gelmişti sahi?

"Ben onlara farklı bir gözle bakana kadar," diye yanıtladım kendimi. "Belli ki epey şey kaçırmışsın, kızım."

Seyre daldığım anda kapı aralandı, Polat telefonunu cebine koyup yanıma döndü, rahat bir biçimde yeniden koltuğa yerleştiğinde çok heyecanlı bir sahneyi izliyordum.

"Şey oldu," dedim patlamış mısırdan birini ağzıma atarken. "Şu yanındaki sarı olan yeni geldi, sanırım onu kurtaracak. Yani emin değilim, deniz kabuklarının orayı görüyor musun? Sanırım bir geçit var, birlikte bakacaklar." Bir anda Polat'a dönüp isyan ettiğimde irkildi. "Korkuyorum!"

"Neden?" dedi şaşkınca kaşlarını kaldırırken.

"Ya geçit tehlikeli bir yere çıkarsa? Yok yok, sanırım izleyemeyeceğim."

Derin bir nefes verip patlamış mısır tabağını kucağımdan masaya bıraktım. "Hani stres olmayacaktım, neden öyle olmadı?"

"Kendini çok kaptırıp izlediğin için," diye açıklarken sesi ciddiydi.

"Başka nasıl olacak? Yavrucağı görmüyor musun, Polat?" Yeniden ekrana baktım, balığı işaret ettim. "Ona nasıl kıyılır? İnsan ona nasıl üzülmez? Çok yalnız."

Dokunsa ağlayacaktım, tüm dünyam bu miniğin evini bulup bulamaması olmuştu. Yoksa onda...

Onda kendimi mi görmüştüm acaba? Kaybolmuş ve zavallıydı.

Birinin tenime dokunduğunu fark edince irkilerek ekrandan koptum. Polat'tı, karanlıkta omzuma eğilmişti.

"Çok ciddiye alıyorsun izlediklerini," diye mırıldanırken anlamadığım kadar yakınıma girmişti.

"N'apıyorsun sen?" dedim şaşkınca ona bakarken.

Koyu renk perdelerin yarattığı karanlık her ne kadar bizi görünmez kılsa da nereye baktığını anlayabileceğim kadar dibimdeydi, iyice omzuma eğilmişti. Gözleri dövmemdeydi.

"Bunu sevmedim," dedi. "Nerede yaptırdın?"

Şaşkınca söylediği şeyi anlamaya çalışıyordum ancak o kafasındaki şey her neyse düşünceli gözleriyle dövmeme odaklanmaya, yakından incelemek için eğilmeye devam ediyordu. Ne olduğunu tam olarak kavrayamadığım o anda yeniden omzuma dokunduğunu, hatta tırnağının ucuyla tenime biraz bastırdığını gördüm.

Hiç ummadığım bir anda canım yanıverince dişlerimi sıkıp onu ittim. "Hih! Dur!"

Her şey çok hızlı gelişti, gözlerimi kocaman açmış, onun omzumdaki amacını algılamaya çalışıyordum.

"Ne yapıyorsun?" Sesim istemsizce yükseldi.

Masumca yüzüme baktı. "Ne yaptım?"

Hah, bir de soruyor muydu? Herhalde sıyırmıştı.

"Dövmemi çimdikledin!" dedim acıttığı yere bakarken. "Delirdin mi?"

Sahiden canımı acıttığından habersizdi.

"Hayır, sadece şekline baktım. Acıtmak istemedim, özür dilerim."

Parmağını omzumdan çektiğinde dövmem hâlâ sızlıyordu, sanki oradan bir parça koparmış gibi canım yanmıştı. Ovalarken üfledim.

"İncelemek için gözlerin yeterliydi, ne diye dokunuyorsun?" diye homurdandım.

Sessiz kaldı, o esnada söylediği diğer cümleyi fark ettim, gözlerimi kıstım ve hesap sorarcasına ona baktım. "Dövme o kadar kötü mü cidden?"

Sesi duygulardan arınmıştı.

"Yakından bakınca güzelmiş."

İki Gün Sonra

"Kahvenize biraz buz ister misiniz, efendim?"

"Yok, hasta olacak gibiyim."

Görevli nazikçe yanımdan uzaklaştığında otelin bahçesinde tek başıma kahvaltı yapıyordum. Polat henüz uyanmadığı için iki gündür olduğu gibi bu sabah da yalnızdım.

"Sarılamadık bile," diye homurdandım. "İki gündür adamlayım, tık yok. Anlamıyorum ki... Acaba düşündüğüm kadar etkileyici değil miyim?"

Kahvemden bir yudum alırken sebep ve sonuçları analiz ediyordum. Polat müthiş bir otokontrolle bana asla olması gerekenden fazla yaklaşmıyordu, hatta iki gündür bunu öyle iyi başarıyordu ki artık altında bir başka sebep aramaya başlayacaktım.

"Ne zaman döneceğim ben evime?" diye bıkkınca nefes verdiğimde bugünün tarihine ve anılardan birkaç fotoğrafa bakmak için elim cebime gitti. "Hah, sanki telefonun varmış gibi, kızım..."

Kendi kendime kızarken elimi boş cebimden çıkardım. Bu artık eski bir alışkanlıktan ibaretti. Sosyal medya paylaşımları,

erişemediğim yoğun aramalar ya da mesaj trafiği yoktu. Delice bir süredir telefonuma erişemiyordum. Sandalyeme biraz daha yaslanıp hayatıma küfretmeye hazırlanırken bir hışırtı işittim, oturduğum yerden geliyordu.

"Bu ne be?"

Şaşkınca başımı eğdiğimde ne olduğunu hemen hatırladım: O zarftı! Geçen gün tek başıma çıktığım kahvaltıda aniden bir dostun garson aracılığıyla bana yolladığı buluşma notu... O anın telaşıyla cebimde unutmuş, sonrasında bakmayı akıl etmemiştim.

"Yok kızım yok, Polat otel sınırından ayrılmanı yasakladı. Olmaz."

Dudaklarımı dişlerken adrese bakıyordum, içim içimi yemiyor desem yalan olurdu. Acaba bu kimdi? Notu tekrar okurken merakım körüklendi.

"Benimle bu adreste buluş, çok önemli. Sana zarar verecek biri değilim, eski bir dost da diyebilirsin. Söz veriyorum, her şeyi anlatacağım."

"Şeytan diyor kalk git," dedim kendi kendime. "Nasıl bir beklentiyle yazmış, baksana. Ya gerçekten önemli bir şey söyleyecekse?"

Üstelik bu gece ülkeye dönebilirdik, eğer öyle bir şey olursa bu notun sahibini bir daha asla göremezdim. Bu düşünce kaşlarımı çatmama, kahvemden bir yudum alırken ağzımın tadının kaçmasına sebep oldu. Oturduğum yerde dikleştim ve notu bir süreliğine unutmaya çalıştım. Hayır, bunu Polat'a söylemek istesem de içimden bir ses yapmamam gerektiğini söylüyordu.

Sadece bazen... Bazen bilirdiniz işte, bu öyle bir şeydi. Bu not sadece bana özeldi ve yazan her kimse gerçekten boşa değil gibi duruyordu.

"Uyanmasına en az yarım saat var," dedim gece bilgisayar başında ne kadar uzun çalıştığını hatırlarken. "Acaba adrese gitsem hâlâ bu kişi orada mıdır?"

Nihayetinde notu verdiği gün gitmemiştim. Eğer bana zarar verecek biriyse çoktan hazırlıklarının boşa gittiğini düşünmüş olmalıydı. Garson kahvemi tazelemek için yanıma geldiğinde merakla ona döndüm.

"Bu adresi biliyor musunuz?"

Uzattığım kâğıda baktı. "İki bina ilerisi efendim, komşu otelimiz."

"Gerçekten mi?" Bu kadar yakın çıkmasını beklemiyordum. "İzbe bir yer midir peki?"

"Hayır, adanın en kalabalık bölgesi sayılır. Otel çok büyük."

İşte bu beni tetikleyen son şey olmuştu. Herhangi birinin odasına ya da gizli bir alana girmeyeceğime göre bu kişiyle buluşmakta bir sakınca göremiyordum. Apar topar hazırlanıp masadan hışımla kalktım, garson çocuk arkamdan bakakalmıştı.

"Hemen gider gelirim yahu," dedim kendimi ikna çabama devam ederken. "Ne olacak ki? Zararsız bir şeyse görmüş olurum, Polat'a da haber veririm."

Çabam boşa çıkmadı ve kısa süre içinde bu ihtimale tamamen inanmış vaziyette diğer otele koşturuyordum. Bir yandan arkama bakıp Polat'ın beni takip edip etmediğini kontrol ediyor, bir yandan kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Filmlerde sürekli tehlikeye atılan saf karakter gibisin kızım," dedim öfkeyle. "Hayır, bir de sarışınsın. Bu tüm parçaları riskli şekilde bir araya getiriyor, ilk ölenler hep bu tipler olur."

Kendime kızmayı bırakabildiğimde diğer otele gelebilmiştim. Notun sahibinin beni hâlâ burada beklediğini düşünmek bir mucizeydi ancak buradaydım işte, adımlarıma ve zihnime söz geçirememiştim. Resepsiyona ilerlerken ne söylemem gerektiğini bilmiyordum.

Adamla bakıştık. "Merhaba efendim, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir misafirinizle restoranda görüşmek istiyorum, bahçe bölümünde. Mümkün mü acaba?"

"Tabii, efendim," diyen adamın telaffuzu hoştu. "İsminizi rica edebilir miyim?"

Kendi adımı verip misafirin adını şu an bilmediğimi söyledim, başta bunu biraz garipsemiş gibi görünse de sonradan beni biraz süzerek tehlike arz etmeyeceğime karar vermiş olacak ki içeri geçebileceğimi söyledi. Kâğıtta yazan kafeterya bahçesine geçtim. Yalnızca bu adres yazmıyor, oturacağım masanın hangisi olduğu bile detaylıca belirtiliyordu.

"Cam kenarı, sekiz numara..."

Masayı buldum, sakin adımlarla oraya ilerlediğimde bomboştu. Sabahın erken saatleri olduğu için kahvaltı yapan birkaç turist dışında başka kimse yoktu, tereddütle sandalyeyi çektim ve oturdum.

"Eee?" dedim sabırsızca ayağımı sallarken. "Şimdi ne olacak?"

Bekledim, bekledim, bekledim. Kâğıtta yazan tarihte ve saatte gelmemiştim, o yüzden usul usul ümidimi kaybetmeye başladım. Dakikalar birbirini kovalarken yaklaşık yirmi dakika boyunca şansımı denemeye devam etmem gerektiğine inandım, belki de bir şekilde bu misafir çıkagelirdi. Üstelik buranın karanlık ve tekinsiz bir yer olmayışı beklerken ürkmememi sağlıyordu, sonucun ne olacağını bilmesem de merakıma söz geçiremedim.

"Sanırım kimse gelmeyecek," derken ofladım ve son kez gözlerimi etrafta gezdirdim. "Eh, geç kaldın, kızım. Ne sanmıştın ki?"

Bir süre daha oyalandıktan sonra masadan kalkmaya yeltendim, her ne kadar notun kimden ve neden geldiğini delice merak etsem de yapacak bir şey kalmamıştı. Hayatımın sonuna dek gizli kalacak olan sırlar listesine ilk sıradan giriş yapmıştı.

Tam kalkmak üzereyken bir ses duydum. "Pardon."

Irkilerek başımı kaldırdım, bir adım gerimden gelen bir kadın sesiydi bu. Göz göze geldiğimizde zihnimde şimşekler çaktı,

onu daha önce hiç görmemiştim ancak çok tanıdıktı, bu nasıl olabilirdi?

"Buyurun," derken sesim gergindi.

Yirmi yaşında bile diyemeyeceğim bir genç kızdı bu, kırmızı saçları ve mavi gözleriyle yüzümü inceliyordu. Gözlerimde, sadece kendi bildiği bir şeyi görür gibi anlamlı bakıyordu.

"Tanışıyor muyuz?" dediğimde savunma içgüdüsüyle ayağa kalktım.

"Hayır ancak ortak bir tanıdığımız var."

Elini uzattı, uzun ve ince parmakları vardı. Bileğindeki damarlar açık renk teninde oldukça belirgindi, zayıf ancak dikkat çekici bir kızdı bu. Bir şeyler onda fena hâlde tanıdıkmış gibiydi.

"Papatya Parlar'sınız, değil mi? Ben Melodi."

Melodi. İsimle birlikte gözlerimi kıstım, hayatımda hiç Melodi diye bir tanıdığım olmamıştı ancak kız görünüşe göre beni tanıyordu. Elini sıkmadan önce yüzüne baktım.

"Beni nereden tanıyorsunuz? Buraya gelmem için notu siz mi yolladınız?"

Elini sıkmayacağımı anlayınca nazikçe gülümsedi ve parmaklarını geri çekti. "Evet, ben yolladım. Belki biraz kaba gelmiştir, kusura bakmayın." Karşımdaki sandalyeye geçmek için hareket ettiğinde izin istercesine gözlerime baktı. "Oturmaz mısınız?"

Tedirgin hissetsem de söyleyeceği şeyi merak ediyordum.

"Şey," diye geveledim. "Fazla vaktim yok, beni neden çağırdınız? Kimsiniz?"

Kız onunla vakit geçirme niyetim olmadığını anladığında anlayışla gülümsedi ancak masaya oturmaktan geri durmadı. Mavi gözlerini yeniden gözlerime çevirdiğinde giderek hayatımın herhangi bir döneminde onu gördüğüm hissi artıyordu. Yumuşak bir sesle açıkladı.

"Beni değil ancak annemi tanıyorsunuz, Papatya Hanım. Kendisi sizin çok sevdiğiniz ve bağlı olduğunuz biridir."

Anlamadığım için başımı yana yatırdım, kimden söz ediyordu?

"Müzik öğretmeniniz Oya Hanım'ın kızıyım."

Şaşkınlıktan gözlerim büyüdü, işte şimdi tüm taşlar yerine oturuverdi. Bu kızın sıcak bakışlarındaki tanıdıklık hissi ait olduğu yeri buldu, annesi gibi bakıyordu. Hayatıma dokunurken benim ışıldamamdan büyük bir mutluluk ve gurur duyan biricik öğretmenim gibi... Çağrı'nın yaptığı bir sürprizle öğretmenimi aniden konser sahnemde gördüğüm günü hatırladım, mağazine bomba gibi düşen inanılmaz duygusal bir andı. Zihnim o geceyi yeniden canlandırdı, ne hissettiğimi dün gibi hatırlıyordum.

"Muazzamsınız!" diye mikrofona bağırdıktan sonra herkese el salladım.

En öndeki loca bölümünde Çağrı'nın prodüksiyondan yetkili isimlerle konuştuğunu, hepsinin hâllerinden oldukça memnun şekilde gülüştüklerini gördüm. Bu her zaman iyiye işaretti, konserimdeki kalabalık ve coşku, değil yerinde saymak, deli gibi artıyordu. İnsanlar, onlara sunduğum her şarkıyı o ayın zirvesine taşıyor, her yerde benim sesimi duyuruyordu.

Kulise geçmek için arkamı dönmeden önce son kez onlara el salladım. Sahne ışıkları üzerimdeydi, hak ettiğim ışıltı bundan daha azı değildi.

Nefes nefese topuklu ayakkabımın üzerinde döndüğümde hiç ummadığım bir şeyle karşılaştım ve çığlık attım. "Ne?"

Karşımdaki yaşlı kadın sıcacık gözleri dolu dolu olmuş hâlde bana bakıyordu, sahne ışıkları ona değmiyordu ancak ben çok yakından tanık olduğum bu yüzün her detayını görebiliyordum. En son kaç yıl önce gördüğümü bilmediğim bu suret bir anda gözlerimi yaşartıverdi, bir damla yaş usulca yanağımdan süzüldü.

"Öğretmenim!" diye bağırırken elimde kalan mikrofon sesimin tüm konser alanında büyük bir yankı uyandırmasına sebep oldu.

Karşımda, bana olan inancı ve desteği sayesinde sesime güvenmeye başladığım, lisede konservatuar hedefimi güçlendirmemi sağlayan müzik öğretmenim, Oya Hoca'm duruyordu.

"Papatya," diye fısıldarken dudakları her zamanki asil tebessümünün ev sahibi olmuştu.

Aradan geçen on yılı aşkın zamana karşın gözlerindeki o sıcaklık, sevecenlik yok olmamıştı. Ellerini öne uzatıp bana adım attığında değişen tek şeyin kırışmaya başlamış cildi olduğunu gördüm, uzattığı bu ellerle kendime inancımı yitirdiğim her an sırtımı sıvazlayışını hayatım boyunca unutamazdım.

Okuldan sonra onu çok aramama rağmen nereye tayininin çıktığını bulamamıştım, geçenlerde duygusal bir ânımda Firuze'ye bununla ilgili dert yakındığımı hatırlıyordum.

"Güzel kızım, başarmışsın."

Öğretmenimin dudaklarından dökülen cümle, uzattığı elleri tutmak yerine doğruca ona koşup boynuna atlamama, sımsıkı sarılmama ve hıçkırıklarla ağlamama sebep oldu. Kolları ince belime sarıldığında boyu benden çok daha kısa kaldığı için biraz eğilmiş, yüzümü beyaz saçlarının arasına gömmüştüm.

Bu hayatta kimsenin bana inanmadığı kadar çok inanmıştı. Cesaretimi yitirdiğim her an destek olmuş, çok güzel bir geleceğin beni beklediğinden bahsetmiş, yumuşak sesiyle kulağıma fısıldamış, inancımı yeniden ateşlemek konusunda elinden gelen her şeyi yapmıştı. Çok çalışmam gerektiği zamanlarda okulun müzik odası kapandığı için beni kendi küçük evindeki piyanosunun başına davet ettiği, sıcak bir kahve ikram edip kapı pervazında gururla müziğimi dinlediği o anları unutamazdım.

Sanki biri kalbimi avuçlarının içine almış ve nazikçe oksamıştı, ağlamamı durduramıyordum.

"Başardım mı?" diye fısıldadım kulağına içli içli ağlarken. "Sayenizde, öğretmenim."

Saçlarımı okşadığında üzerimde ailemden bile daha büyük bir emeği olduğunun farkında olarak daha sıkı sarıldım. Ve hep inandığım o düşünce yeniden zihnimde yankılandı.

İyi bir öğretmene rastlamış olmak bu hayatın size verebileceği en büyük armağandı. Şefkatli kalbi sizin solmuş yapraklarınızı yenisiyle yeşertir, içine kapandığınız karanlık dünyanızı bir mum ışığıyla aydınlatır ve sonra daha da güzelini yaparak hayallerin fitilini ateşlemenize destek olur, sizi baştan ayağa ışıtırdı.

Gözlerinizin içine bakarken sizi yalnızca puanlara indirgemeyen bu bakışlara rastlamak hayatınızdaki en büyük şans olurdu.

Bazı insanlar kaybolunmuş bir günde yolunuzu bulmuş gibi, çatısız kaldığınız yağmurlu havada yuvanız olmuş gibi hissettirirdi.

"Başardın güzel yavrum, hayallerinin bile ötesindesin."

Gözlerim dolu dolu olurken dudaklarımı birbirine bastırdım. "Oya Öğretmen'imin kızısın," derken şaşkınlığım her hâlimden belli oluyordu.

Kendimi bir anda kızın karşına otururken buldum, sandalyeme geçmiş ve pürdikkat kızı incelemeye başlamıştım.

"Burada ne işiniz var?" dedim heyecanla. "Beni nereden buldunuz?"

Kız utangaç bir tebessümle yüzüme baktı. "Annem istedi. Aslında size bunu anlatmak için çağırmıştım ancak fazla vaktiniz yokmuş."

Polat'ın her an uyanıp beni bulamadığı an yaşayacağı duyguları düşündüm, büyük bir tartışmaya sebep olabilirdim.

"Vaktim yok," dedim yeniden tereddütle. "Ancak cevapsız çok fazla soru var."

Mavi bir elbise, kırmızı kıvırcık saçlar ve uzun kirpiklerinin gölgelediği mavi gözleriyle bana bakıyordu.

"Papatya," derken aramızdaki birkaç bariyeri yıktığını anlıyordum. "Aslında çok uzun bir konuşma için kendimi hazırlamıştım ancak özet geçmem gerektiğinin farkındayım. Annem

geçtiğimiz dönemlerde biraz rahatsızlandı, bugün buraya kendisi gelmek ve seninle bir yemek yemek istiyordu ancak mümkün olmadı. Şu anda kendisini çok yormaması gereken bir süreçte, doktoru seyahat etmesini istemedi. Bu yüzden onun arzusunu yerine getirmek için ben yola çıktım, seni bulmak hiç kolay olmadı."

"Annen iyi mi?" Söylediği şeyler arasından odaklanabildiğim tek şey bu oldu.

Kız gülümsedi. "Seni görmek istiyor, eminim öyle daha iyi olacak. Sana hem bunu söylemek hem de benden rica ettiği şeyi yapmak için geldim. Teslim etmem gereken bir şey var."

Elini arkasına götürdü ve cebinden küçük bir paket çıkardı, bu bir kese kâğıdına benzese de nedensizce şüpheyle gözlerimi kısmama ve biraz gerilmeme sebep oldu.

"Bunu bir şekilde size ulaştırmam gerektiğini söyledi. Annem... Biraz hastaydı, söylediğim gibi kendini çok iyi hissetmiyordu. O yüzden bunun çok önemli olduğunu, benim sizi bulmam gerektiğini söyledi."

Meraklı bakışlarımı elindeki şeye diktiğimde daha fazla açıklama yapıp yapmayacağını merak ediyordum.

"Sizin bu adada olacağınızı söyledi fakat çok bilgimiz yoktu, birkaç otelde şansımızı deneyecektik. Uzun zamandır size ulaşmaya çalışıyor, o yüzden bu onun için çok hayati bir mesele hâline gelmişti. Bir şekilde sizi bulabildiğimde ise direkt olarak karşınıza çıkıp korkutmak istemedim. Hassas bir süreçten geçtiğinizi ve bu notla iletişim kurmam gerektiğini söyledi. İşin doğrusu ben de dün dönecektim, bekledim ancak gelmediniz. Ümidimi kesmiştim. Annem ısrarcı olmamamı, eğer gelmezseniz başka bir zaman size ulaşmaya çalışacağını söylemişti ama..."

Kız biraz sıkılganca ensesini kaşıdı. "Benim içim rahat etmedi. O hasta olduğu için bu şekilde dönersem üzüleceğini biliyordum, o yüzden belki gelirsiniz diye konaklamamı uzattım. Otel görevlilerine bilgi vermiştim, geldiğinizi söylediklerinde

çok şaşırdım ve mutlu oldum. Annem bu gece uzun zaman sonra huzurlu uyuyacak, bunu biliyorum."

"Bu kadar acil ve önemli olan nedir?" derken tedirgin bakışlarımla yutkundum.

Kız sadece elindeki küçük paketi masanın üzerinden önüme itti. "Bunu izlemenizi istediğini söyledi. *O bana güvenir ve beni dinler, bunun onun hayatı için önemli bilgiler içerdiğinden bahset* dedi. Başka bir detay vermedi..."

Paketi alırken kafam karman çormandı. "Hayati önemi olan bilgiler... İzleyecek miyim? Tuhaf. Hiçbir şey anlamıyorum."

"Eklediği bir şey daha oldu, Papatya Hanım."

Kıza baktım, hayatıma yıllar önce dokunan biricik öğretmenimin bir kopyası gibiydi, onun kadar merhametli, sıcakkanlı ve güzel görünüyordu. Ondan zarar gelmeyeceğini biliyordum, onun yetiştirdiği bir evlat olan bu kızdan da... Belli ki bir şeyler fena hâlde önemliydi, bu bilgilerin neyle ilgili olduğunu öğrenmek için can attım.

"Annem dedi ki," diye fısıldarken gözlerimin içine baktı. "Eğer kendini kötü hissederse evimin kapısının ona her zaman açık olduğunu söylemeyi unutma. Yıllar önce sanatı için kendine nasıl inanıyorsa bugün de inansın, hiçbir şey değişmedi. O çok güçlü bir kız ve onu seven milyonlarca insan var. Kalbinin güzelliğini hiçbir şey kirletemez."

Göğsüm sıkışır gibi oldu, bu yeni bir felaketin habercisi miydi?

"Ama neden?" dedim yutkunup boğazımı ıslatırken. "Neden böyle bir şey dedi ki?"

Kız sessizliğiyle yanıt verdi, dakikalar birbirini kovaladı ve cevapsız sorularla bakışmaya devam ettik.

"Lütfen görüşmemizden ve bu paketten kimseye söz etmeyin. Tek başınıza izleyin. Kendinize iyi bakın, bir telefon numaranız olursa paketin içinde bize ulaşabileceğiniz bilgiler yer alıyor, arayabilirsiniz. Görüşmek üzere, Papatya Hanım."

Kız uzandı ve masanın üzerindeki elimi okşadı, sanki bunun da annesi tarafından yerine getirilmesi istenen bir arzu olduğunu hissettim.

"Yalnız değilsiniz ve çok güçlüsünüz," diye fısıldadı.

Ardından beni birçok soruyla baş başa bıraktı çünkü buradan kalkmam gereken vakte yaklaşmıştık. Ayağa kalktığımda dengemi sağlamakta zorlansam da hiç beklemediğim bir hisyaratan bu görüşmeden anlam çıkaramıyordum. Paketi avucumun içinde sıktım ve kıza bir baş selamı verdim.

"Bunu ulaştırmak için buraya kadar geldiğin için teşekkürler," dedim mahcubiyetle. "Anneni ziyaret edeceğim, ona çok sevgilerimi ilet."

Sırtımı döndüm ve vedanın hemen ardından otelden ayrıldım. Kısacık bir mesafe yürüdüm ancak aklımda yüzlerce soru vardı.

Neyi seyredecektim? Bu kız beni nasıl bulmuştu? Burada olduğum bilgisi düşündüğüm kadar gizli değil miydi? Ben kimseye ulaşamıyorken bu insanlar beni eliyle koymuş gibi buluyor, dahası takip ediyordu. Öğretmenim neden böyle sözler söylemişti?

"Sanki herkesin bildiği bir şeyden benim haberim yokmuş gibi," dedim sıkıntılı bir biçimde nefes verirken.

Bu cümle kulağa hiç hoş gelmiyordu. Kendi otelime vardığımda Polat'ın hâlâ odada olduğunu bilerek asansöre ilerledim. İçim sıkıntıyla doldu, masadan ayrılmadan önce hafızama işleyen kızın tedirgin bakışları bana bir şey anımsattı. Bu paketi herhangi biri görmemeliydi. Oya Öğretmen'im bu kadar önemli bir konu hakkında kesin komutlar verdiğine göre benim bilmediğim ve öngöremediğim bir durum olabilirdi. Nihayetinde o, hayatım boyunca en güvendiğim insanlar listesinin başında gelirdi. Ona olan vefa borcum yetmezmiş gibi şimdi ikiye katlanmıştı.

...lazım bunu," dedim elimdeki küçük pakete ba...
...izlemeliyim."

...Karathan'dan bir şey saklamam gerektiğini ilk kez fark ...ardık. bu bana tuhaf hissettirdi. Neden bunu ya... Bilmiyordum. Elimdeki şeyi buruşturup küçülttüm ...de olduğunu bilmesem de hızla cebime sıkıştırdım. ...ğumda orada olduğunu bilmek bana güven verecekti, ...ine geldiğimde derin bir nefes verdim.

"...eme," dedim kendi kendime. "Bir şey yok. İzledikten ...olduğunu tam olarak anlarsın, şimdilik ses çıkarma kı...

...yorum ve oda kartını okuttum, mekanik bir ses du... kapı açıldı. İçeri girerken kalp atışım hızlandı.

...şeylerin saklanmaya başladığı ilk an, bazı bağların kop... da... Bunu bilmek karanlık bir bulutun üzerimde do... sebep oldu. Fakat insanoğlu böyleydi, bugün güvenir, ...sonra pişman olurduk. Bizim yaratılışımız nan... hislerimiz nankördü, bilinmezin ta kendisiydik ve bu... uyandığımız bir sabahı ne zaman karanlık bir ge... çevireceğimizi...

Bazen bilemezdik.

"Paparya Hanım, günaydınlar. Yine erkenden kahvaltıya in...iniz..."

...göze geldiğim adama baktım. Kavruk teninde heyecanla ...gözleri uzun zamandır yaşamadığım bir heyecanın tatlı ...ini kalbime üfürür gibiydi, bahar gibi, bir türlü kabulle...diğim o duygu gibi.

Aşk gibi.

"Selam," derken sesim titrekti.

...teki çantamın içine el çabukluğuyla paketi yerleştirdim, ...yattan kalkıp tam karşıma geçtiğinde ne yaptığımdan ...eri bile yoktu.

Hayır, onu kandırdığını düşünme Papatya, öyle düşünmek sana ancak zarar verir...

"Akşama hazır mısın?" Kalın sesi beklenti doluydu. "Döneceğiz," dedi. "Her şey bitiyor."

Gözlerine baktığım anda dünya daha yavaş dönmeye ve zaman durmaya başladı, akmadı. Aramızda geçen dakikalar yıllara dönüştü, gergince bekledim.

"Hazırım," dedim hissettiğimin aksine.

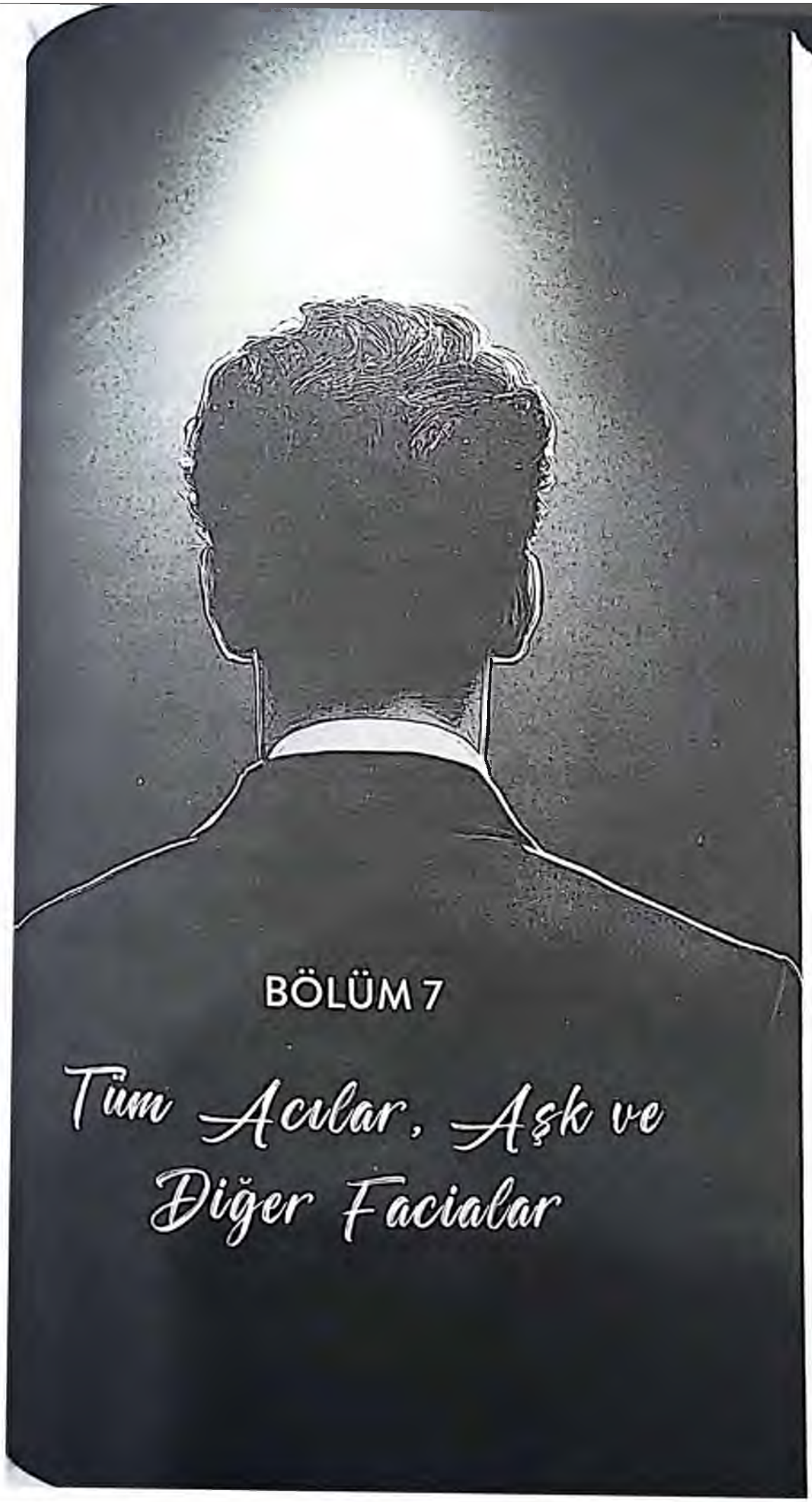
Hazır değilim. Bir terslik daha olursa kaldıramam.

"Her şey bitiyor," diye tekrar ettim cümlesini.

Polat Karathan karşımda dikilirken ve varlığı yalnızca bu odayı değil, kalbimi de doldururken bu cümlenin kaç farklı anlama gelebileceğini bilmiyordum, öğrenmek üzereydim.

Ayışığı Kitaplığı

Duzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 7

Tüm Acılar, Aşk ve Diğer Facialar

"Ve şimdi sevgili dinleyiciler, gecenin en güzel ânında, en parlak saatindeyiz! Karşınızda..."

Çığlıklar kulağımı kanatırcasına büyük alanı doldurduğunda gözlerimi kapattım, önce gitar, sonra bateri, sonra da diğer tüm enstrümanlar davetkâr bir biçimde beni çağırdı.

Bugünün star parçası olan pembe simli spor ayakkabılarıma baktım, bu her zaman heyecanımı dengede tutabilmek adına yaptığım küçük bir oyundu.

"Bir, iki, üç," diye fısıldadım. "Dön, bir, iki, üç, eğil, taşı yerden al."

Zihnimdeki küçük kız eğildi ve seksek oynadığı taşı yerden aldı. Büyük bir sevinçle karelerin üzerinden zıpladı.

"Sahne onun! O geliyor! Papatya Parlar!"

Son heceyi büyük bir çığlıkla anons ettiğinde zihnimdeki küçük kızı tebessümle andım ve onunkine benzer bir heyecanla zıplayarak sahneye koştum. Kocaman, karanlık bir arenada, herkesten yüksekte olan o sahnedeydim. Bir değil, bin değil, yüz binlerce hayranım buradaydı, hepsi çığlıklar atıyordu.

"Burada mısın? Ses ver!" diye mikrofona çığlık attığımda sanki yeterince uğultu yokmuş gibi herkes hep bir ağızdan bağırdı. Bu öyle büyük bir çığlık seliydi ki sahne inledi, alanda deprem etkisine benzer bir etki yarattı, âdeta bastığım zemin titredi.

Şarkımın girişine başlarken aniden kendimi yere attım ve diz kapaklarımın üzerinde oturup var gücümle mikrofona bağırdım. Sesim biraz bile titremedi hatta hiç hissetmediğim kadar güçlü hissettiğim bile söylenebilirdi.

Çılgınca yere atladığımı gören hayranlarım bağırışlarla bana eşlik etti, kulakları sağır eden bir çığlık seli yaşanıyordu, bu bana inanılmaz büyük bir haz verdi.

Senin için buradalar.

Seni duyuyorlar.

Hiç olmadığı kadar, hiç duyulmadığın kadar.

Bu his içimde müthiş bir yer kapladı ve daha çok bağırdım. Yüksek notaya çıkarken sesimdeki kontrolü kaybetmiyor ancak arkamda efsaneler yaratan baterist ve gitaristimle dehşet bir ahenk yakalıyordum.

Gözlerini kocaman açmış sahne şovumu izleyen hayranlarımın ne istediğini biliyordum, onlara istediklerinden fazlasını verdim.

Diz çöktüğüm yerden kalkmadan sahneye sırtüstü uzandım ve şarkının nakaratını yatarak söylemeye başladım. Canlı performansımın kulağıma aktarılmasını sağlayan kulaklığım sesimin mucizevi biçimde iyi duyulduğunu bana haykırıyordu, son zamanların en iyi tempolu konserini verdiğimi daha başındayken hissediyordum.

Mutluluk içime sığmadı ve gözlerim doldu. Yattığım yerde önce bateriste, sonra hayranlarıma döndüm.

Nakaratı ağlarcasına bir delilikle söylediğimi ve elimle havayı yumrukladığımı gördükleri an coşkuları daha da arttı ve gitarist yanıma koştu. Ben yerde yatarken tam kafamın üzerinde telleri koparırcasına şovunu yaptı.

Çığlıklar arttı.

Çığlıklar yükseldi.

Hayranlarım bu âna bayıldı.

Aramızda, sadece sahnede yaratabildiğim o cezbedici aura baş gösterdi ve ben gırtlağım acıyana kadar şarkımı haykırırken onlar bana son zamanların en yüksek kükremesi ile eşlik etti. Nefesimin kesilmek üzere olduğunu anladığımda çevik bir hareketle zıpladım ve ayağa kalktım.

Platformun üstünde koşmaya başladım, hayranlarım çıldırasıya bağırıyor, bana kalpli ışıklar yansıtıyor ve deli gibi ağlıyordu. Büyülü, coşku dolu ve çılgın bir andı.

"Sizi duyamıyorum!" diye ter içinde bağırdığımda büyük kısmı yeniden gürledi.

Hepsi benimle beraber tekrar zıplamaya, bu auranın içinden kısmen parçalarcasına geçmeye başladı. Onlara doğru koştum, kocaman da eğilip bir kısmının ellerine dokundum. Güvenlikler her zaman müthiş hazırlıklı olurdu, menajer ekibimin en önem verdiği şey bu çılgın hayranlardı. İri adamlar çabucak önümü kesiler ve bana doğru yükselmek isteyen, delice bağıran hayranlarımın önünde durdular, böylece kimse gereğinden fazla yaklaşamadı.

Şarkının son nakaratında alnımdaki teri ve birkaç damla gözyaşını silip gözlerimi kapattım. Nefesimin kalanını sözleri kontrollü bir biçimde mırıldanmak için ayırdım, artık bağırmıyordum. Şimdi benim değil, yalnızca hayranlarımın çığlıkları vardı.

Son kelimeyi fısıldarcasına sonlandırdığım an bateriye son büyük vuruş yapıldı, ışıklar söndü, müzik usulca kayboldu.

Nefesim de bununla birlikte bitti, müthiş başım dönüyordu. Az önce ne yaşanmıştı?

Çığlıklar asla susmadı, aksine daha da çıldırmışlardı.

"Bir daha! Bir daha! Bir daha!"

"Papatya! Papatya! Papatya!"

Gözlerim kapalı, kameralar yüzümü yakın çekimde çekerken dudaklarım kıvrıldı, göğsüm hızlı nefeslerime yetişmeye çalışırken kalbim delice çarpıyordu.

Ağladığımı gören birisi bağırdı. "Ağlama, sana âşığım!"

Diğerleri de bunu duydu ve daha çok kişi fark etti.

"Sana tapıyorum!"

"Dünyanın en güzel kızı!"

"Bir daha söyle! Bir daha!"

"Sana âşığım!"

"Ağlama!"

Loş ışığın aydınlattığı kadarıyla görebildikleri yüzüm onları daha da heyecanlandırmışa benziyordu, mimiklerimi soluksuzca izlediklerini görüyor, çığlıkları sayesinde duyuyordum.

Geriye döndüğümde sahnenin hemen arka tarafına giden koridorda beni seyreden Çağrı ile göz göze geldim. Yüzünde büyük bir sırıtış vardı, beklenmedik şovum belli ki onu da şaşırtmıştı.

Evet, Çağrı sürprizleri çok severdi. En çok da benimle ilgili olanları.

Günümüz

Türkiye'ye iniş yaptık.

"Döndüğümüze inanamıyorum."

Uçak pistteki hareketine devam ederken yolcular ayaklanmaya başlamıştı, az sonra iniş için park ettik ve pilot bir şeyler söyledi. Polat hemen yanımda iri gövdesiyle beni kapatıyor, koridordan geçen diğer yolcuların görüş alanına girmeme izin vermiyordu. Bir süre sonra uçakta kimsenin kalmadığından emin oldu ve kalkmam için koridor tarafına geçti.

"Geçebilirsin."

Bagajımın birini almak için yukarı uzandı ve hostesler bizi izlerken eşyalarımızı indirdi. Usulca yanına geçtim ve önden yürümeye başladığında onu takip ettim. O çantaları taşırken ben bir yandan ceketimin cebindeki paketi tek elimle kontrol ediyor, bir yandan da bir gariplik sezmemesi için sesimi çıkarmıyordum. Uçaktan tamamen inip havalimanına geçtiğimizde aynı korumacı tavırla önüme geçti, bu bana sahneye çıktığım zamanlar bir ton koruma ile ışıklar altında yürüdüğüm o anlar gibi hissettirdi. Birileri önden benim için yürür, kapılarımı tutar, ışıkları parlayacağım şekilde ayarlar ve nihayetinde sahneyi bana bırakırdı.

Polat da bunu yapıyordu, beni yeniden parlayabileceğim ışıkların altına götürüyordu.

"Sence tam şu an dileğin işe yarayıp yaramadığını görmek için şapkamı, gözlüğümü, peruğumu ve tuhaf kostümleri çıkarsam..."

"Hayır," derken sesi netti, onun da tıpkı önceki uçuşumuzda yaptığı gibi kamufle olduğu bir ton aksesuarı ve eşyası vardı. "Bunu denemek için güvenli bir yerde değiliz, çevrede gezinirken neler olduğunu zaten görebileceğiz."

"Peki şimdi nereye gidiyoruz?"

Havalimanından çıktığımız an siyah giyimli birkaç kişi bize koştu, başta ürkerek Polat'ın koluna tutunup arkasına geçsem de onun rahat bir tavırla onlarla konuştuğunu gördüğümde tehlikeli olmadıklarını anladım.

"Bir sorun var mı?" diye sorduğu çocukların yüzlerinde siyah maskeler vardı.

Polat'ın elindeki eşyaları ve bagajdan aldığımız valizleri çabucak arabaya taşındılar.

"Sorun yok, her şey normal."

"Geçelim," diyen Polat sakince elini uzattı ve uzun siyah bir aracın arka kapısını açtı.

Birçok şey sormak istiyordum ancak bakışları sadece uyum sağlamam yönündeydi. Bu yüzden sakince ayak uydurdum, valizleri ya da herhangi bir şeyi düşünmeden araca geçtim. Polat doğruca yanıma oturdu, diğer insanlar aracın önüne geçmişti. Kapı kapandı, motor çalıştı ve biz bilmediğim bir istikamete doğru yola çıktık. Polat'ı incelemek için yandan bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde telefonuyla ilgilendiğini, yine bilmediğim birçok arama ve mesajla meşgul olduğunu anladım. Birkaç saniye sonra aramalardan birini yanıtlayıp telefonu kulağına götürdü.

"Bilgi aldın mı?"

Karşı tarafı dinledi. Yüz ifadesi ciddiydi, dudağı düz bir çizgi hâlindeydi.

"Nasıl?" Bir süre sustu. "Olmaz, ikinci bir yol bul."

Yine uzun uzun dinledi, bu süre o kadar uzadı ve konuşurken o kadar az kelime kullandı ki bir şeyleri dinlememem gerektiğini düşündüm. Başımı cama yasladım ve yol yorgunluğuyla mayıştım. Havalimanından çıkarak şehrin merkezine yol aldık, bildiğim ve bilmediğim bir sürü sokaktan geçtik. Araç kimi zaman hızlanıp kimi zaman yavaşladı ve nihayetinde uzun bir sürenin sonunda daha önce gelmediğim bir yere park etti. Burası her ne kadar merkezden giden yolu kullansak da kolayca bulunabileceğini düşündüğüm bir alan değildi, çevrede yerleşim alanı neredeyse yoktu.

"İnebiliriz."

Polat'ın sesiyle camdaki bakışlarımı ona çevirdim, indi ve kapıyı geçmem için tuttu. Sessizce onu takip ettim, ben inerken elimi tuttu ve destek oldu. Bu sadece basit bir tutuş değil, gözlerinin gözlerime eşlik ettiği sessiz bir vaatti de. *Korkma, güvendesin, benimlesin, hâlâ buradayım, herhangi birinin seni bulamayacağı bu yerde, seninleyim*, demekti.

"Teşekkürler," diye fısıldadım ancak bu sadece inmeme yardımcı olduğu için söylenmiş bir kelime değildi. Başını eğip bu teşekkürü kabul etti ve önden yürüdü, villa tipi bir yere gelmiştik. Bu daha önce geldiğimiz mekânlardan biri değildi. Bu kadar farklı adresi nasıl bulabildiğine ve ayarlayabildiğine artık şaşırmamaya başlamıştım. Görünenden fazlası olduğunu anlayalı bir süre geçmişti.

Evin bahçesine giriş yaptık, Polat cebinden çıkardığı anahtarlar ile kapıyı açarken arkamızdaki diğer adamlar bahçenin kapılarını kilitliyor, etrafı gözetliyorlardı. Hepsi hemen hemen Polat'm boylarında, onun kadar iri ve yapılı kişilerdi, yine de benim için hangi ara bu kadar koruma ayarladığını düşünmeden edemiyordum. Bahçenin hemen her köşesine bir kişi geçmiş, içlerinden biri ise güvenlik kulübesi olduğunu düşündüğüm yere yerleşmişti. Dışarıdan görünmeyen, siyah camla kaplı

bir kısımdı. Bu yüzden bahçedeki adamlar dikkat çekse bile kubbedeki, herkesi çok daha rahat şekilde görebilecekti. Bunun bile bilerek ayarlandığını, korumayı en üst seviyeye çıkarmak için yapıldığını anlayabiliyordum. Etrafı incelemeyi bıraktığımda Polat yine kapıyı benim için tutuyordu.

"Valizleri girişe bırak, üst katta hazırlanmış bir odan var. Fakat eşyaları sen çıkarma, ben yerleştirmen için birini göndereceğim." Çok önemli bir konuymuş gibi valizi inceliyordu. "Ağırlar, belini falan incitirsin."

"Tamam," dedim itiraz etmeden. "Birini göndereceğim derken..."

Eve benimle beraber girmedi, dışarıda bekliyordu.

"Kısa bir işim var," derken göz gözeydik. "Halledip hemen döneceğim."

O an içimde bir duman gibi her yana dağılan kötü hissi ve kara bulutları tarif etmek imkânsızdı. Bakışlarındaki tüm sıcaklık gitmiş, samimiyet sönmüş, yerini öfke ve tehlike karışımı bir duyguya bırakmıştı. Bu, benimle vakit geçirirken dünyanın tüm stresinden uzaklaştığını hissettiğim Polat değildi. Bu ilk tanıdığım adamdı: katı, soğuk ve ciddi.

"Tamam," dedim üzerine ne söylemem gerektiğini bilmediğimden. "Ben beklerim o zaman."

"Dışarıdaki herkes gereken talimatları aldı, sen hiç merak etme. Ayrıca ben yokken onlar dâhil eve kimse girmeyecek. Güvenlik konusunda hiçbir endişen olmasın, onlar da şüphe etmeni gerektirecek kişiler değiller. Yanlış bir şey olursa ne olacağını iyi biliyorlar."

Geçtiğimiz günlerde yanında gördüğüm ikinci telefonu bana uzattı. "Bu senin," dedi kararlı bir sesle. "Kendi telefonunu bulana kadar bununla idare edersin, onu da getireceğim."

Başımı salladım, bir tutam saçımı kulağımın arkasına atarken ben sormadan devam etti.

"İçinde fotoğrafların, anıların, senin için özel olan şeyler olduğunu tahmin ediyorum. Merak etme, tekrar sende olacak."

"Olur," dedim bunu düşünmüş olmasının inceliği ile dudaklarımda sevgi dolu bir tebessüm belirirken. "Çok sevinirim." Elime verdiği diğer telefonu havaya kaldırdım. "Bir şey olursa da seni ararım."

"Akşamı bulmaz," derken sesi netti.

O anda gerçekten akşamı bulmadan döneceğini hissettim, nedensizce söylediği şeyin arkasında duracağına dair müthiş bir inancım vardı.

Beklemediğim bir şey yaptı ve bir adım atıp içeri girdi, elini uzattı, sırtıma koydu ve usulca bana yaklaştı. Başını eğdi, saçlarıma dudaklarını bastırdı. Bu hareketiyle kaskatı kesilip şaşkınca göz hizamdaki göğsüne bakarken bununla kalmadı ve başını biraz daha eğip şakağımla yanağım arasında, gözüme yakın bir yeri öptü.

Polat beni içinden gelen derin bir sevgiyle öptü, tenim hiç böyle güzel bir duyguyla şereflendirilmemiş gibi hissettim. Ondan bana akan sevgi kalbimi yerinden çıkaracak zannettim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Öyle dehşet içindeydim ki dudaklarım aralanıp ona cevap veremedi. Bunun birçok yerde olmasını bekleyebilirdim. Belki adada sarhoş olduğum gecede, belki birlikte uyuduğumuzda ve sarıldığımız anlarda, belki o tehlikeli kaçışların herhangi birindeki yakın temaslarda... Fakat hayır, bir kapı önünde, akşam geleceği konusunda bana güven vermeye çalışıp gideceği için kötü hissettiğini görürken değil...

Bu kadar sıradan bir ânı bu kadar unutulmaz kılmış olamazdı. Hayatım boyunca zihnim takvimin bu yaprağında, bu saatinde, bu ânında takılı kalacaktı.

Yanıt vermediğimi gördüğünde önce sırtımı, oradan yukarı kaydırdığı eliyle saçlarımı okşadı. Valizleri kapı girişine bıraktı ve kapıyı kapatmadan önce bana son bir kez baktı. Ben de ona yanıt

vermek istiyordum ancak delice çarpan kalbim buna müsaade etmiyordu, yoksa bayılacak mıydım? Şaşkınlığıma dudağı hafifçe kıvrılsa da bir şey söylemedi, kapıyı usulca kapattı ve gitti. Beni, içime ektiği onlarca duyguyla baş başa bıraktı ve gitti.

"Sen..." dedim birkaç dakika sonunda kapalı kapıya bakarken. "Sen ne yaptığını sanıyorsun be adam? Kalbime kastediyorsun!"

Bir süre boşluğa baktım, sessizliği dinledim, düşüncelerimle baş ettim. Her şey delice bir yoğunlukla kalbimi kapladığında ne yapmak istediğimden artık emin olmaya başlıyordum.

Polat Karathan bazı cevapları hak ediyordu.

Polat Karathan beni sevdiğini söylemişti.

Polat Karathan herkesin gittiği bir düzende elimden tutmuştu.

Polat Karathan hayatıma usul usul girmiş ve artık tarifi imkânsız bir derinliğe inmişti.

"Nasıl başardın bunu?" dedim elimi kalbimin üzerine koyarken.

Dudaklarımı kemirdim, gece gelecekti ve artık hiçbir şey aynı olmayacaktı. Bana bir itirafta bulunmuştu, ikimizin de hissettiği gerçeği dile getirmişti. Nasıl aynı olacaktı ki? Hızlı adımlarla mutfağa ilerlerken yol yorgunluğunu umursamadım. Gözlerim evin salonundaki büyük yemek masasına iliştiğinde aklımdan geçen tek şey göz göze geleceğimiz o yemek oldu. Mum ışıkları, o, ben ve artık itirafla dile gelen... Hislerimizi delip geçen.

"En son ne zaman yemek yaptım ki?" dedim kafamı kaşırken.

Bir yandan lavaboda ellerimi yıkıyor, bana verdiği telefondan telaşla tarif araştırıyordum. Evet, başaracaktım. Elimden geleni yaptıktan sonra tam karşısına geçecek, onu kendi ellerimle süslediğim masaya oturtacak ve konuşacaktım.

"Herkes değiştiyse bile o değişmedi," dedim heyecanla. "Çok güzel olacak. Benimle kalacak. O diğerleri gibi değil."

Bir tencere çıkarıp bana ait olmayan bu mutfaktaki bir sürü malzemeyi tezgâha taşırken duygularımı tarif edemiyordum, kendi kendime konuşmak âdeta içimi ferahlatıyordu.

"Zaten ben kötü yapsam bile beğenir. Adam nelere katlandı? Baksana. Tüm hâllerimi gördü. Gerilme kızım, elinden geleni yap." Gülümsedim. "İltifat etmeye bayılan bir centilmen o, zehir bile olsa yer. Ben bu adamla ne yapacağım?"

Buzdolabını ayağımla kapatıp elimdeki malzemeleri bir yığın hâlinde mutfağın ortasına koyarken iç çektim. "Kalp doktoruna erkenden randevu gerekecek bence."

Malzemelere baktım, işaret parmağımı ısırdım ve işin içinden nasıl çıkabileceğimi hesapladım. Acaba ilk hangisiyle başlamalıydım?

"Kapıdakiler mutfağı yakarsam görürler herhalde, duman bu sonuçta. Neyse kızım, sen yine de yakmamaya çalış. Elinden geleni yap hadi, başaracaksın. En son bilmem kaç yıl önce bunlarla uğraşmış olsan da alt tarafı ocağı yakıp..." Bir yandan da ocağın düğmesine bastırıyordum. "Ay bu niye olmuyor ya?"

Hem malzemeleri kontrol ediyor hem de ocağı yakmaya uğraşıyordum.

"Bozuk!" dedim şaşkınca. "Of ya! Beni mi buldu? Yansana be, yan!"

Saati kontrol ettim, evet henüz epey bir vaktim vardı ancak bu yemeği asla geciktiremezdim. Kalbimden geçen hisler parmaklarıma dökülmüş ve sofrada ortaya çıkmış olsun istiyordum. Polat en azından onun için bunu denediğimi görmeliydi.

Sonra... Ben de ona onu sevdiğimi söylemeliydim. Mum ışığında, berbat yemeklerim ve tüm çabamla, muhtemelen dolu dolu olan gözlerimle ve titreyen dudaklarımla.

"Yansana aptal!" derken telaşla ocağa saldırıyordum. Aklıma gelen şeyle onu boş verip kapıya koştum, telaşlı bir şekilde kendimi bahçeye attım.

"Papatya Hanım."

Kapının hemen önünde son derece iri yapılı ve tehlikeli görünen bir çocuk vardı, benden daha genç duruyordu.

"Selam," dedim beceriksizce gülümsemeye çalışıp. "Ocak çalışmıyor olabilir mi?"

Çocuk hiç beklemeden yanıtladı. "Efendim, size yemek sipariş edeceğimiz söylendi."

"Yok," dedim ısrarla. "Ocakta yapmam lazım, bu önemli." Parmağımın ucuyla onu işaret ettim. "Sen bir bakar mısın?"

Şaşkınca kaşlarını kaldırdı. "Ben mi?"

"Sen."

"Olmaz, efendim."

"Neden? Bence benden daha beceriklisindir."

"Eve girmemiz yasak."

"Ne demek yasak?" dedim kaşlarımı çatıp. "Ben istiyorum yahu."

"Polat Bey'in talimatı efendim."

Ofladım. "Cidden önemli, ocağa bir bakman lazım. Benim için eve girmende sorun yok."

"Polat Bey için sorun var, efendim." Çocuk ciddi bakışlarıyla ekledi. "Dolayısıyla bu hepimizin sorununa dönüşür."

"Of!" dedim ikna edemeyeceğimi anlayıp eve tekrar girdiğimde.

Fakat bilerek kapıyı yarım açık bıraktım, elbette bu kadar hızlı pes edecek değildim. Bardağın birini alıp elimden düşürmüş gibi yaptıktan sonra çığlık attım.

"Ay! İmdat!"

Az önce kapının dışında bıraktığım çocuk bu kez telaşla içeri koştu, mutfağa gelirken bağırıyordu.

"Papatya Hanım! Efendim, iyi misiniz?"

Mutfağın önünde durduğunda önce bana, sonra bardağa baktı. Gözlerini o kadar büyük açmıştı ki bana bir şey olursa başına büyük işler alacağını anladım. Eh, kendimi biraz kötü hissetsem de yapacak bir şey yoktu.

"Tüh," dedim şirince gülümserken. "İçeri giriverdin, işe bak. Ocağa da bakar mısın?"

"Siz iyi misiniz?" derken beni inceledi, gerçekten endişelenmiş gibiydi.

"İyiyim iyiyim," dedim elimi havada sallayıp. "Acaba ocağın çakmağı mı bozuk? Eğer öyleyse..."

Çocuk şımarıklığıma derin bir nefes verdi, yine de beni iyi gördüğü için rahatlamıştı.

"Ben bir bakayım efendim, tamamdır."

"Çok mersi," dedim tezgâha yaslanıp bir elmayı ısırırken.

Benim için birkaç dakika uğraştı ve üstün mutfak becerilerimle halledemediğim ocağın işini çözüverdi, artık ateş yanıyordu.

"Ay süper," dedim heyecanla. "Acaba en çok neyi sever? Ben yine şansımı ortalığı yakmayacağım menülerden deneyeyim. Soslu makarna, belki tavuk, şarap... Şarap var mıydı acaba?"

Kendi kendime söylenirken çocuk mutfaktan çıkmaya yeltendi.

"Acil bir şey olursa dışarıdayım, efendim."

"Acilen şaraba ihtiyacım var," dedim kafamı soktuğum buzdolabının içinden seslenirken.

Bir süre sessizlik oldu, gittiğini düşünüp koridora baktım. Yeniden cevap verdiğinde sadece bıkmış olduğu için beklediğini düşündüm.

"Tabii efendim, hemen sipariş için gönderiyorum."

Neşeyle kıkırdadım, bunu duymak bu kötü geçen anlarda iyi gelmişti. Akşam yaratacağım manzara için kalbim heyecanla çarptı.

Güzel şeyler olacaktı, bundan sonraki tüm dileklerin doğru yere ulaşmasının çoktan vakti gelmişti.

Polat Karathan

"Geldik, abi."

"Çevreyi kontrol edin."

"Tamamdır."

Çocuklar dediğim yerleri kontrol etmek için etrafa dağılırken ben hızlı adımlarla apartmana girdim. Doğruca daireye çıkarken adımlarım aceleciydi. Kapıyı birkaç kez tıklatıp bekledim. Tam zamanında açıldı.

Annem merakla bakıyordu. "Polat?"

"Annem," dedim içeri girip kapıyı kapatırken.

"Oğlum," dedi hüzünlü bir sesle.

Kollarını açtı, sımsıkı sarıldım. Görüşmeyeli zayıflamıştı, güçten düştüğünü anladım. Her ne kadar gözüm üstünde olsa da yanına gelemediğimde böyle olacağını tahmin ediyordum. Elimden hiçbir şey gelmemişti.

"Kapıda çok yabancı var, oğlum," dedi geri çekilip endişeli gözlerle bana bakarken. "Bunlar kim?"

"Arkadaşlarım, anne, sen merak etme."

"Tekin değiller, oğlum." Alnını kırıştıracak kadar endişeli bir ifadeye bürünmüştü.

Haklıydı, bir şey diyemedim. Fakat aklım içerideydi, biraz ileride kapısı yarım açık bırakılmış odada. Annemden ayrıldığım gibi koşar adımlarla oraya gittim. Daha girmeden orada olduğunu biliyordum. İçeri girdim.

"Veda," dedim kara gözlerine bakarken.

Kız kardeşimin uzun siyah saçları yastığına dökülmüştü, en son bu saçları döküleceği için kollarıma sarılıp nasıl ağladığını hatırladım.

"Abi," derken sesi güçsüz çıksa da beni gördüğüne şaşırdı.

Ona koştum, yatağa eğildim ve sımsıkı sarıldım. Veda, kollarını boynuma doladı ve ağlamaklı bir sesle konuştu.

"Nerede kaldın sen? İnsafsız!"

"Seni özledim, çiçeğim," dedim saçlarının kokusunu içime çekerken. Fısıldadım. "Aşkım, bir tanem, güzelim, meleğim benim. İyi misin, kalbim?"

"İyiyim," derken yaşaran gözlerini sildi. Siyah kirpiklerini kaldırdı ve gözlerini kocaman açtı. Avuç içleriyle suratımı tuttu ve yüz yüze durduk.

"Sen..." diye fısıldadı. "Sen ne yapıyorsun? Neye bulaştın?"

"Hiçbir şey," derken sesim ilk kez titrer gibi oldu.

Veda yutkundu. "Abi ben bir şeyler gördüm..."

"Konuşuruz," dedim sıkıntıyla gözlerimi kaçırırken.

"Şimdi konuşalım. Doğru mu? İnternette bir haber dolanıyor."

Cevap veremedim, çaresizce gözlerini kapattı. Yatağının hemen yanında bir ton ilaç vardı, bu yüzden böyle hâlsiz bakıyordu.

"Böyle bir şey mi yaptın?" diye fısıldadı. "Eğer doğruysa acilen düzelmen lazım, abi. Bunu yaptığına inanmıyorum ama bir hataya düştüysen..."

"Veda, şimdi olmaz, kalbim. Şimdi olmaz. Senin iyi olduğunu görmem gerekiyordu ve gördüm."

Gideceğimi anladığında ellerimi tuttu. "Tedavimi bu parayla mı yaptırdın? Beni onlar mı kurtardı, abi? Doğru söyle. Yeniden kemoterapi alıp saçlarımı kaybetmeyeyim, hayatımı eski günlerin acısına çevirmeyeyim diye mi..."

"Hiçbir şey anlatmayacağım sana," dedim soğuyan sesimle. "Senin iyileşmen gerekiyor. Başka bir şey düşünme. Sen düşünecekseń ben niye varım?" Sertçe konuşurken gözlerine baktım. "Annemi de üzme, ona bir şey anlatma."

Dudaklarını birbirine bastırdı, söylemek istediği şeyleri yuttu. Bir süredir görüşemediğim için olayların patlak verdiği noktayı yakaladığını anlıyordum ama nasıl düzelteceğimi en az onun kadar bilmiyordum.

"Geleceğim," dedim saçlarını okşayıp yeniden öperken. "Tamam mı? Seni hastaneden buraya getiren çocuk Bulgar. Ona güvenebilirsin. Bir sorun olmasın diye sizinle, her an kapının önünde."

"Abi gitme," dedi siyah gözleri içime işlerken. "Başka bir yol yok mu? Sana zarar verirlerse annemle ben n'apacağız?" Telaşla ekledi. "Kızı çağırsan, Papatya buraya gelse..."

Her şeyi öğrendiğini anladım. Ailem artık biliyordu.

"Veda." dedim tok sesimle. "Bunu unut. Hiçbir şey duymadın."

Ellerimi ellerinden çektim, kokusu burnuma dolarken uzaklaşmak çok zor olsa da başardım. Veda'ma, canıma, kanıma veda edip odadan çıktım. Son bir kez öpemedim. Öpersem gidemezdim.

"Anne kapıda bir çocuk var, adı Bulgar. Ne olursa olsun ayrılmayacak, bir terslik olursa burada. Kapı gibidir, sağlamdır. Hiç endişen olmasın. Ben dönene kadar sizinle kalacak."

Koridoru yürürken anneme talimat veriyordum, peşimden koşarken sesi kötü geliyordu. "Evladım, ne zaman..."

"Anlatacağım annem, son günlerdeyim. Tamam mı? Bekle beni."

Gözlerine baktım, yüzünü tutup alnından öpmeden önce Veda'nın az duyacağı bir sesle mırıldandım.

"Bir emanetim var, onu güvende tutmam gerekiyor. Senden özleğim Veda kendini üzmesin, geleceğim ben. Tamam mı? Söz."

Annem başka bir şey diyemedi, hırkasına sarıldı ve sadece başını sallamakla yetindi. Gözlerim ikisinin de iyi olduğuna emin olduktan sonra bu şahitliği sonlandırdım, kapıyı açtım ve hızlıca daireden çıktım. Bulgar merdivenlere oturmuş, bıçak bileyiyordu.

"Gidiyorum."

Kafasını kaldırdı, yüzüme baktı. "Yolun açık olsun, abi."

"Kapıdan ayrılma. O şerefsizler evime adam yollayacaktır."

"Gelirlerse görecekleri de olur," diyen çocuk dilini dişlerinde gezdirdi. "Onlara güzel sürprizler hazırladım."

"Döneceğim, Bulgar," dedim stresli biçimde. "Dikkat et."

"Sen de abi."

Ailemi bir kez daha ona emanet edip apartmandan çıktım. Şimdi kendi emanetimin yanına gitmeden önce halletmem gereken son bir işim vardı.

"Sıçtım sizin çarkınıza," diye fısıldadım arabaya giderken. "Elimden kurtulursanız dua edin."

Sadece yirmi dakika sonra uzun zamandır yapılması gereken o işi halletmek için arabaya atlamış ve bundan sonraki tüm hayatımı etkileyecek bir kararın sorumluluğunu alacağım o ana varmıştım. Deponun önüne arabayı park ettiğimde daha önceden gelen adamlarım beni bekliyordu.

"Ne yapalım, abi? İçeri tek mi gireceksin?"

Arabanın kapısını sertçe çarpıp kapattıktan sonra depoya hızlı adımlarla yürüdüm.

"Gelmenize gerek yok, ben hallederim."

"N'olur n'olmaz, bu piçlere güvenilmez, abi."

Koşarak depodan içeri girdiğimde arkamdaki adamlar komutumdan dışarı çıkmadı, içlerinden biri seslendi.

"O zaman... Biz..."

"Bekleyin!" diye onlara bakmadan bağırdım.

Deponun kapısına sert bir tekme attım, içeride lambalarla müthiş bir ışıklandırma yapılmıştı, daha önce geldiğimde olan her şey tıpatıp aynıydı. Büyük depo birçok alana bölünmüştü, her yerde bilgisayarlar ve aydınlatma sistemleri vardı.

Soluk soluğa girişte durduğumda herkes bana döndü, yaklaşık elli kişi kalabalık bir grup hâlinde bilgisayar ekranlarının başındaydı.

"Nerede o?" derken dişlerimi sıktım.

Beni görmeyi beklemeyen herkesin suratında çarpılmış bir ifade belirmişti, genç yaşlı, kadın erkek herkes şok içindeydi.

"Nerede o?" diye bağırırken sesim depoyu inletti. "Guvan! İnsafsız piç! Çık ulan karşıma! Neredesin? Seni ellerimle gebereceğim."

Cümlem biter bitmez içeride bir hareketlilik oldu ve bir yığın güvenlik görevlisi üzerime saldırdı, beni kollarımdan yakalamaya çalışırken hepsine birer yumruk indiriyordum.

"Çekilin ulan! Öldürürüm sizi. Benim derdim onunla, onun çarkına sıçacağım!"

Ekranları başındaki insanlara baktım. "Durdurun kameraları!"

Kimseden çıt çıkmıyordu, suratına yumruk indirdiğim birkaç görevli geriye püskürürken yenileri üzerime koşuyordu. Nihayet deponun arkalarından, karanlıktan bir yerden hareketlilik sezdim, o çıkıp geldi. Adımları sakin, yüz ifadesi keyifliydi. Karanlıktan tamamen çıkıp aydınlatmanın altına geldiğinde tam bir psikopat gibi sırıtıyordu, onu ilk gördüğüm anda nasıl hiçbir şey anlamadığımı sorguladım. Birileri kollarımdan tutup beni onun önüne sürüklerken ben ona bağırıyordum.

"Senin ecdadını sikeceğim, şerefsiz. Seni doğduğuna pişman edeceğim. Saçının teline zarar verdiğin her an için acı çekeceksin!"

Derin bir iç çekip gözlüğünü düzeltti. "Ah, Polat... Ah, Polat. Kimden bahsediyorsun? Papatya'n mı? Kardeşin mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp sustum, bugün burada ya katil olacaktım ya da özgür kalacaktım.

"Bırakın şu çocuğu," dedi etrafımdaki güvenliklere. "Odama gel, konuşalım."

"O odaya girersem seni öldürmeyeceğime söz veremem."

Sesim soğukkanlı bir katilinki gibi duyuluyordu. Birkaç kişi bu hâlimi görünce bilgisayarlarının başından kalkıp adama koşturdu, korku içinde bana bakıyorlardı.

"Silah yok, merak etme," diye fısıldadım onun gibi gülerek. "Seni ellerimle üç saniyede boğabilirim."

"Sakinleş ve konuşalım," diye tekrar ederken ciddiyete büründü. "Odama gel."

"Bırakın ulan beni!" Bağırıp arkamdakilere sert birkaç yumruk salladığımda hepsi yeniden geri püskürdü, kimse yanıma fazla yaklaşmaya cesaret edemiyordu.

Ne kadar gözümün döndüğünü görüyorlardı.

Guvan odasının kapısını açtı, deponun karanlık bölgesine geçti ve yüzünde hiçbir ışık yansıması yokken bir silüetten ibaret olan hâliyle kapıyı benim için tuttu.

"Geç, Polat Karathan."

Başka bir şey söylemedi, hararetli adımlarla odaya geçerken onun da ölüm riskini göze almış bir psikopat olduğunu anladım.

Benim katil olma riskinin içine dalan, öfkesiyle baş edemezse buradan kelepçelerle çıkarılacak olan bir manyak olduğum gibi.

"Gir içeri." Yanında durup uzun boyumla tepeden ona baktım.

İkiletmedi, parlak gözleri gözlerimde birkaç saniye durduktan sonra odaya girdi. Kapıyı arkamızdan kapattım.

Her şeyin başladığı odadaydım.

Işıl ışıl bir kızın, artık hayatımın merkezi olan kadının, onun...

Papatya Parlar'ın hayatını karartmam için beni seçtikleri aydınlık odada.

Papatya Parlar

"Tam istediğim şarabı bulmana ne diyorsun peki? Çok şekersin ya, teşekkür ederim. Bu Polat işini biliyor vallahi, kendisi gibi zeki adamları koymuş buraya baksana."

Market siparişimi getiren koruma çocuğa sırıtıyordum, saat epey bir geçmişti ve ben neredeyse birçok yemeği hazırlamıştım. Menüm müthiş görünüyordu, umarım lezzetleri de kimseyi kusturmayacak bir seviyede olurdu.

"Sence masam etkileyici görünüyor mu?" derken koruma çocuğun görebilmesi için dış kapıyı biraz açtım.

Çocuk biraz çekingen şekilde geride durduğunda gözlerimi devirdim. "Aman canım, dışarıdan bakıyorsun, korkma bu kadar Polat'tan. Yaklaş, nasıl olmuş?"

Çocuk masaya bakıp ifadesiz suratıyla yalnızca başını salladı.

"Çok iyi olmuş, Papatya Hanım."

"Hiç inandırıcı gelmedi."

Düz bir sesle tekrar etti. "Gerçekten güzel görünüyor, Papatya Hanım."

Dayanamayıp çocuğa saçlarımı savurdum. "Yahu içeri girmeniz yasak, onu anladık da duygularınız da mı yasak? Deli misiniz ne? Hevesimi kursağımda bıraktın tatlım, uzun zaman sonra, şöyle birkaç yıl kadar aranın ardından yemek yapmıştım." Kapıyı kapatmadan çocuğa el salladım. "Hadi bay bay, en iyisi işine dön sen."

Büyük evde yeniden kendimle baş başa kaldığımda hava kararmıştı, saatimi kontrol ettim.

"Nasıl yetiştirdim ama?" Kendi kendime sırıtıyordum. "Kendimden beklemediğim performanslar cidden. Acaba aşk böyle bir şey mi? Yıllar sonra aniden mutfağa girip..."

Mahvolmuş tezgâha baktım, ortalığı tam anlamıyla bok götürüyordu.

"Şu güzel manzarayı yaşamak..." diye fısıldadım.

Elimi cebime atıp olduğum yerde sabırsızca sallanırken bir anda parmak uçlarıma değen cisimle duraksadım, zihnimde aynı anda birkaç şimşek çaktı.

"Hih!" diye bağırırken cebimdeki şeyi çıkardım. "Bunu unuttum!"

Bu o zarftı, kimse görmesin diye yanımdan ayırmadığım ve cebimin derinliklerine gömdüğüm o gizli eşya...

"İnanamıyorum, aşk aptallık demek herhalde, Papatya! Bunu nasıl unutursun sen ya?"

Panikle üst kata koşarken bunu teslim aldığım an yaşadığım gerginliği hatırladım.

"Hayır ya hayır," dedim telaşla kendimi odaya atarken. "İçinde ne vardı? Ne yapacağım şimdi? Acaba Polat'a yakalanır mıyım? Ama geldiğinde asla izleyemem, başka fırsatım olmaz ki."

Saçlarımı geriye savurup odanın içindeki küçük televizyona koştum, bunu üst kata göz atmak için çıktığımda gözüme kestirmiş ve kenara not etmiştim. Şu an salonda açamayacağım bu zarf bu odanın dışında hiçbir yerde güvende sayılmazdı. Kapıyı ardımdan kapattım ve dikkatli biçimde zarfı açtım, içinde küçük bir bellek vardı. Televizyonun girişlerini kontrol ettikten sonra belleğin ucunu girişe yerleştirdim, siyah ekran bir anda bana iki klasör gösteren bir beyazlığa döndü.

"Önce bunu izle?" derken klasörün adına şüpheyle bakıyordum.

Ellerim neden titriyordu? Karşımdaki bu iki videonun içinde ne vardı? Üstelik bunu bana gönderen kişinin eski öğretmenim olması işleri çok daha karmaşık bir yere sürüklüyordu.

"Hadi kızım hadi, vakit yok," diye kendimi cesaretlendirmeye çalıştım.

Koltuğa oturdum ve kumandanın düğmelerine tereddüde bastım, ilk video açıldı.

"Oya Hoca'm," dedim şaşkınca ekrana bakarken.

Bana bir video çekmek için kendini hazırlamış gibi görünüyordu.

"Evladım, güzel çocuğum Papatya'm. İzleyeceğin her şey için üzgünüm, keşke böyle olmasaydı. Sana daha erken ulaşmaya çalıştım ama beni de engellediler. Son çareyi bu belleği göndermekle buldum, uzun zamandır bunun için savaşıyorum. Seni çok seviyorum, bunları öğrenmen gerekiyordu çünkü ben hem bir anne hem de senin öğretmenindim. Güven eşsiz bir duygudur, kızım, bunu kaybetmene göz yumamazdım. Bana

güvenebileceğini, senin yanında olduğumu görmeni istedim. Söyleyeceğin her şey senin hayatın için çok önemli, keşke yanında olup ellerini tutsaydım ama..."

Biraz öksürdü, çok aydınlık bir odada çekilmemişti, güç bela bunu kaydedebildiğini anladım. İçime korkunç bir şüphe düşürdü.

"Ellerini tuttuğumu farz et," dedi güçsüz bir sesle. Kameraya, gözlerimin içine baktı. "Kaydı yarım bırakma, ne olursa olsun sonuna kadar izle."

Video bitti, işte hepsi bundan ibaretti. Sadece birkaç saniye sürse de bendeki etkisi öyle olacağa benzemiyordu.

"Ne oluyor?" Titreyen ellerimle kumandayı alıp diğer videoyu açtım. Klasördeki son video buydu, biri öğretmenime aitti, diğerinin ismi bile yoktu.

"Adsız," diye okudum büyük bir tedirginlikle. "Bu ne ki?"

Tıkladım.

Ekran karardı, önce televizyonun kapandığını düşüneceğim kadar uzun bir sessizlik oldu. Görüntü yoktu. Huzursuzca kıpırdanıp oturduğum yerden kalkma isteğimle mücadele etmeye çalışsam da kendime hâkim oldum.

Video başladı.

"Tüm bunlar ne demek?" Büyük bir stüdyo görüntüsü ve filmlerin girişine benzer bir sahne başladı.

Kalbim çok hızlı atmaya başladı, anlamsızlık her yanımı sardı. Korkunç bir an başladı. Ellerim titriyor, kumandaya durdurmak için basmak istesem de kendimi tutuyordum. Bir sorun vardı. Bir sorun olduğu aşikârdı.

"İzle," diye kendimi telkin ettim.

Komutuma itaat edip gözlerimi ekrana kenetledim. Hayatımın ne kadar kararacağından, Papatya Parlar'ın karanlığa gömüleceğinden henüz haberim yoktu.

Her şey o siyah ekranla başladı. Jeneriğe benzeyen bir şeyler belirdi, yazılar hızla kaymaya başladı. Birkaç isim hızla geçti,

bunların bazıları tanıdık geliyordu ancak yetişemiyordum. Bir, iki, on, yirmi, otuz...

"Kırk sekiz, kırk dokuz, elli..."

Bir süre sonra saymayı bıraktım. Görüntü, ses, güvenlik, kurgu gibi birçok başlık adı altında yüzlerce isim ekrandan kayıp gidiyordu. İsimler yönetmenle son buldu.

Ekran az önceki stüdyo çekimine döndü, arka plan beyazdı, öylesine beyazdı ki bunu biraz ürkütücü bulmaktan geri duramadım. Kaşlarımı çattım, beni neyin beklediğini bilmiyordum.

Bir çığlık bulunduğum odayı doldurdu: "Aylardır beklenilen o an!"

Coşkulu bir ses duyuldu, işte bunu tanıyordum. Evet, bu benim en yakından baş ucumda yükselip duran o seslerden biriydi: Çağrı'ydı.

"Ekran başında heyecanla bizleri seyreden, soluğunu tutup neler olacağını bekleyen Papatya Parlar hayranları! Herkese sevgiler ve selamlar."

Çağrı ellerini iki yana açtı, herkese tek tek baktı ve neredeyse yerlere kadar eğilerek abartılı bir selam verdi. Çok neşeli görünüyordu, neredeyse hiperaktif düzeyde denilebilecek kadar heyecanlıydı.

"İşte burada, her şeyin başladığı yerdeyiz."

Çağrı'nın sunumunun ardından bir başka ses duyuldu, bu daha mekanik, daha soğuktu. Hatta cansızdı bile denilebilir.

"Aylardır çok konuşulan o anla karşınızdayız!"

Sunucu yoktu, bu sadece bir dış sese benziyordu. Ekrandı gördüğüm tek isim menajerimdi, Çağrı'yla göz göze geldiğimde onu son gördüğüm yeri hatırladım, beni öldürmek isteyen bakışlarını...

"Sevgili Papatya Parlar hayranları, projemizin ilk bölümüne hepiniz hoş geldiniz. Böyle değerli bir sunumu sizlere yapmaktan onur duyuyorum."

"Ne?"

Kamera açısı değişti, aralarında kimlerin olduğunu bilmediğim kalabalık bir grubu gösterdikten sonra yeniden Çağrı'ya döndü, sanırım onlar seyircilerdi.

"Kimin seyircileri?" derken ürperdim.

"Hoş geldiniz. Sizi tanıyarak başlayalım, Çağrı Bey. Gerçi birçoğumuz biliyordur ancak en baştan almakta fayda var."

Bu dış ses birçok yarışma programında duyduğum türden, iradesiz, hissiz, robotik bir tınıya sahipti.

"Ben Çağrı, Papatya Parlar'ın menajeriyim."

Gözlerinde bir ışık parlar gibi oldu, anlam veremiyordum, bu ne halt ediyordu böyle?

"Ayrıca tüm bu projenin fikir aşamasındaki geliştiricisiyim, seyrettiğiniz bu keyifli anlarda zihnimin eserleri var. Tabii çok kıymetli yapımcılarımız ve yönetmenlerimizin de... Onları unutmak olmaz."

Oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım, bu saçma iş nereye gidiyordu?

"Ne yapımcısı?" diye hayretle fısıldarken gözlerimi ekrandan ayıramıyordum. "Ne yönetmeni be?"

"Evet, Çağrı Bey, tüm bu sürecin doğduğu ilk andan itibaren anbean buradaydınız, gözler hep üstünüzdeydi. Sizden çıkacak herhangi bir cümle, herhangi bir fikir herkes için çok kıymetli oldu. Bu fikrin doğduğu noktayı elbette çok merak ediyoruz, bunu anlatmakla başlamak ister misiniz?" Dış ses güler gibi oldu. "Nihayetinde söz alacak çok fazla konuğumuz olacak, sizden başlamak çok daha heyecanlı oldu tabii!"

"Seve seve."

Çağrı oturduğu yerde rahatça arkasına yaslandı, iri bir adam değildi, aslında oldukça sıradan bir görüntüsü vardı da denebilirdi ancak bir şekilde üzerine yakıştırmayı becerdiği parlak ceketleri, ceket cebindeki desenli mendilleri, güneş gözlüğü, ateş pahası olan saatleri ve takılarıyla sıradan görüntüsünü bozmayı, daha ilgi çekici bir hâle bürünmeyi başarıyordu.

Daha öz güvenli görünüyordu, başını dikleştirdi ve hak
haklı çıkaracak ukala bir gülüş takındı.

"Hayatım boyunca riskli şeyler denemeye, yeni atılımlar yap
maya... Kısacası cesaret etmeye çok meraklı biri olmuşumdur
Papatya Parlar bunun hangi noktasında diyecek olursanız, tam
odağında. Onunla tanışıp menajerliğini üstlendiğim ilk anda bu
fikir doğmuştu diyebilirim. Baş döndürücü biri, hepinizin izle
diği gibi. Onu tanıdıkça, vakit geçirdikçe ne kadar müthiş bir
yaşam enerjisine sahip olduğunu anladım. Hemen sonrasında
bunu kullanması gerektiğini, ışığının sadece kendisini aydınlat
maması gerektiğini düşündüm. İşte tam da bu yüzden onun doğ
al tepkilerini de görmenizi, aslında onu daha gizemli bir şe
kilde kaydetme olanağı bulduğumuz bu projeyi hayata geçirdik.
Papatya'yı yakından tanıyan biri olarak söylemeliyim ki eğer bu
işin başrolü olmasaydı inanın bana hayranları çok şey kaybe
derdi, biz çok şey kaybederdik..."

Hiçbir şey anlamadığım bu konuşmayı robotik ses böldü.
"Kesinlikle biz de böyle düşünüyoruz. Demek projenin doğuşu
Papatya Parlar'ın size yansıyan ışığıydı."

"Herkesin görme fırsatı bulmadığı ışığı," diye iç çekti Çağrı
Elini havada savurdu. "Bu öyle sahnede falan göreceğiniz tür
den bir şey değil. Bu ancak onun hayatına ortak olduğunuzda
bir yerde kesiştiğinizde anlayabileceğiniz bir şey. Bunu kaçırmak
üzücü olurdu, aslında en çok da bu projeyi izleyen hayranları
için müthiş bir deneyim diye düşünüyorum." Gözlerini devirdi
"Abuk sabuk şeyleri eleştirenler dışında..."

"Eleştiriler," dedi dış ses. "Evet, bu konu tüm projenin en
önemli kısmıydı. Çok fazla lince maruz kaldınız. Ne düşünü
yorsunuz? Kendinizi açıklamanız için bir fırsat."

"Ne düşünebilirim ki? Her zaman birileri bir şeyleri onayla
maz ve reddeder. O yüzden bu proje yöneticileriyle birlikte bek
lediğimiz bir şeydi. Tabii ilk yayınlandığımız tarihte insanlar biz
raz fazla şok olduğu için Papatya'ya durumu haber vermek istedi

bize nefret kustular. Ancak onların önlemini çoktan almıştık. Her şey uzun zaman önce, aylarca üzerine düşünülerek planlandı."

"Bu konuda çok başarılıydınız. Kimse projeyi sekteye uğratamadı. Planlarınız akışta devam etti."

Çağrı gururla gülümsedi. "Elbette öyle olacaktı, bakın bu işe inanılmaz bir yatırım yapıldı. Tahmin edemeyeceğiniz miktarlar havada uçuştu. Ne için? Papatya Parlar'ın nasıl müthiş bir sanatçı olduğunu, doğal tepkilerinin ne kadar ilham verici olduğunu daha çok insana duyurmak için. İnsanlar Papatya'yı kandırdığımızı yazıp durdular ancak öyle bir şey yoktu, bunu bir film gibi düşünürlerse daha rahat kabul edebileceklerdir. Siz biç film izledikten sonra bir süre etkisinde kalıp üzülmüyor musunuz? Olay tamamen bu. Biz de bir film çektik, tabii belgesel tadındaydı. Ünlü birinin hayatının en ilginç anlarını kaydettiğimiz eşsiz bir iş oldu! Bize kızanlar, bu projeyi kaç milyon kişinin beklediğinden habersizler, insanlar Papatya'nın tırnağının ucu hakkında bilgi alabilmek için deliriyordu. Onun menajeri olarak ben, elbette böyle dehşet bir işle hayranları tatmin edecektim. Tabii bu tatsız yorumlar ve eleştiriler dışında bizi destekleyen herkese minnettarız, çok heyecanlı hayranlar ve seyircilerle tanışmış olduk. Bize çok yardımcı olanlar oldu."

Kandırmak.

Beni kandırmıştı, neden bahsediyordu bu lanet programdakiler? Olaylar öyle hızlı akıyordu ki yetişemedim.

"Neler oluyor?" dedim endişeyle titreyen göz bebeklerimi onlardan ayırmazken. "Neden söz ediyorsunuz siz? Ne ışığı, ne hayatı?"

Elbette bana yanıt gelmedi, program soluksuz devam ediyordu.

"Müthiş bir iş," dedi robotik ses. "Çağrı Bey, sizden bu fikrin ilham kaynağını duyduk, böyle büyük bir projede nelerde

zorlandığınızı da duymak istiyoruz. Eminim birçok kişi ekran başında şu anda heyecanla takiptedir."

Ekran başında ben vardım.

Ben ve korku dolu gözlerim.

Algıları durmuş, zavallı bir kadın.

"Elbette gizlilik çok önemliydi," diyen Çağrı biraz ciddileşti ve ceketini şöyle bir düzeltti. "Birileri olayların akışını bozarsa diye endişelendiğimiz zamanlar oldu, Papatya'ya olması gerekenden daha erken haber verirler diye korktuk. Neyse ki yüzlerce güvenlik görevlisi çekimler sırasında sürekli tetikteydi, aslında kameraların görmediği her alanda birçok çalışan vardı. Hepsi büyük bir özveriyle işimizi yapmamızı sağladı, böylece planımızda olmayan kimse Papatya'nın karşısına daha erken çıkmamış oldu. Bu kısımlarda zorlanmadık diyemem, bize müdahale etmek isteyenler, çekimi durdurmamızı isteyenler, gerçekten takıntılı olan hayranlar vardı. Ancak bir şekilde hepsinin üstesinden geldik.

Oyuncularımızın katkısı çok büyük oldu. Hepsi çok inandırıcıydı. Aynı zamanda Papatya'nın telefonundaki tüm programlar, yazılımlar bu programa göre güncellendi. Yani aslında sadece bizim istediğimiz kadarını görebildi, görmesini istemediğimiz ekranları, mesajları, yorumları ve tam tersi olarak görmesini istediklerimizi yönettik. Bu konu hakkında çok soru alıyorduk, sosyal medyadan ya da internetten tüm bunları nasıl duymamış olabileceği hakkında tartışmalar vardı. Ekibimizdeki mühendisler ve yazılım uzmanları detayları aktaracaklar. Hepsi gece gündüz çalıştı."

"Evet, onların çabalarını da her an izledik. Sizden sonra kendileriyle de görüşeceğiz. Zaten sizi tüm program boyunca sıkça göreceğiz, eklemek istediğiniz bir şey var mı?"

"Herkese iyi seyirler."

Çağrı kocaman gülümsedi, bu hiç hoşuma gitmeyen bir anlam taşıyordu, telefonum, tepkilerim, hayranlarım ve hayatım hakkında konuşuyorlardı. Nefesimi tuttum.

Çağrı o büyük gülüşünün ardındaki iğrenç hissettiren bir mırıldandı.

"Papatya Parlar gibi bir yeteneği seyircilerle buluşturduğum için sonra bana teşekkür ederler, çok eğleneceğiz."

Çağrı'nın röportaj yayını bitti ve ekran yavaşça kararda. Bazı jenerik yazıları gördüm ancak korku içimde yükseldikçe bunları algılayamaz hâle geliyordum.

"Hayır hayır," dedim telaşla ellerimi saçlarımdan geçirirken. "Öyle bir şey değildir, anladığım şey değildir. Saçmalama kızım, başka bir şeydir. Bu mümkün olamaz."

Mümkün olamazdı.

Olamazdı, değil mi?

Ekran yeniden açıldığında bu kez koltukta Çağrı yoktu, tanımadığım bir yüz kameraya bakıyordu. Neler olduğunu anlamadığım o anlarda iplerin kopma noktasına geldiğini hissetmeye başlamıştım. Bir fırtınanın sesi yaklaşıyordu.

"Çağrı Bey'in söz ettiği bilişim uzmanlarından biri olan Bay Bluas bizlerle. Kendisi yazılım dünyasında ve teknoloji alanında dev bir isim, sizi burada görmek ne güzel. Türkiye'de sizler gibi isimlerin çalışmalar yürütmesini hayranlıkla izliyoruz."

Yüzünü göstermeyen, siyah maskeli bir adam stüdyoda oturuyordu.

"Bize seyircilerin merak ettiği bu yazılım konuları hakkında bilgi verir misiniz?"

Adamın sesi kalındı, muhtemelen kırklı yaşlarındaydı. Dik bir oturuşu ve iri bir bedeni vardı, sandalyede rahatça arkasına yaslandı. Ağzı ve çenesi maskeyle kapalıydı ancak yüz şekli de hiç tanıdık değildi.

"Teşekkür ederim. Kısaca sosyal medya seyirci yorumlarından bana iletilen önemli konuları açıklayalım. Öncelikle bu program için geliştirdiğim yazılımı on kişilik Bluas ekibiyle tamamladık, ekibin lideri bendim. Liderliğini yürüttüğüm bu ekipteki herkesin bir sorumluluk alanı vardı. Ekipten iki kişi

tüm mikrofon ve kamera kayıtlarını yazılımımıza bağladı, böylece kesintisiz şekilde ses ve görüntü iletişimini sağladık. Bu iki kişi yirmi dört saatlik devriyelerle çalıştıkları için birinin görmediği hata payı noktalarını diğeri görebildi, seyirciler tüm programı kesintisiz kamera ve ses kalitesiyle takip ederken arkada büyük bir çaba ve emek vardı.

Ekibimdeki diğer iki kişi konum bildirimlerinden sorumluydu, birisi sadece Papatya Parlar'dan sorumluyken diğeri diğer insanlardan sorumluydu. Konum bilgisi üzerinde detaylı çalıştığımız için her an kimin nerede olduğunu güvenli bir şekilde gözlemledik, yapımcılara ilettik. Böylece her şey sahnelere uygun olarak işledi. Geliştirdiğimiz yazılımın teknik ekibinde dört kişi vardı, bunlar herhangi bir senaryo değişimi ya da aksilik durumunda yedek yazılımları devreye sokup ana yazılımı tamir eden, hata gideren ekipti. Bağlantı ve sinyal hataları olduğunda seyirci bunları hiç görmeden diğer sahneleri izleyebildi çünkü teknik ekipteki dört arkadaşım bu kısımda büyük bir dikkatle çalışarak yönlendirme yaptı.

Diğer iki kişi telefon bağlantılarından ve bilgisayar, akıllı saat, elektronik cihazların tümü olmak üzere tamamının uygulamalarından sorumluydu. Papatya Parlar'ın ve yakın çevresinde irtibat kurduğu herkesin cihazlarına öncesinden yüklediğimiz yazılım, sadece program ekibinin istediği aramaları, mesajları, bildirimleri almasını sağladı. Tüm sosyal medya şifreleri, hesap ayarları, fotoğrafları ve aslında haritadaki yol tariflerine kadar bizim kontrolümüzdeydi.

Bu sorumluluğu alan arkadaşlar nöbetleşe bir çalışmayla anlık olarak tüm telefonları yönetti, böylece herhangi bir istenmeyen yorum, programı riske atacak bildirim ya da arama öne çıkamadı. Bu numaraları telefonlarda kısıtladık, sosyal medya hesaplarında da Papatya Parlar'dan çok daha önce görerek müdahale ettik, sildik ve engelledik. Ekibin lideri olarak ben yaklaşık altı aydır tüm yazılımların kontrolü ve uzmanlığını üstlendim,

...sorulara ve *nasıl olur da internet üzerinden bilgi ... edildi* konusuna açıklık getirmiş olalım. Kısacası ... amaçlar doğrultusunda dünyanın en iyi teknologilerinden faydala... ve yapay zekâ gibi güçlü kaynakların alternatifleri kulla... ayarlandı."

"...leyici." diyen robotik ses hayran olmuş gibiydi. "En ...emiz soruları cevaplamış oldunuz, size ve ekibinize te... ediyoruz. Eğer bu gizlilik sağlanmasaydı program asla ...ecekti. sayenizde her şey tam anlamıyla tıkır tıkır işledi."

Vasıflı adam ifadesizce yanıtladı. "Görevimizdi."

...rar kararda.

...rla birlikte hayatımın da kararduğını hissettim. Kalp ... yavaşladı, beynim duyduklarını algılamakta zorluk ya... Bunlar gerçek miydi?

...ran yeniden aydınlandı, bu kez bir başkası karşımda duru... Onu da tanımıyordum, şok içinde seyrettim.

"...e karşımızda bu şahane projemizin efsane yaratıcısı Gu... Kennedy Dennis."

"Bu kim?" Sesim öfkeli çıkmıştı.

...randa gördüğüm surat, gözlerimin ona değdiği an içime ...perti yayılmasına sebep oldu. Bunu nasıl tanımlardım bil...ordum ancak bildiğim tek bir şey vardı, ürkütücü görünü...

Masmavi gözleri değişik bir parıltıyla parlıyordu, heyecanını ...an izliyormuşum gibi hissediyordum.

"Bizler sizleri uzun süredir oldukça yakından tanıyor olsak da ...anları başındaki seyircilerimiz sizinle tanışma şerefine ilk kez ...oluyorlar. Lütfen bize kendinizden söz edin, Guvan Bey."

...ket gibi bir takım elbise giymişti, tahminimce ellili yaşla... başlarındaydı. Boya olduğu belli olan, fazla koyu siyah ...ları, kare biçiminde yüz hatları ve keskin bakışları vardı. ...lerinin maviliği yüzündeki en dikkat çekici yerdi. Kaşları ...heyecanla havalandı, koltukta biraz dikleşti, boğazını temizledi.

"Ben Guvan," dedikten sonra gururlu bir ifade çehresinde belirdi. "Tüm projenin fikir yaratıcısı ve yapımcısıyım. Bugün sizlerle güzel bir açılış yapabilmek adına buradayım."

"Papatya Parlar ile ilgili fikirlerinizin ilk oluşmaya başladığı noktayı hepimiz çok merak ediyoruz, eminim anlatımlarınız bizi heyecanlandıracaktır, efendim."

Robotik sesin sahibi yalakalığa başlamıştı bile, kaşlarımı çattım ve hayatımda ilk kez gördüğüm bu adamı seyretmeye devam ettim. Kafamda şekillenen bir şey olsa da buna ihtimal vermek istemiyordum, bu fikir korkunç olurdu.

Hayır Papatya, düşündüğün değil. Öyle olamaz. Olmamalı.

"Onun sahne hayatını her zaman yakından takip eden kişilerden biriydim. İlk temasımız menajeri Çağrı ile olsa da daha öncesinde, aslında onun bile hatırlamayacağı kadar eski bir dönemde Papatya Parlar ile tanışmıştım. Konservatuar zamanlarında da müziğe böylesine hevesliydi, her zaman kendi çabasıyla bir şeyleri yapabilmek için hedeflerinin peşinden koşturuyordu. O beni hatırlamaz ancak ben onu, sanat derslerinin çıkışlarında okulun yakınındaki kafeye koşturup kendi kendine besteler yazmayı denediği dönemden beri tanıyorum. Bir keresinde onunla böyle bir anda denk gelmiş ve kısa bir sohbet gerçekleştirmiştik."

"Detayları rica edebilir miyiz?"

"Elbette. Daha o dönem, ileride büyük bir yıldız olacağı belliydi. Kısa sohbetimizde yazdığı şeyleri ve sesini merak edip bunlar hakkında sorular sormuştum, haftanın aynı günü aynı saatlerde bulunduğum kafeye geldiği için artık göz aşinalığım olmuştu. O günlerden birinde bana biraz vakit ayırdı ve sohbet etme şansımız oldu. Bu sohbette kendinden, çocukluk döneminden beri ilgi duyduğu ve konservatuarla beraber şiddetlenen müzik aşkından söz etti. Rica ettiğim bir parçayı çok kısa seslendirmişti, hiç unutmuyorum. Tüm bu nezaket ve şiddetli müzik tutkusu hafızama çok iyi kazınmıştı. Ancak kısa süre sonra okul

bittiği için ondan ve müzikle ilgili gelişmelerinden bir daha haber alamadım. Ta ki..."

Mavi gözleri hatırladığı anıyla ışıldadı.

"Birkaç yıl sonra hiç beklemediğim bir anda ekranda onun güzel yüzünü görene dek. Sahnedeydi. Hayal ettiği hayata yaklaşmış görünüyordu, artık hayranları, şarkıları ve parlayabildiği bir hayatı vardı. İnanılmaz şaşırmış ve büyülenmiştim. Karşımda müthiş başarılı bir kadın görüyordum, bu yıllar önce gördüğüm hevesli ancak ürkek kızdan daha farklıydı. Gerçekten o konserini ekranda seyrederken ne kadar etkilendiğimi hâlen hatırlıyorum. O dönem de film ve dizi projeleriyle ilgiliydim, hatta ekranlara taşıdığım, sizlerin de bildiği reyting rekortmeni işlerim oldu ancak başka bir şey arıyordum."

Dudakları kıvrıldı, gözümü bile kırpmadım, ürkütücülüğü giderek artıyordu.

"Daha farklı, daha gerçek ama bir o kadar sahte... İşte o dönem yurt dışında zihnime düşen bu proje şekillenmeye ve çizgileri belirginleşmeye başladı. Yıllarca süren yapımcılık kariyerimde çığır açacak olan o işi bulmuştum. Bu işin kiminle ilgili olacağını da..."

Robotik ses hayranca mırıldandı. "İnanılmaz."

Adam gururla gülümsedi. "Evet, öyle. Ancak daha inanılmaz olan kaderin Papatya ve beni yıllar sonra yeniden bir araya getirme şekli. Öyle bir kızdı ki yıllar geçmesine rağmen hafızamda kapladığı yer hiç küçülmemişti, hatta onu sahnede parlarken izleyince hayranlığımın ne kadar büyüdüğünü fark ettim. Onda kimsede olmayan farklı bir ışık vardı, hayatın çok içindendi."

Bir anda derince soluklandı, artık anlatacakları konusunda çok daha heyecanlı görünüyordu.

"O günden itibaren tüm yıl boyunca işlerini takip ettim, konserlerini izledim, çalışmalarını gördüm, Türkiye'de katıldığı tüm programları ilgiyle takip ettim. Kafamda planlanan proje için nelere dikkat edilmesi gerektiğini araştırdım ve bir

süre sonra, açıkçası gerçekten uzun bir süre sonra her şey hazırdı. Her şeyi öğrenmiştim, tüm bilgilere sahiptim. Artık sadece Papatya Parlar'ın hayatına temas etmem, menajeri Çağrı ve ailesiyle iletişime geçmem gerekiyordu. Asistanlarım ve yapım ekibindeki tüm görevlilerle beraber dosyamızı tamamladıktan sonra Türkiye'ye uçtuk."

Anlamaya başladığım şey kalbimi durdurmak üzereydi.

"Galiba ilk temasınız Menajer Çağrı Bey ile olmuştu."

Adam hevesle başını salladı, fuları, havalı ceketi, yana taranmış parlak siyah saçları bana bir canavarı andırmaya başlıyordu. Karşımda giderek vahşileştiğini gördüğüm bir canavar...

"Evet, İstanbul'a geldiğimde ismimi daha önceden bildiği için beni kırmadı ve büyük bir hevesle randevulaştık. Planımın biraz riskli olduğunun farkında olduğum için önce çekimser yaklaşsa da inancımı gördüğünde işler değişti. Neredeyse bir kitap kalınlığında bir işten söz ediyoruz, ansiklopedi yazarcasına ince ince işlenmiş bir proje bu arkadaşlar. Çağrı Bey tamamını dinlediğinde nutku tutulmuştu. Sonra..."

Güldü, kibirliydi. "Aksi düşünülemezdi, hevesle kabul etti. Ardından Papatya Parlar projemizin ilk adımını attık."

"Tüm bu detayları sizden dinlemek nefes kesici, gözlerinize baktığımızda gerçekten inancınız belli oluyor. Cesursunuz."

Ne cesaretinden bahsediyorlardı? Ne saçmalıyorlardı? Ben karşımda korkunç bir saplantıdan başka bir şey görmüyordum. Bunlar kafayı mı yemişti gerçekten?

"Ne izliyorum ben? Aptallık bu!" diye sesimi yükseltirken ekrana bir şey fırlatmak istedim.

Şaşkınlığım yavaşça bedenimi terk etmeye, yerini karmaşık duygulara bırakmaya başlamıştı. Ne yapmam gerektiğini bilmediğim için çaresizce seyretmeye devam ettim.

"Guvan Bey, tüm proje boyunca sizi en çok zorlayan sahneler hangileri oldu?"

Adam öz güvenli bir biçimde çenesini dikleştirdi.

"Bu büyük ve ciddi yatırımların olduğu bir işti, elbette içerdiği sahneler de bu kadar büyük olmalıydı. Özellikle saldırı sahnelerinden ilk olanları, konser alanı kaosu bizi çok zorladı. Oradaki herkes Papatya Parlar'ın şarkılarını bilen ancak bizim tuttuğumuz hayranlardı. Tüm alanın hazırlanması, yaklaşık binden fazla insanın örgütlenmesi, kimsenin, bir kişinin bile hata yapmadan o sahneyi oynaması bize milyon liralara patladı. Zaten bu projedeki kimse düşük ücretlerle çalıştırılmadı, aksine herkese tatmin edici paralar ödedik. İşin doğrusu bu yüzden iyi de bir iş çıktı diyebiliyoruz. Aynı zamanda havaalanı saldırı sahnesi yine bu önemli anlardan biriydi. Oradaki bütün görevli personellerin önceden bilgilendirilmesi, oyuncu koçlarımızla çalışmaları, havayolu şirketlerine bilgilendirme mailleri atılması ve tüm toplantılarımız..."

Öne eğildi, gözlerinde yine o tuhaf parıltıya şahit oldum.

"Hiç azımsanamayacak şeyler bunlar, inanın bana gecemizi gündüzümüze kattık. Bu normal bir iş değildi, arkadaşlar, bunu başarmak resmen mucizeydi. Ve biz... Evet biz, mucizeyi gerçekkıldık. Bu projenin tıkır tıkır işlemesini, kimsenin oyunu bozmamasını sağladık. Önümüze hiç engel çıkmadı mı sanıyorsunuz?"

Adam alaycı bir kahkaha atıp bacak bacak üstüne attı, filmlerdeki kötü karakterlere benziyordu, artık onu dinlemek istemiyordum.

"Yüzlerce engel çıktı hem de! Bu işe engel olmak isteyen hayranlar, insanlar, farklı yapımcılar, saldırılar... Hiçbirine şahit oldunuz mu? Tabii ki hayır! Çekimleri durdurmak isteyenler vardı fakat hepsini bir bir yok ettik. Özenle. Hayal ettiğimiz titizlikle, büyük bir itinayla... Kusursuzu yakaladık. Biz bu işe bir günü değil, yılları verdik!"

Stüdyoda büyük bir alkış koptuğunda adam istediği beğeniyi toplamış olmanın verdiği o kibirli tavrı takındı, usul usul

başını salladı, açıkça kameraya oynadığı anları yaşadı. Inanamıyordum, elim istemsizce göğsüme gitti.

Kalbime.

Korkuyla dolmuş olan kalbime.

"İlerleyen bölümlerde sizi yeniden ağırlayacağız, her şey için bu mükemmel iş için teşekkürler, Sayın Guvan. Eklemek istediğiniz son bir şey var mı?"

Ekran kararmadan önce gördüğüm son şey adamın parlak mavi gözleriyle ekrana attığı o ürkünç bakıştı.

"Herkesten oyuncu seçimlerimle ilgili çokça tebrik alıyorum. Bu konuda tüm tebrikleri gördüğümü ve teşekkür ettiğimi iletmek istiyorum, seçimler sırasında müthiş bir dikkatle ve titizlikle çalıştık. Sonuçlarından çok memnunum."

Sonrası çok hızlı gelişti, bu tanımadığım yüzün yok olmasının beni rahatlatmasına fırsat bile tanınmadan ekran yeniden açıldı.

Bu kez...

Bu kez öncekinden daha kötü bir manzarayla karşı karşıyaydım. Onu tanıyordum.

"Hayır hayır!" dedim panikle. "Olmaz, senin burada ne işin var?"

O an ne yaşadığımı anladım. Bu gerçekten vardı. Bu gerçekten olmuştu.

"Sıradaki konuğumuz bizlerle. Hoş geldiniz."

Robotik ses araya girdiğinde avuç içlerim terlemişti, ekrana kenetlenmiş gözlerimi bir an bile kırpamıyordum.

"Çevik abi," diye dehşetle fısıldadım.

Her zamanki heybetli görüntüsü ile ekranı doldurmuştu, o kadar uzun zamandır onunlaydım ki daha ekrana çıktığı an hissettiği şeyleri yüzünden okuyabildim.

Gergindi, diğerleri gibi mutlu görünmüyordu.

Robotik bir ses konuştu. "Kendinizi tanıtır mısınız?"

"Papatya Parlar'ın şoförü ve yakın korumasıyım."

"En heyecanla beklediğimiz isimlerden biri sizdiniz!"

"Ne oluyor bu boktan ekranda?" diye fısıldarken hayal kırıklığım giderek büyüyordu. Algılarım durmuş gibiydi, ne yaşandığını hâlen kavrayamıyordum.

"Sizinle projenin en önemli sahnelerinden biri hakkında konuşmak istiyoruz. Aslında her şeyin başlangıcı da denilebilir. O anı hatırlıyorsunuz."

Robotik ses bu kez ifadesizliğini bıraktı ve güler gibi olduğunu işittim.

"Çok gerçekçi bir sahneydi, öyle değil mi? Arabaya saldırı anında oradaki kişi sizdiniz, diğer oyuncumuzu beğendiniz mi?"

Çevik abinin yüzünde mimik oynamadı. Bir süre kameraya, doğruca gözlerimin içine baktı. Acaba bunu izlediğim zaman ne hissedeceğimi mi düşünüyordu?

Yoksa... Yoksa kimse bunu düşünmemiş miydi? Bu olanlar gerçek miydi?

Beni göz göre göre kandırmışlar mıydı?

"Oyuncunun oyunculuğu söylediğiniz gibi çok iyiydi."

Söylediği tek cümle bu oldu. Robotik ses, bundan hoşlanmamış olacak ki biraz daha malzeme arıyordu.

"Bize o anları anlatır mısınız, lütfen?"

Çevik abi konuşma mecburiyetinde hissetmiş olacak ki sıkıntılı bir sesle yanıtladı.

"Papatya Hanım çok korktu. O ânı hatırlamak benim için çok keyifli değil. Eminim kimse için değildir."

Gözlerim doldu, nefesimin duracağını zannettim. Neyden bahsettiklerini anladım, aman Allah'ım, gerçekten anladım.

"Saldırı ânında gerçekten çok etkilenmişti," dedi robotik ses.

Çevik abinin yüzünde hiçbir duygu yoktu. "O âna şahit olmaktan mutlu değildim. Bunun üzerine çok konuşacak bir şey olduğunu düşünmüyorum."

"Neden? Her şeyin başlangıcı buydu? Bize biraz daha bilgi vermenizi istesek..."

"Ben istediğiniz magazinsel adam değilim. Diğer oyuncular belki öyledir, belki onlarla röportaja devam edebilirsiniz. Buraya da kurallar gereği kısa bir konuşma yapmak zorunda olduğum için oturdum."

Gözlerini kıstı, yutkunduğunu gördüm, bu bana olmaması gerektiği kadar tanıdık hissettiriyordu.

"Formatınız, yapım ekibiniz ve senaryonuzla ilgili çok şey söylenebilir ancak... Ancak genç bir kadını bu kadar korkutmak, ne için olursa olsun ona bir saldırı düzenlemek benim tasvip ettiğim bir durum olmadı."

"Evet, aslında tüm proje içinde en kısa yer alan da siz oldunuz. Peki Çevik Bey, aslında bu bir tepkiydi diyebilir miyiz? Bize kızmış mıydınız?"

Çevik abi yanıt vermedi, kalbim göğüs kafesimde sıkışır gibi oldu.

"Sanırım sessizliğiniz bize bir cevap oldu. Oysaki Papatya Hanım'ın en güvendiği insanlardan biri olduğunuz için tüm projede sizi onunla görmek istemiştik, tüm ısrarlarımıza rağmen projenin başında ayrıldınız."

Çevik abi alayla robotik sesin sahibine baktı. "Kendi ağzınızla söylüyorsunuz, en güvendiği insanlardan biriyim. Güven her şeydir."

Sustu. Derin bir sessizlik oluştu. Fakat zihnimdeki sesi yankılanmaya devam etti, gözlerimi kapattım ve fısıldadım.

"Güven her şeydir."

Bir damla yaş aktı, hayran saldırısının ilk gerçekleştiği âna gittim.

"Güven her şeydir... Her şeydi."

Bir damla daha, peşinden bir damla daha... Yaşlar ardı ardına akmaya başladı, kirpiklerim ıslandı, içinde bulunduğum anla büyük bir sorgu savaşına girdim. Saldırı görüntüleri zihnimden yok olmuyordu, adamın cama yapıştığı an, korkumun anbean büyümesi, kirli sakalları, pis eli, gözlerindeki korkunç

bakış... Ne olduğunu anlayamadan kapımı açması ve üzerime atlaması...

"Güven her şeydir," dedim daha şiddetli ağlarken.

Resmen şiddete uğramıştım. Psikolojik bir yıkıma maruz bırakılmıştım. Bu düpedüz tacizdi, bunu nasıl kurgularlardı? Bedenimin titremeye başladığını hissettim. Kaydı izlemeye cesaretim kalmış mıydı? Doğru soru, gücüm var mıydı?

"Eklemek istediğiniz başka bir şey var mı, Çevik Bey?"

Robotik ses kulağımı doldurduğunda artık ekrana değil, yere bakıyordum, başımı ellerimin arasına almıştım. Burnumu çektim, yüzümdeki yaşları kolumla sildim. Ellerim hâlâ titriyordu, durduramıyordum.

"Yok."

Çevik abinin sesi buz gibiydi, diğer herkesten ne kadar da farklıydı, oturduğu yerde ne kadar rahatsız hissettiğini anlıyordum... Lanet olsun ki onlar beni bu kadar iyi tanıyorken ben de onları çok iyi tanıyordum.

"Sadece, umarım Papatya beni affeder."

Son cümlesi yıkımımın başlangıcı oldu, tam hıçkırıklarımın dindiği o anda, başımı kaldırdım ve ekrana baktım. Çevik abiyle göz göze geldim, sanki gerçekten burada, bu odada, karşımdaydı. Soluğumu bırakmakta zorlandım.

"Teşekkür ederiz."

Robotik ses görüşmeyi bitirdi, ekran yavaşça kararda, kayıt sonlandı. Şehir, mekân, saatin ve tarihin belirtildiği bir jenerik yazısı akışta gösterildi, gözlerim buğulu olduğu için takip etmekte zorlandım. Dudaklarımı birbirine bastırıp sancılar içinde kıvranan kalbime söz geçirmeyi denedim. Acısını geçirmeyi, onu susturmayı, bu çirkin şeylere duyduğu nefreti durdurmayı... Nafile, bu azap giderek büyüyordu.

Sıradaki kaydın başladığını belli eden ses duyuldu, bir kamera simgesi belirdi ve öncesinde küçük bir tanıtım ekranı çıktı, burada kişinin fotoğrafları ve bilgileri yer alıyordu. Fotoğrafların

benimle birlikte olanlardan seçilmesine özen gösterildiği bel-
liydi.

Kayıt başladı.

Sıra Firuze'deydi. Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüş gibi hissettim.

"İşte en heyecanla beklediğimiz konuklarımızdan bir diğeri, Sevgili Firuze Hanım! Papatya Parlar'ın en yakın dostu."

Boşlukta kaybolmuş gibiydim, artık tepki veremiyordum. Sa-
dece seyretmeye devam ettim.

Firuze kocaman gülümsedi: "Selam herkese!"

"Sizi heyecanla dinliyoruz, projenin başından biri, neredeyse bir başrol kadar etkili olan diğer isim sizdiniz. Neler söyleye-
ceksiniz? Ne kadar zor bir görev üstlendiğinizi biliyoruz. Emi-
niz ki tüm planı dinleyen seyircilerimiz de çok heyecanlanacak-
lar. Söz sizde."

Robotik ses sustuğunda şok içinde ekrana bakıyordum, her yeni isim kalbimi daha hızlı çarptırıyordu. Firuze biraz kıpır-
dandı, her zamanki enerjik ve hareketli modundaydı, belli be-
lirsiz bir gülümseme yüzünden geçip gider gibi oldu. Yine de onun burada olmaktan mutsuz olduğunu düşünmedim, olduğu yer ona keyif vermiş gibi görünüyordu.

"İlk olarak..." derken derin bir nefes verdi her zaman irice aç-
tığı gözlerini kameraya dikti. "Her şey gerçekten çok zordu, baş-
lamadan önce bunu söylemek istiyorum."

Gülecek gibi oldum, ne demişti o? Çok mu zordu? Benimle dalga mı geçiyordu? Sinirlerime hâkim olmaya çalışarak seyret-
meye devam ettim.

"Elbette her şeyin başladığı yerde olmak, bu noktada önemli bir rol sahibi olmak benim için çok zordu. Yine de tüm süreç boyunca böyle önemli bir projede bu kadar ön planda bir rol al-
mak reddedemeyeceğim bir teklifti. İtiraf etmeliyim ki bu proje bana ilk anlatıldığında kulağa imkânsız geliyordu. Fakat yine de neden olduğunu bilmediğim bir his buna inanmamı, sonunu

görmem gerektiğini söylüyordu. Nihayetinde ben ya da bir başkası, kimlerle olursa olsun bu proje belli ki hayata geçirilecekti. İşin doğrusu, sürecin en başında büyük endişelerim ve kaygılarım oldu. Bunlar tabii ki daha çok Papatya için hissettiğim korkulardı. Ona neler olacak? Neler yaşayacak? Tüm bunların üstesinden gelebilecek mi?"

Alayla güldüm. "Beni ne kadar da çok düşünmüşsün öyle..."

Firuze ciddiyetle devam etti. "Ve tabii en önemli sorulardan biri, ben bu işin hangi noktasında olacağım? Yapımcılar ve proje yönetmeni ile konuştuğumuzda benim için belirlenen görev çok önemli bir yerdeydi."

"Şimdi anlaşıldı," dedim hayal kırıklığıyla. "Derdin kendi konumunmuş desene."

"Evet," dedi robotik ses. "En önemli görevlerden biri size aitti, her şeyi başlatan o pozisyon..."

"Onu inandırmak," dedi sevgili arkadaşım tatlı bir şeyden söz edermiş gibi gülümserken.

Kalbime bir bıçak saplandı. Ne olduğunu artık tamamen anladığım bu acı verici anda göğsüm sıkıştı. İnandırmak kelimesi kulağıma hiç bu kadar aşağılayıcı gelmemişti.

Arkadaşım hevesle anlatmaya devam etti: "Açık konuşmak gerekirse bu kısım daha zor olacak zannetmiştim. Zaten biliyorsunuz ki birden çok planımız vardı, yani Papatya herhangi birine inanmazsa yedekte tuttuğumuz diğer rollere çalışıyordum. Bali Adası'na uçmadan önce odasına girdiğim gün..."

Robotik ses araya girdi. "Efsane bir oyunculuk sergilemiştiniz!"

Firuze gülümsedi. "Evet, o anlarda neler söylemem gerektiğini çok iyi tarttım. Özellikle Papatya'nın reddedemeyeceği türden şeyler söylemem gerekiyordu. Bu noktada yalanın dozunu biraz fazla kaçırdığım için kötü hissetsem de hepsi planın bir parçasıydı ve böyle olmak zorundaydı. Bali Adası'na gelmeye ikna olmayabileceğini konuşmuştuk, yapımcılar bu noktada

alternatif birçok yol anlattılar. Mesela o gün uçağa binmek istemeseydi akşam farklı bir plan yapacaktık. Akşam bir plan yapamasaydık Çağrı, konserden sonra onu yanıma getirecekti, ben sürpriz olarak kulisine gidecektim.

Yani kısacası bu defa bu dileği adada dilememiş olacaktı ancak başka bir mekânda, tesadüfen bu dileği dileyebileceği bir ortam yaratacaktık. Dileği dilemesi ve her şeyin dilek yüzünden olduğuna inanması için özellikle programın ve Guvan Bey'in yönetimindeki psikolog ekibiyle yoğun şekilde çalıştık. Kendini kötü hissetmesi, her şeyin değişmesini istemesi gerekiyordu, biz de buna uygun ortamlar sağladık. Benim tüm konuşmalarımın altyapısında hayatının zor noktaları yer alıyordu, magazinin kötü yönleri, insanların onu eleştirmesi gibi... Öylesine uzattığım bir gazete kâğıdı bile sebepsiz değildi, Papatya'nın ünü hakkında olumsuz bilgiler yer alıyordu. Bu yüzden psikolojik olarak kaç gün sürerse sürsün sonunda bıkacaktı, ya benim yanımda ya da aileden birine bu cümleyi kuracaktı. Açıkçası orada biraz daha yönlendirici olacaktım, mesela bir kahve randevusu esnasında, hayatının ve hayranlarının ne kadar kötü davrandıklarından söz etmek, bunu hak etmediğini söylemek gibi. Gördüğünüz gibi bunların hepsi detaylıca şekillendi. Bir şekilde Papatya'yı varacağımız noktaya götürmeyi başaracaktık, uzun ya da kısa, iyi ya da kötü şekilde."

Burnumun direği sızlıyordu. "Siz de bu dileği dilemem için birinin bana saldırmasına izin verdiniz, öyle mi?"

Firuze sanki sesimi duymuş gibi bir ara sustu, bir şey düşündü. "Gerçekten her şey kusursuz planlanmıştı, yapım ekibi bu planları anlattığında hepimizin ağzını açık bıraktı."

Robotik ses hayranlığını belli etti. "Gerçek bir efsane ortaya çıktı diyebiliriz. Peki bize bu süreçte, Papatya Parlar dileği dilemeden önce nasıl hazırlıklar yapıldı, anlatır mısınız? İzleyicilerimiz ve hayranlar en çok bunu merak ediyor."

"Şöyle ki..." Arkadaşım derin bir nefes verdiğinde yeni bir felakete hazırlandığımı anladım. "Süreç saldırı günü değil, çok daha önce başladı. Aslında birçoğunuzun seyrettiği gibi Papatya hemen kendini bırakan biri değildir, fikirleri ve ideal-leri konusunda da bu böyleydi. Ancak arkadaşlığımız boyunca daima kendi dediğini yaptırmanın bir yolunu bulan taraf ben olurdum, günün sonunda bir masada kahve içerken benim is-tediğim şeylere öncelik tanıyor olurduk. Bu yüzden yapımcılar ve senaryo görüşmelerimiz devam ederken tüm bu projenin te-mellerini atanlardan biri ben oldum, mesela her buluşmamızda Papatya'ya hayatı hakkında belli başlı sorular yönelterek onu va-racağımız noktaya daha erken götürmeye başlamıştım bile."

Robotik ses sordu: "Varacağınız nokta?"

Arkadaşım bilmişçe gülümsedi. "Tüm bu proje onun ken-dini büyük kitlelere ispat etmesi için, kişilik gelişimi için plan-landı. Yani sanat dünyasında dev bir isme dönüşecekti, düşü-nün, büyüleyici. Varacağımız nokta da buydu, o yüzden ona bazen bu popülariteden sıkılıp sıkılmadığını, hakkındaki olum-suz haberlerle ilgili düşüncelerini, neler yapmak istediğini soru-yordum. Papatya'nın normal bir sohbet zannettiği çoğu an, as-lında benim onu yönlendirdiğim anlardı. Evet, bu onun böyle bir dilek dilemesine sebep olmazdı, birkaç olumsuz farkında-lıkla her şeyi değiştirmek istemezdi ancak bir şeylerin tohumunu atmaya çok çok önce başlamıştık diyebilirim..."

Dehşet içinde dinliyordum. Bu sahiden benim arkadaşım mıydı?

"Bu süreçte size destek olanlar kimlerdi? Tek başınıza değil-diniz."

"Papatya'nın tüm çevresi diyebiliriz, ailesi, yakınları, me-najeri... Söylediğim gibi aynı zamanda bir proje terapistimiz vardı, elbette arkadaşımın iyiliği için bunu es geçemezdik. Ken-disi Papatya'yı hangi yöntemlerle istediğimiz noktaya daha hızlı

ulaştırabileceğimizi yönetiyordu, bize iletişim dilimizle ilgili fi-
kirler de veriyordu."

İçine düştüğüm boşluk büyümeye devam ediyordu, hissizce seyrettim. Arkadaşım tüm iğrenç planı bir bir anlatıyordu. Daha kötüsü...

Utanıyor gibi görünmemesiydi.

"Bu noktada terapist ve proje yöneticileri neyi uygun gör-
düyse öyle davrandım. Onların istediği konuları konuştum, Papatya'ya onların istediği soruları sordum. Onların istediği günlerde buluşmalar gerçekleştirdim. O gün Papatya'ya bir ha-
ber göstereceksem, onu yönlendireceksem bunların hepsi proje dâhilinde gerçekleşti, bunlar günlerce onun ruh hâline göre şe-
killendi. Çünkü bu dileğin gerçek olduğu gibi doğaüstü bir şeye iyi psikolojideki bir insanın inanması imkânsızdı. Uzmanların önerdiği uygun olan şeyler neyse bunları seçtiler ve ben de arka-
daşı olarak bunları yönelttim."

Robotik ses yeniden yanıtladı: "Harikasınız, kulağa büyüle-
yici geliyor."

"Teşekkür ederim, bu kadar büyük bir yapımda yer almak benim için onur vericiydi."

"Onur kırıcı," dedim tükürürcesine. "Haysiyetsizce. Satılık-
sınız siz!"

Başka bir şey söyleyemedim, dudaklarımdan başka bir ke-
lime dökülemedi. Sadece izledim. Arkadaşımın ihanetini dinle-
diğim anlar yüreğime çöken karanlığı geçirmedi, sadece artma-
sına sebep oldu.

"Eklemek istediğiniz bir şey var mı?"

"Tüm yapım ekibine emekleri için teşekkür ederim. Beni bu kadar iyi yönlendirmeseler, bu kadar iyi bir analiz yapmasalar her şey başarısız olabilirdi. Çünkü Papatya sandığınız kadar ko-
lay biri değildir, o gün o adaya gidip bu dileği dileyeceği nok-
taya getirmek... Size anlatamam, gerçekten hepsi çok zordu. Ay-
lar sürdü. Tam o anda, o dilek hakkını hayranları ve hayatından

bıktığı şekilde kullanmasını sağlamak birkaç günün değil, kendimizi parçalarcasına planladığımız gecelerin sonucu. Ona gösterdiğimiz her kötü haber, magazinin onu tesadüfen yakalamış gibi yaptığı fakat aslında planlı olan her an bizim için çok önemliydi.

Keza terapistimizin de Papatya'nın düşüncelerindeki etkisi, şöhretten bıkma noktasına geleceğini tahmin edeceği olayları en iyi sırayla kurgulamamızı istemesi çok kıymetliydi. Bu gerçek bir rakım işiydi, aksi olsaydı inanın bana Papatya böyle bir olaya inanmakta zorluk yaşardı. İşin gerçekçi tarafını düşünürdü ve proje asla bu şekilde başarılı olmazdı."

Ardından kendi kendine güldü. "İnanmak ne kelime, bizimle alay ederdi. Fakat sonuçları gördüğünüz gibi, her şey kusursuz işledi. Böyle olması için ne büyük tutkuyla çalıştık, nice geceleri sabah ettik bilemezsiniz. Eğer Bali'de bu dileği dilemeseydi bile bahsettiğim yedek planlarımız vardı, onunla farklı zamanlarda yine bu kıvamda bir görüşme yapacaktım. Bir şekilde ikinci, üçüncü planlar devreye girecekti ve bu dileği dilemesine sebep olacak koşulları sağlayacaktık. Her şey çoktan hazırlanmıştı. Farklı magazin sorunları, hayran problemleri... Neyse ki gerek kalmadı, adada dileği dilediğinden emin olduğumuz ses ve görüntü kayıtları vardı, tabii sonrasında ben yine de emin olmak için ona ne dilediğini sordum."

Anılar bir kapının şiddetli bir tekmeyle açılması gibi zihnime hücum etti. Adada Firuze ile yürürken dileği dilediğim anların hemen sonrasına bana dönmüş ve sıradan bir sohbet eder gibi gözlerime bakmıştı.

"Aşk ve para diledim, beni bulsun artık," demişti her zamanki çocuksuluğuyla. "Sen ne diledin bakalım?"

"Söylersem gerçek olur mu?"

"Hem inanmıyorum diyorsun hem de anlatmıyorsun... İtiraf et, bu dileğin gerçek olacağını hissediyorsun, Papatya. Hayatta bilmediğimiz bir sürü gizem var."

"Saçmalama Firuze," diye homurdanıp gözlerimi devirmiştim. "Her şey bu kadar kötüyken ne dileyeceğim sence? Bu boktan şeylerden bıktığım için acaba her şey tersine mi dönmeliydi diye düşündüm, belki de ünlü olmak bana yaramadı."

Firuze'nin bakışları değişmişti. Oradaki tuhaf parlaklığı şimdi hatırlıyordum. Korkuyla ellerimi ağzıma kapattım. Her şey orada faciaya sürüklenmeye başlamıştı.

Dikkatim ekrandan gelen sesle dağıldığında irkildim.

"Efsane," diyen robotik ses gerçekten artık ifadesiz değil, çok heyecanlıydı. "Her şey kusursuz ve muazzam görünüyor. Uçakta ona tesadüfen göstermiş gibi yaptığınız lisedeki kilolu fotoğrafı bile buna dâhil diyebilir miyiz?"

Firuze sakince başını salladı. "Evet, tüm cümleler, tüm hamleler belirlendi. O bile."

Her şeyin ne kadar kötü hissetmem için ayarlanmış olduğunu anlatıyordu ve biraz bile mutsuz görünmüyordu.

Dış ses ekledi: "Projedeki yeriniz çok büyük, teşekkür ederiz, Firuze Hanım."

"Ben teşekkür ederim."

Ekran kararda. Arkadaşım yok oldu.

Hayır, bekle.

Arkadaşın hiç yoktu, Papatya. O hiç var olmadı.

Çünkü var olduğunu zannettiğin arkadaşlığınız yok oldu.

Ekran yeniden açılana dek kalbim küt küt attı, şimdi kimin adı çıkacaktı?

Kimin ihanet sahnesi başlayacaktı?

Ekran kulağa iğrenç gelen tatlı bir melodiyle aydınlandı, jenerik hızla geçti, isimler ve mekânlar aktı... Ve tanıdık bir sima yeniden beni karşıladı.

Bu... Bu annemdi.

"Ah, işte bizim en heyecan verici konuklarımızdan biri. Papatya Parlar'ın saygıdeğer annesi!"

Kalbimi binlerce kez ezdiler zannettim.

Annem ekrana gülümsedi ve sıcak bir sesle konuştu: "Merhaba."

"Hayır," diye fısıldadım titrekçe. "Hayır anne, hayır..."

"Eşinizi de böyle alabiliriz, buyurun."

Robotik ses babamı davet ettiğinde kalbimdeki bıçak darbeleri hançere dönüştü zannettim.

"Hayır, yapmayın, durun! Yapmadınız değil mi?"

Babam kadraja girdi, ekranda şimdi iki kişiydiler. Göğsüm daraldı, nefes alamadığımı düşündüm. Dudaklarım titredi.

Kumandayı aldım ve korkuyla düğmelere bastım. Kapatmaya çalıştım, delirmiş gibiydim. Ne olmasını istiyordum, bilmiyordum ancak neyin olmasını istemediğimden oldukça emindim.

İhanet.

Acı bir tat.

Boğazımda koca bir yumru.

Canı acıtan bir darbe.

Hayal kırıklığı.

Hezeyan.

Ailem bunu yapmış olamazdı.

"Rahşan Hanım, hoş geldiniz. Programın onur konuklarından birisi bizim için sizsiniz!"

Dış ses müthiş keyifli duyuluyordu.

"*Bu proje kimin için en hassas*, diye sorguladığımızda bir anne olarak elbette ilk cevabımız siz olurdunuz. Nasıl hissediyorsunuz, Rahşan Hanım?"

Annem gözlerini kapattı. "Ah, itiraf etmeliyim. Kötü. Çok kötü."

"Bize biraz kendinizden ve çekim yaptığınız sahnelerden bahsedin lütfen. Seyircilerimiz Papatya Parlar'ın hayatını delicesine merak ediyor, tabii annesini de."

"Öncelikle nereden başlamam gerektiğini bilmiyorum. Papatya'nın müzik aşkını, sahne tutkusunu çok küçük yaşlardan

beri fark etmiş ve desteklemiş buluyoruz. Eşim de ben de her zaman onun üzerine titredik. Gerçek anlamda iyi ebeveynler olmaya, sıcak bir yuvada sevgiyle büyümesine olanak sağlamaya çok çabaladık. İkimiz de sanatın farklı dallarıyla ilgilenen insanlar olduğumuz için kızımızın bu ilgisi de bize hiç yabancı gelmedi, bu sebeple tam anlamıyla neşeli bir aile saadeti tanımlayabilirim. Fakat tabii konu bu projeye geldiğinde..."

"Menajer Çağrı Bey'in sizi çok zor ikna ettiğini duyduk, bu doğru mu?"

Annem mahcup bir şekilde başını salladı. "Doğru. Hangi anne çocuğunun zarar görme ihtimali olan bir şeyi kolaylıkla kabul edebilir ki? Gerçekten ilk aşamada böyle bir senaryo bana ürkütücü geldi, bunu yapım ekibine de söyledim. Lütfen kimse bana kızmasın, bu iş çok emek istedi, farkındayım ancak büyük bir risk de içeriyordu."

Robotik ses sordu. "Peki sizce Papatya Parlar düşündüğünüz kadar kötü etkilendi mi?"

Annemin dudaklarında buruk bir tebessüm oluştu. "İşin doğrusu evet, beklediğim kadar kötü hissetti. Özellikle ona hakaret ettiğim sahnede. İnanamıyorum, senaryo gereği kızıma sürtük demek zorunda kaldım. Çok berbat bir histi, anneliğimden utandığım bir andı! Fakat sonrasında, çekimleri ve diğer bölümleri izledikçe, Papatya'nın mücadelesini gördükçe..."

Kalbim artık acıyı hissedemez kadar sertleşmiş bir duruma gelmişti.

"Buna değdi dediniz mi?"

Annem tebessüm etti. "Dedim."

Çaresizce gözlerimi yumdum. Annem bu röportajı vermiş olamazdı. Bunları söylemiş olamazdı.

Bana bunu yapmış olamazlardı.

Annem yumuşak bir sesle cümlelerini sürdürdü. "Yapımcımızın da dediği gibi, aslında bu iş benim ya da başkalarının duygularından daha önemli bir işti. Kızımın bir dünya starı olabilecek kadar parlak olduğunu milyonlarca kişi anlamış oldu.

Biliyorsunuz, Türkiye rekorları kırıldı, canlı yayınlarda şimdiye kadar gelmiş geçmiş en yüksek seyirci sayısına ulaştık. Aynı zamanda önceki bölüm özetlerini bile insanlar milyonlarca kez yeniden oynattı, bu sayıları gördüğümde bu işin ne kadar değerli olduğunu anladım diyebilirim.

Kızımı hiç tanımayan insanlar bile Papatya Parlar'ın savaşçı kişiliğini bu projeyle görmüş oldu. Her gün binlerce mesaj ve aramalar aldım, telefonlarımız asla susmadı. Kızımıza bayıldığını söyleyen, bu projeden sonra ona taparcasına onu tanımak isteyen kişilerin sayısı dudak uçuklatacak düzeyde." Gururlu bir bakışla çenesini dikleştirdi. "Papatya Parlar ışığını herkese gösterdi."

"Kesinlikle! Sizlerden bunları yeniden duymak müthiş bir deneyim, hayranlarımız adına ben teşekkür ederim. Peki bir diğer sorumuz geliyor, bir sahnede Papatya Parlar sizin kendisine kötü davranmanızı kabullenemeyip kamera şakası mı diye bağırmıştı, biliyorsunuz."

Annem heyecanla atıldı. "Ah, evet! Projenin ilk gecesiydi, inanılmaz korkmuştum!"

Robotik ses bile heyecanlanmışa benziyordu. "Kameraları bulacak diye korktunuz mu? Çünkü o anda etrafta bir şeyler aramaya başlamıştı, yürekler ağızdaydı!"

Annem bilmişçe gülümsedi. "Ah, elbette bulamayacağını biliyordum. Biliyorsunuz ki gizli çekim yapıldığı için kameralar görünür yerlerde olmamalıydı. Bu yüzden genellikle çıkarmadığı kolye ve küpelerinde gözle görülemeyecek kadar küçük diyebileceğimiz çip kameralar vardı, bunlar kendinden mikrofonluydu. Ama tabii ki en inanılmaz olanı yapımcımız Guvan Bey'in önerdiği gizli kameraydı."

"Hayranlar bunu duymak için sabırsız, en çok da tüm bu koşturmaca sırasında çekimleri nasıl bu kadar iyi yapabildiğimizi anlamamışlardı. Açıklamak ister misiniz?"

Annem kaşlarını kaldırdı, bunu anlatırken hayretler içindeydi.

"Dövmesi," dedi.

Kalbimin durduğunu zannettim, gerçekten bir dakika boyunca nefes alamadım.

"Papatya'nın bu proje için Guvan Bey tarafından tasarlanmış bir dövmesi vardı. Küpe ya da kolyeleri çıkarırsa, koşturmaca sırasında düşerse diye yayınlara nasıl devam edebileceklerini düşünmüşlerdi. Her şeyin ikinci bir planı yapılmıştı, kameraların da öyle. Bu dövme yanar dönerli renklerden oluşan büyük bir Papatya dövmesiydi. Proje toplantılarında şöyle kararlar alındı. Kızım, ben ve arkadaşı Firuze ile beraber vakit geçirdiğimiz esnada onu omzunun üst kısımlarına bir dövme yapması için ikna etmemiz gerekiyordu. Bunu yapabileceğimizi biliyorduk çünkü dövme şekli gerçekten ışıl ışıl ve mükemmel görünüyordu.

Gerçekten de bir kahve sohbeti esnasında bu dövmeyi tesadüfen görmüşüz gibi yapıp kızıma gösterdik, işi şansa bırakmayıp hep beraber çılgınca bir fikirle dövmeciye gitmeye ikna ettik. Üçümüz birlikte yaptıracağımız için kızımın garipsemeyeceğini biliyordum. Dövmeci proje ekibi tarafından ayarlanmıştı, yaklaşık yedi aydan uzun süredir içine küçük bir çipin yerleştirileceği bu dövmeye çalışmıştı.

Kızıma dövme yapılırken bilerek onu lafa tuttum, kendi dövme modellerimi gösterdim, korkuyormuş gibi yaptım. Böyle olunca tüm dikkati bendeydi. Neredeyse iğne ucu kadar küçük olan mikroçip kamera, dövmenin en parlak yerine dikkat çekmeyecek şekilde yerleştirildi. Tam ortasında, çiçeğin bir parçasıymış gibi durması sağlandı, birisi eliyle oraya bastırmadığı sürece bunu hissedemezdi. Zaten Papatya'ya da dövmedeki renkler özel olduğu için çok dokunmaması ve bozulmaması gerektiği yönünde bilgi verilince kızım oraya aynadan bakmak dışında pek bir şey yapmadı. Omzunun ön tarafına konumlandırıldığı için hem dudaklarına çok yakındı, bu sayede ses kaydında sorun yaşamadık hem de görüntü olarak görüş açısındaki her yeri kamera da çekmiş oldu. Gerçekten Guvan Bey'in zekâsına hayran kaldığımız bir tasarımdı."

Annem sustuğunda soluklarım yavaşladı. Kalbime korkunç bir sancı saplandı. Başım sağ omzuma doğru döndü, gözlerim altı ay önce yaptırdığım papatya dövmeme değdi, parmaklarım usulca oraya uzandı.

Dokundum. Âciz hissettim. Korkunçtu. Ağlamak istiyordum.

"Dövmeyi çok erken tarihte yaptırmanız da hiç şüphe çekmemiş oldu, değil mi?"

"Evet, kızımın konser turneleri yoğun olduğu için işi başından aşkındı, dövmenin varlığını bile unutmuştur."

"Müthiş zamanlama. Ya da nasıl desek, müthiş plan mı?"

Stüdyodaki herkes gülmeye başladı.

Çırılçıplak hissettim.

Kaygı dolu hissettim.

Yapayalnız hissettim.

Dünyanın tüm yükü üzerime yüklenmiş gibi hissettim.

Dövmenin ortasındaki küçük pulu hissedemiyordum, dokundum, dokundum, dokundum ancak elime hiçbir şey gelmedi. Tırnağımın sivri ucuyla papatyanın tam ortasına bastırdım ancak nafileydi, söz ettikleri şey yoktu.

Sonra zihnime usulca bir anı süzüldü. Üzerinden çok uzun zaman geçmemiş olan o anı...

"N'apıyorsun sen?" demiştim Polat'a şaşkınca.

Gözleri dövmemdeydi. "Bunu sevmedim," demişti. "Nerede yaptırdın?"

Sadece birkaç dakika içinde omzuma eğilmiş, kıstığı gözleriyle dövmemi incelemişti. Dokunduğunu, hatta tırnağının ucuyla biraz bastırdığını...

Aman Allah'ım, canımın yandığını hatırlıyordum.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne yaptım?"

"Dövmemi çimdikledin! Delirdin mi?"

"Hayır, sadece şekline baktım. Özür dilerim."

"İncelemek için gözlerin yeterliydi, ne diye dokunuyorsun?" Gözlerimi kısmıştım. *"Dövme o kadar kötü mü cidden?"*

"Yakından bakınca güzelmiş."

"Polat çipi söktü," dedim buz gibi bir sesle.

Ekranda babam belirdi.

"Sizler neler söylemek istersiniz, Ekrem Bey?"

"O benim prensesim. Bu yüzden tüm süreç boyunca belki annesinden daha çok endişelendim. Bunu izlediğinde bize ne kadar kızacağını, inat edeceğini bilsem de her şeyi onun kariyeri için yaptığımızı unutmasın lütfen. Şu anda kendi ülkesi dışında, milyonlarca yabancı hayranı oldu. Bu devasa bir işti, bunu kızımız için kabul ettik. Guvan Bey'e kızıma böyle bir şans tanıdığı için teşekkür ederim, hayatı inanılmaz bir noktaya ulaşmış oldu, daha şimdiden şöhretinin önünü alamıyoruz."

Babam bir şeyler daha anlattı. Hangi sahnelerde rolü olduğunu, hayatımın kötü noktaları hakkında haberler okuduğu anları, dileği dilemeden önce benim kötü hissetmem için neler yaptığını, eğer Bali Adası'nda dileği dilemezsem neler olacağını, senaryoyu nasıl ayarladıklarını... Aylar boyunca kardeşlerim dâhil herkesin nasıl bir sır gibi tüm bunları benden gizlediğini, tüm dehşet verici şeyleri. Bir kısmını duyamadım, sanki bayılacaktım. Artık algılarım durmuş, hiçbir şeyi kabul edemez, anlayamaz bir hâle gelmiştim.

Ta ki ekran kararıp yeni kişinin geleceği o korkunç "klik" sesini duyana dek.

Biri bir düğmeye bastı ve hayatım kardı. Keşke sadece bununla kalsaydı, kalbim öyle sıkıştı ki ışıkların bir daha yanmayacağını daha bu kişiyi görmeden anladım.

O yokken bile onu tanıdım, ekranda yeni isim çıkmadan önce gözlerimi kapattım.

Kimin yüzünü görecektim?

Sırada kimi kaybedecektim?

Ekran açıldı.

"Polat Karathan, hoş geldiniz."

BÖLÜM 8

Tüm Uçurumlar ve Kayboluşlar

Polat Karathan,
Birkaç Ay Önce

"Heyecanlı mısınız?"

Mikrofonumu takan görevli kız gülümseyerek işini yapıyordu, henüz on sekiz yaşında bir stajyerdi, bir süredir benim etrafımda dolandığı için ona artık aşinaydım.

"Heyecanlı değilim, Jane."

Kız şaşkınca kafasını kaldırıp mikrofonu bıraktı. "İnanamıyorum, adımı öğrenmişsiniz."

"Neden?" derken güldüm. "Öğrenemez miyim?"

"O kadar çok kişi çalışıyor ki benim adımı duymanıza şaşırdım."

Tekrar mikrofonu takmaya döndü, gömleğimin hemen alt kısmına, kemerimle kesişen noktaya yerleştirdi.

"Guvan'ın etrafında hep sen varsın," dedim hareketsizce işini yapmasını beklerken. "Stajyer olduğun için en çok seni yoruyor. Adını ezberlememek imkânsız. Sana tavsiyem, her işi bu kadar iyi yapma. Yoksa daha çok iş verir."

"Mikrofonunuz açılırsa duyar," diye fısıldarken kıkırdadı.

Neşe dolu, eğlenceli bir kızdı. Kardeşime benziyordu.

"Ben ondan korkmuyorum," diye iç çektim.

"Bu iş için önemli bir sözleşme imzalamadınız mı? En ufak terslikte tepesi atar, sizi canınızdan bezdirir."

"Bu iş için değil, benim için önemli olan biri için buradayım, Jane. İnan o olmasa kimse için çalışacak bir adam değilim."

Etrafta göz gezdirdim, stüdyo ışıl ışıl parlıyordu. Benim oto tamircime hiç benzemiyordu.

"En azından böyle bir yerde çalışacak biri değildim."

"Sevgiliniz mi var?" diye biraz çekinerek sordu.

Mikrofonu taktı ve geri çekildi, şimdi çekimlere başlamak için hazırdım.

"Yok," dedim yakamı düzeltip ona tepeden bir bakış atarken.

"Şey için sordum, Papatya Hanım böyle bir şeyi önceden öğrenirse... Yani terslik olmaması için siz mutlaka Guvan Bey'e haber verin, n'olur n'olmaz. Delirebilir."

"Yaşımı biliyorsun, değil mi?" derken güldüm. "Sevgilim yok ama seninle ilgilenmeyeceğim kadar küçüksün. Hayatına odaklan, küçük kız."

Omzunu okşadım ve kız kardeşimi hayal ettiğim için fazla bir şey söyleyemedim. Bu yaşta kendinden bu kadar büyük insanlara ilgi duymaları sıkça rastlanılan bir şeydi.

"Papatya Hanım da çok büyük sayılmaz," diye homurdanırken göz deviriyordu.

"Hayır Jane, Papatya'nın yirmi altı olduğuna bakma. Onun hayatına tanık olduğum ve belgelerden okuduklarım kadarıyla kırk yaşında birini bile cebinden çıkarır."

Bana izlettikleri ve daha yakından tanımam için anlattıkları anıları hatırlayınca güldüm, Jane bundan hoşlanmamış gibi iç çekti ve geri çekildi.

"Program için hazırsınız, Polat Bey," derken sesi mesafeliydi.

"Mikrofonum açık mı?" diye sorarken eğleniyordum.

"Evet, Polat Bey."

"O zaman Guvan dinliyor. Eğer bu kadar tehlikeli sahneler yazmaya devam ederse benim için bir dublör tutmak zorunda kalacak. Duysun."

Kulaklığım hışırdadı, biraz sonra adamın sesini işittim. O da esprili bir yanıt verdi.

"Sahneleri bana bırak, sen tadını çıkar. Yoksa kendine güvenmiyor musun, Polat Karathan?"

İç çektim ve kulaklığımın içinde konuşan adama yanıt vermedim. Işıklar altındaki stüdyoya yürüdüm. Biri bağırdı.

"Yerlerinize. Üç, iki, bir! Kayıt!"

Polat Karathan,
Günümüz

"Her şeyi mahvettin, Polat Karathan. Sınırları ihlal ettin."

Karşımdaki adamın üzerine yürürken bağırdım. "Sınırlarına sıçarım!"

"Sakin." Beni uzak tutmak için elini uzattı. "Kavga etmeye gelmedin, değil mi?" Her zamanki alaycılığıyla gülümsedi, tam bir piç gibi görünüyordu. "Çözmeye gelmiş olmalısın," derken sesinde o tuhaflık vardı. "Aksi hâlde neden bu karanlık depoya dönesin ki?"

"Kayıtları bana ver," dedim buz gibi bir sesle. "Sözleşmeyi iptal ediyorum. Geri çekiliyorum. Devam etmeyecek."

Gözleri parladı. "Devam edeceksin. Program bitmedi."

"Etmeyeceğim," derken onu öldürmemek için zor durdum. "Sana devam etmeyeceğimi ilk kez söylemiyorum."

"Devam etmek zorundasın," diye fısıldarken korkusuzca dibime girdi. "Para aldın. Milyon dolarlar. Sözleşme imzaladın. Ailen bile..."

Suratına yumruğu çaktım, ağzından kan fışkırdı.

"Sakın. Ailemi. Ağzına. Alma."

Yakasından tutup üzerine öfke kusarken kanlı dişleriyle sırıttı. "Papatya Parlar projesini ilk duyduğunda neden böyle öfkelenmemiştin, oğlum?"

Tekrar yumruk attım, suratına bağırırken damarlarımın kabardığını hissettim.

"Papatya'yı da ağzına alma! Seni buraya gömer, tek bir parçanı bile buldurtmam, ulan! Duydun mu?"

Dışarıda bir kaos başladı, birisi üzerimizde kilitlediğimiz bu kapıya yumruklar vururken birileri bağrışıyordu. Muhtemelen dışarıda bıraktığım çocuklar uzun süre geçtiği için depoya saldırmıştı.

"Programın kayıtlarını ver," diye tekrar bağırdım.

Kanını sildi, yakasına yapışmama rağmen çok rahattı. "Yok edeceksin, değil mi?"

"Hiç var olmaması gerekiyordu!" diye bağırdım. "Bana... Bana böyle söylemedin."

Onu bıraktığımda yere yığıldı, yüzündeki kanı silerken gözümde aşağılık bir hâldeydi. Buna rağmen geri adım atmadı.

"Ben," dedi ve gözlerime baktı. "Papatya'nın hayatını nasıl mahvedeceğini sana tam bu odada anlattım. Sen de kabul ettin, Polat Karathan."

"Ulan şerefsiz," diye haykırırken saçlarımı çekiştirdim. "Bana bu kıza saldıracağını söyledin mi? O piç oyuncunun kızı kaçıracağını, bir yere hapsedeceğini söyledin mi? Bana bu kadar ileri gideceğini söyledin mi? Sen bana anlattığın tüm her şeyin dışına çıktın, ruh hastası orospu çocuğu! Anlıyor musun? Sen. Bana. Anlattığın. Kuralların. Dışına. Çıktın."

Yeniden öfkeyle üzerine atladım, suratına yeniden yumruk attım.

"Kızı korkudan öldürecektin, lan!" derken bağırmaktan sesim kısılmıştı. "Ya bir şey olsaydı? Psikolojisi bitti, mutlu musun ulan piç? İstediğin oldu mu?"

Altımda kahkahalarla güldü. "O çok güçlü."

"Değil!" diye yüzüne tükürürcesine haykırdım. "Değil ulan, değil! Hassas, zayıf, kendi hâlinde bir kadın, anladın mı? Bunları hak etmemişti!"

"O zaman bu işe neden girdin? Paranın..." Öksürdü, yere kan sıçradı. "Paranın kokusu hoşuna gitmemiş miydi?"

"Niye girdiğimi biliyorsun, ulan piç!" derken öldürmemek için dişlerimi sıktım. "Benim de sınırlarım vardı. Yapmayacağın şeyler vardı. Hepsini değiştirdin, bana haber vermedin, kıza

zarar verdin. Her şeyi ben değil, sen bitirdin! O kızı kaçırıldığı yerde bulmasaydım daha da ileri gidecektin, vicdansız it!"

Nefes nefese susup gözlerine bakarken adam konuşmuyordu. Tam bir sosyopattı.

"Her şeyin içine sıçtın," dedim titreyen sesimle. "Kızın hayatını siktin lan, ışığını söndürdün. Mahvettin. Yaşayan bir ölüye döndü."

Hatırladığım şeyle altımdaki adamın suratını ezecek kadar sert vurdum.

"Kendine zarar verecek seviyeye getirdin! O banyoya girip saatlerce ağladı. Sana *dur* dedim, *ileri gitme* dedim, *kaldıramaz* dedim. Demedim mi ulan? *Yapma* demedim mi? Şimdi seni elimden kim alacak?"

Öldüresiye döverken krize girmiş gibi bağırıyordum, deponun dışındaki çığlıklar sesime karışıyordu, bense durmadan haykırıyordum.

"*Vazgeçtim* dedim lan! *Vazgeçtim* dedim!" Tekrar vurdum. "Laftan anlamadın, bitirmedin. Hırsına yenildin. *Vazgeçtim* dedim..."

Sesim giderek kısılırken adamı öldürmemek için durmam gerekiyordu.

"*Vazgeçtim* dedim!" derken son nefesim ciğerime sığmadı.

Birileri kapıyı kırarcasına vurdu, adımı bağırıyorlardı. Adam son nefesini verir gibi bakıyordu, ölmeyecekti ama onu ölmekten beter edecektim.

"Vazgeçemezsin..." dedi ve bayılmak üzereyken son kez kan kustu. Yine de psikopat bir ruh hâliyle gülmeye devam ediyordu.

"Kayıtları sana versem bile..." Ağzındaki kanı soluk borusunu tıkadı, tekrar öksürmeye çalıştı. "Seni affetmeyecek. Yanlış kişiye âşık oldun, oğlum."

Fısıltısı kalbimi dağlayan ve parçalayan bir hançer oldu.

Papatya Parlar

İnsan ne zaman ölür? Tüm güvenini kaybettiğinde mi? Sığınacağı kimse kalmadığında mı? Her şey bittiği dediği yerde, bitişin bile daha dibi olduğunu anladığında mı?

Polat'ın gözlerine bakan gözlerim artık kan çanağı olmuştu. Sanki biri kalbimi avuçlarının arasında sıkıyordu, kanatıyordu, paramparça ediyordu. Annemi izlerken bile bu kadar canım yanmamıştı.

Robot ses konuştu, gözlerim kapandı ve göz pınarlarım kurudu.

"Biliyorsunuz ki tüm o kaos ve ilk saldırı ânında ilk sığındığını insan siz oldunuz. Aslında seyircilerimiz aranızdaki kimyayı oldukça beğendi, sizi Papatya Parlar ile görmekten büyük mutluluk duyan ciddi bir hayran kitlesi var. Fakat özellikle ona yardım ettiğiniz ilk anlarda, onu tanımıyor taklidi yaptığınız için öfkelenmesi herkesi çok şaşırtmıştı. Hele ki size para teklif ettiği o anlar! *Papatya Parlar kibirli mi* sorusu akıllara gelmiş, her yer çalkalanmıştı. Büyük kaoslara sebep olan sahneleriniz oldu, neler söylersiniz?"

Polat cümleyi sonuna dek dinledi. Konuşmadan önce biraz düşündü, kelimeleri seçerek hareket ediyordu. Sakince söze başladı.

"Kesinlikle tepki çeken anlardan biriydi, farkındayım. Ancak Papatya, bölümlerin devamında da görüldüğü gibi gayet doğal bir kadın, o sırada hâlâ saldırının etkisinde olduğu için bana da güvenmiyordu diye düşünüyorum. İsteyerek söylemedi."

"Size üstten bir bakışla para teklif etmişti, bunun hakkında neler söylersiniz?"

"Söyleyecek pek bir şey yok, devamında izlediğinizde onun öyle biri olmadığını zaten gördünüz. Aynı saatler içinde özür dilemişti, bu her şeyi açıklıyor. Üzerine konuşmak doğru değil."

İmajımı zedelememeye, beni kurtarmaya çalışıyordu. Bakışları da bunun ispatıydı, kararlı ve net görünüyordu. İçimde bir yerler acıyla çığlık attı.

"Kalk oradan," dedim hüngür hüngür ağlarken. "Senin orada ne işin var?"

Polat'a diğer soru soruldu. "Proje için nasıl keşfedildiniz?"

"Guvan Bey oto tamir dükkânıma arabasını almaya geldiğinde kısa bir tartışma yaşadık. Bir anlığına yükselmiş bulundum, kavgacı bir tarafıma şahit oldu. Ertesi gün ekibi beni aradı, bir iş için benim gibi birini aradığını söylediler. Açıkçası şaşırdım."

"Seçilmeyi bekliyor muydunuz?"

"Hayır."

"Seçildiğinize mutlu oldunuz mu?"

"Şu anda cevabı bilmiyorum."

"Neden?"

"Sonuçlarını henüz yaşamadım."

"Özellikle soğuk kişiliğinizle öne çıktınız, seyircimiz buna bayıldı. Siz hakkınızdaki yorumlar için ne düşünüyorsunuz?"

"Teşekkür ederim."

"Başka bir şey söylemeyecek misiniz?"

"Ne söyleyebileceğimi bilmiyorum."

Robotik ses ilk kez eğlenerek güldü. "Kulaklığınıza yönetmenimiz komutlar mı veriyor?"

"Evet, nelerden bahsetmem gerektiğini anlatıyor. Gerek görürsem kendim anlatırım."

Stüdyoda büyük bir çığlık ve alkış fırtınası koptu. Polat'ın adını haykırdılar, herkes ona bayılıyordu.

"Papatya Hanım'la çekeceğiniz diğer sahneler için heyecanlı mısınız? Önemli bölümlere geçiyorsunuz. Sizce bölümlerin devamında sizden hiç şüphe duyacak mı?"

"Bunların cevapları bende yok," diye düz bir sesle yanıtladı. "Ben de sizler gibi her şeyi yeni öğreniyorum ve onu yeni tanıyorum. Süreç devam ettikçe göreceğiz."

"Gerçekten de ekranda seyrettiğimiz kadar soğuk ve mantıklısınız. Tüm konuklar duygusal konuşmalar yaparken sizden laf alamıyoruz."

"Görevim neyse onu yapıyorum. Burada uzun duygusallıklar yaşamak ve dramatik anlar benim görevim değil. Zaten herkes fazlasıyla yapıyor."

"Bu ne demek Polat Bey? Yoksa proje ekibine kızgın mısınız?"

Polat'ın gözlerinden bir karanlık süzülüp geçti. "Kimse bu projenin masum olduğunu söyleyemez. Birinin hayatına izinsiz müdahale edip çekim yapıyorsunuz. Sağlığını ciddi risklere atıyorsunuz."

Sahnede hareketlilikler oldu, stüdyoda sesler duyuldu, kamera kaydı bir anlığına durdu.

Polat'ı uyarıyorlardı, uğultulardan anlıyordum, robotik ses bile kesilmişti.

"Siz neden buradasınız o hâlde?"

Bu ses robotik olana değil, Guvan denilen psikopat adama aitti. Nereden seslendiği gösterilmiyordu.

Polat ekranda son kez göründü. "Açıklamayacağım. Bitirebiliriz."

Kayıt kesildi.

Siyah ekrana baktım. Neler yaşayacağımı bile bile bu projeye dâhil olan adamın yüzünü son kez hatırladım. Vakit geceye yaklaşmış, yalnızlığım korkunç bir hâl almıştı. Bitmiştim.

"Devamını izlememe gerek yok," derken sesim buz gibi çıktı.

Kiminle konuşuyordum? Yıkılan hayallerimle mi?

Ekran yeniden aydınlandı, birkaç konuk daha işittim, artık kim olduklarını bile ayırt edemiyordum. Bazı kesitler çıkmaya

başladı, arkadan robotik ses konuşuyor ve ekrana gelen görün-
tüleri anlatıyordu.

"Evet, şimdi ekranlarınıza Papatya Parlar'ın doğaçlama ola-
rak en sevdiğiniz sahnelerinin derlenmiş versiyonu geliyor. Bu
sahneleri siz değerli izleyenler oyladı, bizlerse sunduk. Sosyal
medyada yaptığımız ankete göre belirlediğimiz sonuçlar şöyle:
İlk favori sahneniz, Papatya Parlar'ın konser çıkışı saldırganlar-
dan kaçarken Polat ile tanışması, özellikle topuklu ayakkabısını
çıkarmadan koşmaya çalıştığı sahneye bayıldınız! Bu onun ne
kadar kendine has ve tabiri caizse *Barbie* olduğunu bizlere yeni-
den gösterdi. İzliyoruz."

Kuşbakışı bir çekim başladı, bir ton insandan kaçarken
Polat'ı görüyor, ondan yardım istiyordum. Beni kurtarıyordu, o
panikle fark etmediğim bir sürü kamera araçların etrafına ve
otoparkın tavanına yerleştirilmişti. Neredeyse tüm duygularımı
gözler önüne serecek kadar net çekimler yapılmıştı. Sahnenin
bir yerinde ayakkabımı çıkarmadığım için Polat eğiliyor ve bi-
leğimi kavrıyordu, topuklu ayakkabımı çıkardığı sırada ona tu-
tunuyordum. Bir kamera Polat'm yüzünü yakın çekim aldı, bir
film izler gibi ikimizi izliyordum.

"Sıradaki sahneyi yine sizlerin puanlarıyla seçtik."

Robotik sesin susmasıyla bir başka sahneye geçtik, bu kez ben
bir ana kahraman gibi Furkan'ın evine gittiğim günü yaşıyor-
dum, kamera açısı öyle hızlı değişiyordu ki neredeyse her ânım
kaydedilmişti. Bunlar bazen o günkü kolyem, küpem ya da döv-
memden çekilmiş açılarken bazense dış çekim olarak apartmana
yerleştirilmiş kameralardan çekilen görüntülerdi.

Yorumcu ses yeniden yorumlarına başladı.

"Gördüğünüz gibi, siz seyircilerimiz tarafından en sevilen
sahnelerden biri de Papatya Parlar'ın müthiş zekâsının ve cesare-
tinin ispatı olan bu kaçış sahnesiydi. Bu sahnede çok güvendiği
isimlerden biri olan Furkan'ın evine gitmiş olmasına rağmen
yelkenleri suya indirmedi ve aniden tehlikenin içine düştüğü

andan itibaren çok hızlı bir karar mekanizmasını devreye soktu. İşte şimdi anne ve babasının gizlice apartmana girdiği o anlar... Görüyorsunuz, Papatya Parlar hem ne kadar hızlı koşuyor hem de tüm kıyafetleri ne kadar iyi taşıyor! İnanılmaz bir kadın!"

Kamera açısı kıyafetleri düşürüp sadece Polat'ınkileri taşımayı seçtiğim ânı çekmeye başladığında oraya ne zaman yerleştirildiğini bilmediğim bir diğer kamera ailemi, annemi ve babamı çekmişti. Açı sürekli değişiyordu, o kadar iyi bir kamera kurgusu ve hazırlık yapılmıştı ki dehşet içinde seyrediyordum.

Yalnız olduğumu zannettiğim bu anlarda milyonlarca insanla beraber olduğumu anladım.

"Evet, Rahşan Hanım şimdi içeri giriyor. Yönetmenimizin komutlarını duyuyorsunuz, sayın seyirciler."

Yönetmenin sesi annemin kulaklığına verildiğinde suratını yakın çekim alıyorlardı, muhtemelen bekledikleri asansörün bir noktasında da kamera vardı.

"Rahşan Hanım gülmeyin, repliği alalım. Ses tonu sert olsun, kayıttayız. Papatya tam arkanızda merdiven boşluğuna saklandı, şu an sizi duyabilecek bir mesafede pürdikkat kesildi. Çok güzel. Babası, siz biraz sola kayın, anneye hak verirken sesiniz daha gür çıksın. Hazır. Yedi numaralı kamera, yakın al. İki numaralı kamera, sen de aynı anda Papatya'nın tepeden görüntüsüne geç. Başla."

Yönetmenin sesi kesildiğinde replikler devreye girdi. Ne kadar çok korktuğumu hatırladığım o günde profesyonel bir kumpasın kurbanı oluşumu anbean izledim, üstelik annem gerçekten de yönetmenin söz ettiği gibi her an gülecekmişçesine yanaklarını ısırıyordu. Zavallı bense merdivenin altında, kimsenin beni görmediğini zannederek çaresizce saklanıyordum. Sahne tamamlandığında dışarıya koştuğum anları olduğundan daha komik gösteren bir ağır çekim hâline getirdiklerini gördüm, sanırım arkada gülme efekti de vardı.

Çaresizce gözlerimi kapattım ve daha korkunç ne izleyebileceğimi düşündüm.

"İşte, Papatya Parlar'ın pratik zekâsı sayesinde bir kez daha kurtulduğu anlar! Şimdiyse sizlerin bu sahnedeki en sevdiği kısım geliyor, hazır olun!"

Yorumcu ses çok keyifliydi, ekranda dış çekim görüntüleri devreye girdi.

Sadece birkaç saniye sonra taksiden inen ve beni öldürmek istediğini sandığım bir grup erkeği kırbaçlıyordum.

"Gelin! Hepiniz gelin!" diye bağırırken dövmemden ve kolyemden görüntüleri devreye sokuyorlardı.

Bu o kadar komik görünüyordu ki adamların suratlarını kızarttığım o anlarda kamera açıları âdeta bir bilgisayar oyunu karakteriymişim hissi veriyordu. Sanki insanlar beni yönetiyordu ve büyük bir keyifle saldırganları elememi sağlıyordu.

"İşte o anlar!" diye haykıran yorumcu müthiş eğleniyordu. "Favori Papatya Parlar sahnelerinizde başı çekiyor! Yönetmenimizin ve kamera ekibinin gülüşlerini dinleyin..."

Kamera sokak lambası kadar yüksek bir açıya geçtiğinde tam tepeden beni çekmeyi başardıkları bir açı yakalamışlardı, pembe simli straplezim ve ışıltılı cepleri olan şortum, elimde kırbaç hâline getirdiğim Polat'ın tişörtüyle herkesi delice dövüyordum.

"Yamaç! Çocuklar! Bırakın dövsün, süper! Süper bir sahne! Böyle devam, saldırmaya devam edin. Kışkırtın."

Yönetmen çok konuşamadı çünkü kahkahaları nefesini kesiyordu, yalnızca o değildi, arkasından birileri daha gülüyordu. Adam nefes nefese konuşmaya çalıştı.

"Oğlum gülmeyin! Sakın gülmeyin! Sekiz numara, gülme, kameran sallanıyor! Ya bu kız nasıl bir deli? Bu sahneyi kaptırmamamız lazım, gülmeyin dedim, düzgün çekin!"

Yeni bir kahkaha tufanı öncekini kovaladı, benimle alay ediyorlardı. Hayatta kalma korkum biraz bile umurlarında değildi, tek dertleri yakalayabildikleri sahnelerdi.

"Şimdiden reyting rekoru geliyor! İzleyici sayısı yükseldi, milyona doğru gidiyoruz. Hadi, daha da hararetlenin! Polat! Hazırlan, devreye gireceksin. Süper abi, süper! Aynen böyle. Seyirci mesajları yağıyor, herkes sahneyi paylaşmaya başladı!"

Anbean kaydediliyordum. Nefes alıp verişim, tüm hareketlerim, her mimiğim, tüm varoluşum.

O an bir şey daha fark edip fısıldadım. "Taksici... Taksici bile kameramanmış."

Gerçekten de kameramanı taksici kılığına sokmuşlar ve yanıma yollamışlardı. O kadar telaşlı ve paniktim ki gizli gizli beni kaydeden o adamı fark etmemiştim bile. Tamamen ölüm tehlikesine ve karşımdaki gençlere odaklanmıştım. Adam küçük bir telefon kamerasıyla, elini hafifçe siper edip tüm ânımı kaydetmişti. O kadar net bir görüş açısıydı ki yakınlaştırdıkça vahşi mimiklerim ve bağırışlarım müthiş bir ekran malzemesi hâline gelmişti. Ekrana benim yansımam verildiği anlar gülme efektleri ve komik yazılar da beraberinde geliyordu, tam bir komedi programına dönmüştü.

"Buna sığındınız," dedim âcizliklerinden utanarak. "İnsanlara bunu komikmiş gibi lanse ettiniz ve bir süre sonra kimse sizi sorgulamadı, değil mi? Koyun sürüsü gibi bana gülmeye devam ettiler demek. Akıllıca."

"Sıradaki sahnemiz geliyor. Aslında burada havalimanında Polat Karathan'ı koruduğu anlar ve otele ilk gittiklerinde Burhan amca için ağladığı anlar neredeyse eşit oy aldı. Aynı şekilde Papatya Parlar'ın kendi lüks yaşantısının dışına çıkarak terasta tavuk kanat kemirdiği o anlar..."

Bunlar anlatılırken birçok görüntü film sahnesi gibi ekranlardan kayıp gidiyordu. Kendimi durdurmaya çalıştım ama başaramadım, kapatmak, bir yerde bunu kesmek istiyordum. Saatler birbirini kovaladı, kan çanağı gözlerim tüm çırpınışlarımı izledi. Yok oluşumu izledi. Kayboluşumu izledi. Özel hayatımın nasıl sere serpe milyonların malzemesi olduğunu izledi.

Korktuğum anların bir komediymiş gibi sunulup insanlara nasıl lanse edildiğini izledi...

Gözlerim bir insanın izleyebileceği en kötü şeyleri izledi, tüm özel anlarım kaydedilmişti. Hepsi sunulmamıştı ancak neredeyse tamamı kaydedilmişti. Hiç bu kadar değersiz ve kimsesiz hissetmemiştim. Ellerimi bedenime doladım, oturduğum koltukta yattım ve küçüldüm. Cenin pozisyonunu aldığım dakikalarda artık yaşamak istemedim. Yaşamak bu demekse, ben neden yaşamalıydım?

İnsan ne için yaşardı? Tutkuları için mi? Aşkı için mi? Duyguları için mi? Mantığı için, hayalleri için, sevdikleri için, yapmak istedikleri için...

"Hepsini almışlar benden," dedim bomboş bir sesle. "Bundan sonra nasıl yaşanır ki?"

❀

"Aşkın kanunu yazsam yeniden..."

Odadaki küçük radyoda aynı şarkı tekrar çalarken hissizce ekrana bakıyordum. Ruhum yüklerinden arınmış, benim olduğunu zannettiğim yüzlerce şey benden gitmişti.

Benden öyle çok şey gitmişti ki eski ben kimdi? Hatırlamıyordum.

Sigarayı çıkardım, dudaklarımın arasına yerleştirdim, çakmağı dalın ucuna denk getirip nefesi içime çektim. Sigaranın ucundaki alev yandı. Hemen solumda bir boy aynası vardı, kendine bakmaktan hoşlanan herkesin seveceği büyük bir aynaydı bu.

Orada kan çanağı olmuş gözlerimi gördüm. Tanımadığım sıfatımı. Dağılmış saçlarımı gördüm, ince parmaklarımın arasında her an düşecekmiş gibi duran sigarayı, dumanların dağıldığı dolgun dudaklarımı, çöküк yüzümü...

Uykusuzluktan harap olmuş ancak kendine acıyamadığı için gözlerini yumup uykuya teslim olamamış bir kadın gördüm.

* Nesrin Sipahi "Aşkın Kanunu" şarkısı. (ed.n.)

Bu da kimdi? Ben Papatya Parlar mıydım? Bu yüz bana ait olamazdı. Işıldamam, parlamam, mutluluk saçmam gerekiyordu. Bu karanlık kadını tanımıyordum.

Hem ben... ben sigara da içmezdim ki neden parmaklarımda bu dal vardı?

Kendime ne yapmıştım?

"İnsanlar sana ne yaptı?" diye sordum aynaya ürkekçe. "Kimsin sen?" diye sordum yine bakıştığım kadına.

Kendime öylesine üzüldüm, öyle yabancı geldim ki dudaklarım titredi ve bir kez daha ağlamamak için duygusuzluğa tutunmaya çalıştım. Kendimi sıktım, bedenimi kastım ve aynadaki yansımamı izlemeye devam ettim.

Şarkının devamını kendi kendime mırıldandım, sesim ruhsuz çıkıyordu.

"*Kimi ümitleri yel alır gider...*"

Bir kapının kapandığını duydum, bu yüreğimi öyle bir acıyla dağladı ki gözlerim kendiliğinden kapandı.

Merdivende adım sesleri işittim. Gerçekleşeceğini bildiğim an gelmişti, bu ilk yüzleşmemdi.

Radyoda, gece üçten beri beni uyutmayan ve kapatmaya cesaret edemediğim şarkının diğer cümleleri adım seslerine eşlik etti.

Bir adım sesi... Ve bir nakarat.

"*Kimi benim gibi sever gönülden...*"

Bir adım daha, yaklaşıyordu, yanı başıma geliyordu. Ve radyodan bir cümle daha.

"*Kimi senin gibi el olur gider.*"

Kendi kendime mırıldanırken gözlerimi kapattım: "Hangi aşk bu kadar çabuk, başlamadan bitmiştir?"

Dudaklarım titrerken şarkıya devam ettim, âciz sorum yanıtsız kalmıştı.

"*Dünyanın bir yazı, bir kışı vardır. Her yolun bir başı, bir sonu vardır.*"

Melodi kalbimi acıttı, sıradaki cümleyi biliyordum. Bilmemek ne mümkündü? İçimdeki zavallı kız çocuğu, ergenliğine dönen, çaresizce birileri tarafından görülmek isteyen o kız çocuğu tüm baharını içine hapsetmiş, şarkıyı söylüyordu.

"Her aşkın sonunda gözyaşı vardır... Akar damla damla, sel olur gider."

Odanın kapısı açıldı.

Ne çok istemiştim bu kapının dün gece erken saatlerde de açılmasını, birinin gelip beni bu cehennemden kurtarmasını. Oysa kimse gelmemişti. Ben ve çaresizliğim, dün geceden bu saba güneşi beklemiştik. Kapıyı kimse açmamıştı. Kimse ışık tutmamıştı. Çaresizce bakakaldığım bu ekranda, koca bir yalanı nasıl seyre daldığımı dinlemiş, saatlerce hüngür hüngür ağlamıştım. Acı öyle büyük gelmiş, öyle baş edilemez bir noktaya ulaşmıştı ki bu kapı biraz daha açılmazsa, biri gelip beni bu acıdan, bu yalanlardan çekip çıkarmazsa kendime bir şey yapacağım sanmıştım.

Ama kimse gelmemişti. Gelmemişlerdi işte. Zaten gelebilecek biri var mıydı? Hayatımda biri kalmış mıydı?

Herkes dün gece kazdığım mezarların içinde toprağın altında kalmamış mıydı?

"Sigara mı içiyorsun sen?"

Polat'ın sesi öyle şaşkın çıkıyordu ki bozguna uğradığını anladım, güzel kokulardan başka hiçbir şey yakışmayan bu kız şimdi karşısında son derece yıkık görünüyor olmalıydı. Anılar zihnime üşüştü, ilk tanıştığımız zaman yaşadığımız o diyaloğu hatırladım.

Derin bir iç çekip ona şöyle bir bakmıştım. "Sigaran var mı?"

Kaşlarını çatıp taburesini hafifçe geriye itmişti. "Abarttın."

"Neden? Kullanıyor olamaz mıyım?"

Gözlerini kısıp beni şöyle bir incelemişti, sonra güldüğünü hatırlıyordum.

"Seninle birkaç dakika geçiren herkes sana zarar verecek herhangi bir maddeyi kullanmayacağını bilir." Tek kaşımı sorgular şekilde kaldırdığımda daha da çok sırıtmıştı. "Bu hayatta kendinden daha çok sevdiğin hiç kimse yok."

"Doğru bir tespit."

"Demek ki beni benden daha çok seven kimse de yokmuş..." diye fısıldadım. "Hatta artırıyorum, beni seven kimse yokmuş."

Hiçbir şey anlamamıştı, hem elimdeki dala hem de bana bakıyordu, bir anda kapıyı sertçe kapattı ve içeri girdi.

"Papatya," dedi biraz korkmuş hâlde karşıma geçerken.

Ardından koltuğumun önüne geçti, benimle göz göze gelmek için diz çöktü, bir anda yüzünü yüzüme hizaladı. Sigarayı dudaklarımdan çekip dumanın içindeki gözlerini görmeye çalıştığımda içimde kalan son güzel duyguların nasıl yitip gittiğini hissettim.

Bu yitirilmişlik öylesine büyüdü ki bana bunu yaptığı için o da ağlasın istedim ancak yapmadı.

Sadece ben ağladım. Radyodaki şarkıya birkaç damla gözyaşım eşlik etti.

"Selam," dedim.

"Neler oluyor?" derken ciddi anlamda telaşlı görünüyordu.

Karanlığında huzur ve güven bulduğum gözleri biraz irileşmişti, orada endişeli parıltılar vardı. Dudağını ıslattı, bir kez daha suratıma baktı: dudaklarıma, çeneme, çehreme, tüm kıvrımlarıma.

Anlamaya çalıştı.

"Nasıl anlayacaksın ki?" diye fısıldarken son dumanı üfledim. "Ben seni hiç kandırmamıştım."

Derin bir sessizlik oluştu, gözlerinde bir korkunun geçip gittiğine şahit olur gibi oldum, onu yakaladığımı anlamış olmalıydı. Doğru, artık onu tanıyordum.

Onunla arkadaş olmuştum. O bana dağ olmuştu. Ben ona yaslanmış, sırdaşlık yapmış, sımsıkı sarılmıştım. Ben onu

güvenmiştim de. Üstelik içimden gelerek, içim ona giderek... Ben ona çok da güvenmiştim. Belki de nedensizce, tüm bu çirkin dünyanın ortasında en çok Polat'a güvenmiştim.

Koskoca hayal kırıklığım küçük bir gözyaşı damlasına sığıverdi, akıp gitti.

Polat giderek daha da endişelendi, uzandı, gayriihtiyari bana dokunmak istedi, parmakları gözyaşıma uzanmaya yeltendi.

Kendimi ateşe değmiş gibi geri çektim. Havadaki eli, suratına bir tokat darbesi yemiş gibi öylece donakaldı.

"Ne oluyor?" diye yinelerken sesi titredi. "Neden sigara içiyorsun? Nereden buldun sen bunu? Bu hâlin ne?"

"Odadaki bir çekmeceden buldum," derken hissizdim.

"Neden?" dedi aynı telaşla.

"Duymak istemezsin." Sesim buz gibiydi.

Anladığımı anlamaya başlamıştı. Öğrendiğimi hissediyordu. Biraz geri çekildi, yutkundu, gözlerindeki korku dolu sis bulutu bana yalanlarını fısıldadı, ona sarıldığım anları.

Onun beni yalancı bir oyundan kurtarıyormuş gibi yaptığı anları.

"Papatya," diye fısıldadığında dudaklarım sebepsizce kıvrıldı.

Sigarayı yanımdaki sehpaya bıraktım, diğer dokuz izmaritin yanına. Polat'a bakamadım, gözlerim gözleriyle buluşacak kadar cesur olamadı.

Bu ânı hayal etme biçimim çok farklıydı ancak öyle olmadı, sesim içime kaçtı, konuştuğumda hıçkırıklara boğulmak üzere olan bir kadındım.

Sesim tir tir titredi. "Öğrendim ben, Polat."

Sonra sustum. Hayatımdaki hiçbir suskunluk canımı bu kadar yakmadı. Suratına bakamadığım, bir gecede sanki elli yaş yaşlandığım, ömrümden ömür çalan, güvenli limanımı, arkamdaki dağımı çalan o âciz suskunluktu bu. Polat nefesini tuttu. Bu oda bizim sonumuz oldu, bunu o da anladı.

"Ne?" diyecek oldu ancak başımı iki yana salladım ve gülümsedim.

Bir anda aniden içime dolan bir güçle gözyaşlarımı sildim, öyle hızlı ve şiddetli sildim ki parmaklarım tenimi acıttı. İzmaritlerdeki, hayatımda ilk kez bu kadarını dudaklarıma götürdüğüm bu çirkin kokulu çubuklardaki gözlerimi ona çevirdim. Hırslı, öfkeli, şiddetliydim, dudaklarım aralandığında içimde büyük bir yangın vardı.

"Öğrendim ben!" dedim hiddetle. "Her şey bitti. Sonundayız."

"Hayır," diye fısıldadı.

O anda yüzü bembeyaz kesildi, bir şeylerin hesapladığı gibi gitmediğini anlayabiliyordum. Ne de olsa hiçbir şey planladığı gibi değildi, normaldi.

"Değil bugün bu kapıdan çıkıp seninle yemek yemek, gezmek, güvenmek, senin elini tutmak, çocuk gibi neşeyle yanında eğlenmek... Değil seni bir daha öyle öpmek, değil seninle soluklanmak..." Gözlerine baktım. "Seninle aynı havayı bile solumam ben. Bitti çünkü. Sona geldik, Polat."

"Dur!" dedi ağlamaklı bir sesle. "Dur, dur fevri olma. Anlatacağım. Öyle değil, duyduğun gibi değil." Sesi kısıldı, gözleri ne de çabuk doldu. "Yemin ederim öyle değil, Papatya."

O kadar korkmuştu ki telaşla dizlerime kapandı, bu kadarını bekliyor muydum, bilmiyordum ancak neredeyse çocuk gibi ağlamaya başlayacaktı.

"Anlatabilirim," dedi korkuyla. "Hallettim, her şeyi hallettim."

İlk kez paramparça oluşuna şahit oldum, koskoca adam karşımda bir anda eriyiverdi. Hayal ettiğim şey birkaç tokat patlatıp benim mahremimi yaymalarına izin verirken utanıp utanmadığını haykırmaktı, oysa ben dolu dolu küfretmek istiyordum. Hiçbirine gücüm olmadı, ne acıydı. Uzandığı bileğimi

tutmasına müsaade etmedim, geri çekip suratına baktım, bana dokunmak istediği hiçbir seferde buna izin vermedim.

Sesim tanımadığım birine, donuk bir kadına aitti.

"Yoluma çıkma sakın, bir daha seni görmeyeyim."

Çantamı aldım, onu öylece orada, diz çöktüğü yerde bırakıp çıktım.

Neler biriktirmiştim içimde, suratına neler çarpmak istemiştim. Olmadı. Hiçbirini yapamadım. Merdivenin son basamağında hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Kapıyı açtım, kendimi son gücümle dışarı attım.

Radyodaki şarkının sesi artık duyulmadı.

Duzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 9

Tüm Yüzleşmeler

Polat Karathan,
Yirmi Gün Önce

"Yokum."

"Olmak zorundasın, sensiz devam edemeyiz."

"Devam etmemeniz için yokum," dedim net bir sesle. "Her şeyden vazgeçiyorum."

"Sözleşmeden cayamazsın. Yükümlülükleri ve cezaları var. Biliyorsun." Guvan yüzüme baktı. "Bize bir söz verdin, Polat."

Masadan kalktım, önümdeki tüm sözleşmeleri tek hamlede yırttım.

"Unut hepsini," dedim kararan bakışlarımla. "Bana bu kadar kötü planlardan söz etmemiştin. Sadece iki üç sayfa okutup geçtin, onlarda da tanımadığım bir kadının koruması vazifesinde olacaktım, hepsi bu. Yaşanılan şey bundan ibaret değil."

Küstahça sordu. "Neyden ibaretmiş?"

"Kız zarar görüyor!" dedim hiddetle. Masadaki diğer insanlara, menajerine, ailesine, arkadaşlarına döndüm. "Siz görmüyor musunuz?"

Herkes sustu. Guvan denilen bu manyaktan korktuklarını anladım. Ya da bu korku değil, iki tarafın da kazandığı bir çıkar ilişkisiydi.

Benim hiçbir bok kazanmadığım ancak bir insanın hayatını kararttığım kesindi.

"Ben yokum dedim," diye tekrar ettim. "Kimi bulursanız bulun, içinde olmayacağım."

"Ömrünün sonuna kadar bize para ödemek zorunda kalacaksın. Böyle bir hayatın yok, kendini mahvedersin." Gözleri cam gibi parlarken ekledi. "Kendini düşünmediğin ortada... Ya kardeşin Polat?"

Papatya Parlar, Günümüz

Taksiye atlayıp evime gittiğim süre boyunca yoluma kimse çıkmadı. Arka koltukta ürpermiş hâlde oturuyordum, güneş yeni doğuyordu ve taksici neye içli içli ağladığımı sormuyordu.

Bir anlık sitemle, "Sende de kamera var mı?" diye isyan ettim.

Dikiz aynasından göz göze geldik. "Efendim, ablacığım?"

"Kamera diyorum," dedim gözyaşlarımı silip. "Sen de beni kandırdın mı?"

"Estağfurullah ablacığım, ben işimi yapıyorum. Taksiye çıktık işte, ekmek parası."

Adam akli dengemin yerinde olmadığını düşünüyor olmalıydı, başka bir şey sormadı, sesini çıkarmadı. Evimin önüne geldiğimizde ne kadar uzun süredir bu anı beklediğimden haberi yoktu.

"Benim bu kadar param yok da," dedim gözyaşlarımı silerken. "Biraz bekler misin, abi? Evden alıp geleyim."

Adam şaşkınca bana bakıyordu. "Ta... tamam."

Taksiden indim, güçsüz adımlarla villamın bahçesine girdim, ayaklarımı yere sürterek ilerlerken çantam elimde emanet duruyordu, her an düşecek gibiydim. Villamın kapısını çaldım, bir süre kimse açmadı. Saat çok erkendi.

"Selam," diye fısıldadım titrek çenemle.

Bahçemdeki kuşlara bakıyordum, sabahın bu saatinde eskiden beni uyandıran kuşlara. Güzel sesli, neşeli, yeni günün habercisi kuşlara. Kalbim hiçbirine heyecanla atmadı.

"Geri döndüm ben eve," dedim artık kendimi iyiden iyiye deli gibi hissederken.

Kuşlar uçup bahçemdeki başka dallara kondu, uzaklaştılar. Önüme döndüm, yeniden dermansız bileğimi kaldırıp kapıyı tıklattım.

"Açsanıza," derken sesim titredi.

Kapı açıldı, karşımda kimi göreceğimi bilmiyordum ancak artık evime dönebileceğimi biliyordum. Bitmişti. Kâbus dün gece son bulmuştu. Her şeyin bitiş çizgisine ulaşmıştık.

Duygularımın bile, yaşanmamış güzelliklerin bile. Her şey yarım kalmıştı, yarım kalmak da bitmek demek miydi?

"Papatya..."

Karşımda Hüsna abla duruyordu, şaşkınca kirpiklerini kırpıştırırken beni burada görmeyi beklemediğini anladım. Bu oyunun bir parçası olduğunu, beni nasıl kovaladığını hatırladım.

"Ce-e!" derken samimiyetsizce güldüm. "Ben geldim. Replikğin hazır mı? Niye öyle şaşkınsın?"

Evime girdim ve kapıyı onun için açık tuttum. "Çık."

"N... ne?"

"Çık evimden, defol."

Şoka uğramıştı, kan çanağı olmuş gözlerime bakarken korkudan bembeyaz kesildi.

"Sürüm sürüm süründüreceğim seni de," diye fısıldadım. "Buna ortak olmaya utanmadın mı? Giyecek donun kalmayacak, her şeyini alacağım. Bunları hesaplamadın mı?"

Kadın korkuyla geri çekildi, dudakları titrer gibi oldu. "Papatya Hanım ne diyorsunuz? Özür dilerim, ben..."

"Hayatımdan çıkmak için sadece bir saniyen var." Korkunç şekilde gözlerine baktım. "Bir."

Koşarak evden çıktı, giderken telefonunu telaşla alıverdi, başka da bir şey yapamadı. İlk firari buradaydı, hayatımdaki eksiler ortaya çıkmaya başlamıştı. Kapının girişindeki vestiyerde kredi kartlarımı gördüm, hâlâ çalışıp çalışmadıklarını bilmediğimden hemen yanındaki takı kutusundan bir yüzüğümü kapıverdim. Pırlantaydı.

"Abi, şu kartı dener misin?"

Pos cihazına kartı okuturken taksici abi yüzüme bakmıyor, benden biraz çekiniyordu.

"Ret verdi, evladım," dedi az sonra. "İstersen şey yapalım..."

Sıkıntıyla para istemediğini söylemeye çalışırken avucumdaki yüzüğü eline tutuşturuverdim.

"Hayrını gör, kolay gelsin."

Adam arkamdan şaşkınca seslenirken aldırmadan villamın bahçesine girdim, kapıyı kapatıp eve koştum. Yeniden içeri girdiğimde bu kez üst kattan adım sesleri geliyordu, merdivenlerdeki annemdi.

"Hüsna? Kapı niye açık?"

Başta beni görmedi, gözleri doğruca kapıdaydı. Sonrasında bakışları sola, vestiyere kaydı. Hayatını kararttığı kızıyla göz göze geldi.

"Selam, anne," diye el salladım.

Donakaldı, nutku tutulmuştu. Buraya geleceğim haber verilmemişti, ne rol yapacağı söylenmemişti, her şey tam anlamıyla yarım kalmıştı. Gözlerinde bu şok ifadesini görebiliyordum.

"Beni beklemiyor muydun?" diye sorarken sesim buz gibiydi.

Cevap veremedi, dudaklarını araladı ancak tekrar kapattı. Vestiyerdeki ayakkabı çekeceğini gördüm ve alıp ona uzattım, aramızda biraz mesafe vardı.

"Şununla gözlerimi oymaya çalışmayacak mısın?" diye fısıldadım. Gülümsedim, dudaklarım söylediğim şeye eğlenircesine kıvrıldı. "Anne?" diye tekrar sordum. "Hu hu? Benim. Papatya. Öldürmek istediğin kızın."

Annem dakikalar sonra konuşabildi. "Kızım."

"Hm hm," dedim ona doğru usul usul adım atarken. "Sana da mı replik vermediler? Ne bu şaşkınlık?"

Her şeyi öğrendiğimi anlaması sadece birkaç saniye sürdü, bakışları o kadar korku dolu bir hâl aldı ki içimde bir yer bundan haz aldı. Hayır, üzülmüyordum. Birine üzülmek için hâlâ bir bağ hissetmeniz gerekirdi. Annem aramızdaki tüm bağı koparmıştı.

"Şimdi sana bundan sonra olacakları anlatayım," derken sesim inanılmaz derecede sakindi. "Bana ait olan her şeyi iade ediyorsun. Annene, babana, kocana, çocuklarına aldığım tüm değerli eşyalar, mal varlıkları dâhil olmak üzere... Oturduğunuz ev de benim üzerimeydi, değil mi? Onu da boşaltıyorsunuz. İki gün veriyorum."

Bir an duraksadım, gözlerimi kısıp omuz silktim. "Yok yahu, nakliyeciler aynı gün gelir. Bir gün yeter."

"Kızım, kızım dur! Dinle, bir saniye."

"Şşşh," derken işaret parmağımı dudağıma götürdüm, sustu.

Annemle dünyanın en ağır konuşmasını yapmak üzereydim ancak kalbime söz geçirmek çok zordu, her şey çok ağırdı.

"Lafımı ikiletme," diye fısıldarken bir kez daha kendimi tanıyamıyordum. "Son bir yılda aldıklarımın haddi hesabı yok, o mücevher kutundakiler de dâhil. Şimdi defol git, o kocan sana alabildiği kadarını alsın. Tabii size açacağım tazminat davasından sonra hâlâ bir şeyleriniz kalırsa."

"Kızım, kardeşlerin," derken ellerimi tutmaya yeltendi, bir anda ağlamaya başladığında öfkeden gözüm döndü.

"Seni öldürürüm!" diye bağırırken omuzlarından ittim. "Bana vicdan yapacak son insansın! Defol git evimden, sakın tek kelime etme! Defol!"

Elime geçen ilk vazoyu hemen yanına fırlatıp duvarda kırdım, başını kıl payı es geçti.

"Tüm bu bokları yerken kardeşlerim olduğunu düşünmedin mi? Küçücük çocukları bile bunun içine sürüklemişsin, hiçbiri beni arayamadı. Sen nasıl bir pisliksin?"

Annem ellerini ağzına götürdü, başını yere eğip ağlamaya başladı. "Ne olur dur, yalvarırım böyle yapma. Senin için iyi olacaktı, Guvan... Guvan öyle söyledi, bizi buna inandırdı."

"El âlem bir boklara inanır ama bir anne inanmaz! Delirdin mi sen? Söylediğin şeyi kulağın duyuyor mu?" Üzerine yürüdüm, omuzlarından tutup suratıma bakmasını sağladım.

"Anne sen beni öldürmeye çalıştın," dedim hayal kırıklığıyla.

Hayır, kan çanağı olmuş gözlerim kurumuştu, daha fazla ağlayamazdım.

"Sen beni tehdit ettin, korkuttun. Sen beni evimden kovdun. Ben kimsesiz kaldım anne, şiddet gördüm, kaçırıldım, korkutuldum."

Annemin ağlaması şiddetlendi, hıçkırıkları yükseldi ve yüzüme bakmamak için direndi.

"Suratıma bak!" diye boğazım acıyana kadar bağırdım. "Dünyadaki hangi ün buna değerdi? Hangi itibar, hangi şöhret buna değerdi? Anlat. Neden ağlıyorsun?"

Dibine girdim, kulağına fısıldadım.

"Beni kaç liraya sattın anne? Daha ünlü olacağım hayaliyle hayatımı kaç liraya sattın?"

"Yalvarırım dur," derken yüzü sırılsıklam oldu.

Bir an bile acımadım, kolundan tuttum ve onu kapıya sürükledim.

"Sakın karşıma çıkmak gibi bir hata yapma," diye fısıldadım nefretle. "Ne aileni ne seni göreceğim. Hepiniz benim için bittiniz. Bu kapıya sakın gelme."

Annemi dışarı itip yüzüne doğru gerçekleri haykırırken bir an bile ağlamadım, kendimle gurur duyuyordum. Kaç kişi bu gerçekle bu kadar iyi yüzleşebilirdi?

"Evimi yarın boşaltın, tapularımı getirin. Her şey eksiksiz olacak, seni yıllarca davalarla süründürürüm. Duydun mu? Benim satılık bir aileye ihtiyacım yok. Defolun şimdi."

Kapıyı kapatmadan önce bahçenin biraz ilerisinde onu gördüm, yüzü çökmüş, köşede çaresizce dikilen o adamı.

Polat da bizi izliyordu. Peşimden gelmişti.

Neden gelmişti ki? İçimden ona tonlarca hakaret ettim. Söyleyemediğim her şeyi bir kez daha dudaklarımı aralamadan, sesim çıkmadan haykırdım. Gözlerimiz birbirine değerken kalp kırıklıklarım ona batsın, onu kessin, onu paramparça etsin

istedim. Ben nasıl öfkeyle dolup taştıysam, ben nasıl kırıldıysam o da binlerce yerden binlerce kez kırılsın istedim.

Fakat Polat'a yine hiçbir şey diyemedim.

"Elinize birkaç replik daha versinler," dedim tükürürcesine. "Ya da vazgeçtim, belki ihtiyaç duymayacak kadar iyi oyuncusunuzdur. Doğaçlama devam edersiniz."

Kapıyı şiddetle suratına çarptım, yalnızca bir saniye sonra kendiyerin dibine çöküp ağlamaya başladım. Omuzlarım sarsılıyor, kalbim sancıyordu. Bu kapı yalnızca anneme değil, herkese kapanmıştı.

Tüm aileme, sevgiyi ve şefkati ilk kez tattığım herkese, yuvama, çocukluğuma. Artık gerçekten yapayalnızdım.

Sahne ışığının altında, ünlü, ışıl ışıl ve yapayalnız Papatya Parlar.

Sekiz Ay Sonra

"Yemyeşil bir bahçe var. Koşuyorum. Sürekli oraya dönüyorum, orada koşuyorum, hiç sıkılmıyorum. Düşmüyorum, dizlerim kanamıyor ama çocuğum."

"Nasıl hissediyorsunuz?"

"Mutlu."

"Kiminlesiniz?"

"Yalnız."

"Orada olmasını istediğiniz birileri var mı?"

"Var. Çok fazla kişi."

Melodik ses gözlerim kapalıyken sordu. "Kimler?"

Gözlerimi açtım, göz göze geldik. Koltuğunda oturuyor, anlattığım şeylerin notlarını alıyordu.

"Bilmem," diye fısıldadım. "Çocukluk işte. Belki sonra anlatırım, bugün daha fazla..."

Sustuğumda anlayışlı bir tebessümle başını salladı. "Tabii, anlıyorum. Bunları konuşmak sizin için zor olmalı, bir o kadar

da kıymetli. Seanslarınızı aksatmadığınızda giderek daha iyi bir noktaya ilerledik. Umarım bu istikrarı sürdürebiliriz."

Parmaklarımı kucağımda birleştirip başımı salladım. "Evet. Deniyorum."

"Bu hafta başka neler yaptınız?"

"Şarkı söylemeye dönmeye çalıştım," derken sesim güçsüz duyuldu.

Bir süre sessizlik olsa da terapistim sordu. "Peki nasıl hissettirdi?"

"Zor," dedim güç bela sesimi bulduğumda. "Tam olarak iyi hissettirmiyor. Orada artık kendimi bulamıyorum."

"Peki..." derken o da derin bir iç çekti. "Sizce bu neden olabilir?"

Bir anlığına zihnim bana küçük oyunlarından birini oynadı, geçmişe gitti. O korkunç günlere. Her şeyin çok zor olduğu anlara.

Yedi Ay Önce

"Efendim, mahkeme kararıyla çekimleri durdurduğunuz ve kişisel hayatın gizliliği konusunda suç duyurusunda bulunduğunuz doğru mu?"

"Papatya Hanım, Polat Bey ile ilgili bir şey söyleyecek misiniz? Kendisi nerede?"

"Ona gerçekten bir şey hissettiniz mi? İzleyenler böyle düşünüyordu."

"Efendim, kimlerden şikâyetçi oldunuz? İçinde aile üyeleriniz var mı? Babanız geçtiğimiz günlerde televizyondan size bir özür mesajı yayınladığı canlı yayına katıldı."

"Efendim, üzerinden bir ay geçti, hisleriniz nasıl?"

"Arkadaşlarınıza da mı dava açtınız? Halk merak ediyor, Papatya Hanım, lütfen bilgi verir misiniz?"

"Efendim ailenizin tüm mal varlığına şerh koydurmak istediğiniz..."

Avukatım önüme geçti ve görüntü almalarını engellemek için beni hızlı adımlarla önümdeki binaya yürüttü.

"Basın açıklaması yapılacak arkadaşlar, lütfen müsaade edin."

"Papatya Parlar müziği bırakacak mı? Bu doğru mu?"

Kameralar, suratıma patlayan flaşlar ve duyduğum cümleler. Telaşla duruşma salonuna koştururken topuklu ayakkabım zeminde sert bir ses çıkarıyor, gözlüğüm ve şapkam beni onlardan biraz olsun koruyordu.

"Guvan'ın avukatı görüşmek istiyor."

"Ne diyormuş?" derken sesim buz gibiydi.

"Görmek istiyormuş, derdini anlatmak, özür dilemek..."

"Yok," dedim ifadesizce gözlüğüme dokunurken. "Saplantılı psikopatlarla işim yok. Derdini mahkemede anlatsın."

Avukatıma döndüm, hâlâ etrafımdaki insanların çekim yapma ihtimali olduğunu bildiğim için sesimi kısık tutuyordum.

"Gözlerimin içine bakacak, hayatımı nasıl mahvettiğini anlatacak, ben de af dilemesine izin vereceğim. Öyle mi? Nasıl bir haz yaşayacağını tahmin ediyor musun sen?"

"Hasta olduğunu falan zırvaladılar... Sanırım hastanedeymiş. Muhtemelen hapse girmemek için uydurdukları bir oyundur."

"Umarım ölür."

İlk kez biri için bu cümleyi kullanıyordum, kinim o kadar büyüktü ki olanları hâlâ yediremiyordum. Avukatım sustu, önümüze döndük ve güçlü adım sesleriyle yürümeye devam ettik.

Hayatıma pis ellerini süren herkes artık ölebilirdi.

Zihnimde kalan son ses muhabirlerin sorduğu müziği bırakacak mısınız cümlesi oldu.

Günümüz

"Papatya Hanım?"

Olduğum âna döndüm, terapistim bana bakıyordu. Huzursuzca oturduğum yerde dikleştim.

"Haberleri görüyorum. Yeni albüm çıkarmadığım için tepki geliyor, hayranlarım mesaj atıyor. Uzun zaman geçtiğini, artık olanları atlatmam gerektiğini söylüyorlar. Sanırım beni özlemişler."

Burukça ekledim, parmaklarımla oynamaya devam ediyordum. "Ama ben müziğe dönemiyorum, yani ait hissetmiyorum."

"Bazen nasıl iyiysek öyle yapmak, nerede mutluysak orada kalmak gerekir. Dinlenmeye ihtiyacınız vardı ve bunu yapıyorsunuz, değil mi?" Yumuşak sesiyle ekledi. "Kolay şeyler atlatmadınız."

Ona anlattığım tüm travmatik olayları düşündüğümde başımı salladım. Aylar önce ilk gün bu kapıdan girdiğimde korkunç bir hâldeydim. Değil konuşarak seansa devam etmek, ağlamaktan kendime gelemiyordum. Bu oda çok fazla gözyaşıma şahit olmuştu.

Anılar yeniden zihnime hücum ederken bunu daha ne kadar yaşayacağımı düşündüm. Şimdiyse zihnimdeki yüz arkadaşımın, Firuze'nindi.

"Özür dilerim, Papatya. Yemin ederim özür dilerim!" diye bağırıyordu.

Hayal kırıklığıyla ona bakıyordum ancak bu duygudan daha üstün olan şey öfkemdi. Bu yüzleşmenin ne kadar ağır olacağını ikimiz de biliyorduk.

"Sen," demiştim canını acıtacağım yeri bilerek. "Liseden beri, neredeyse hayatının en önemli yıllarından beri benim gölgemde kalan bir zavallı oldun diye mi bu işe kalkıştın? Hangi şov, hangi program senin silikliğini yok eder sandın? Sen hep ezik kalacaksın."

"Böyle söyleme, yalvarırım," derken ağlıyordu.

İçim acısa da soğumamıştı işte, bana sarılmaya yeltendiğinde *esnl tokat attığımı hatırladım.*

"Uzak dur benden. Kendi kendini bitirdin, şimdi benim ışığım *olmadan bir yıkık gibi yaşayacağın hayatına devam edebilirsin,* *patma arkadaş. Sömürecek başka biri kaldıysa ona git." Gözlerine* *baktım ve fısıldadım. "Tabii birileri hâlâ seninle olmak istiyorsa."*

"Bugün baktığımızda..."

Terapistin sesi beni bir anda karanlık kuyudan çıkardı, irkilerek yeniden olduğum ana döndüm.

"Şarkı söylemeye dönmeye çalışan, yeniden sesini arayan, yemek yapmaya dönen..."

"Yok," diye araya girdim. "Hâlâ mutfağa giremiyorum, sadece denedim."

Anlayışlı bir tebessümle başını salladı. "Denemiş olmak da başarmaya giden yoldur, değil mi? En azından çabaladınız. Bunun sonucu daha güzel noktalara varacak."

Cümleleri her zamanki gibi bana iyi geldi, gözlerim dolu dolu olsa da artık bunlarla baş etmeyi öğrenmiştim. Sakince başımı salladım.

"Haklısınız, denemeye devam etmem gerekiyor." Tavana bakıp ağlamamaya çalıştım, kendimi zorluyor, ellerimle gözlerime hava yapıyordum. "Ömrümün sonuna kadar mutfağa girmeyecek değilim ya?"

Söylediğim şeye güldüğümde terapistim de bana eşlik etti, onun burada olması bir şekilde çok iyi hissettiriyordu. Gerçekten her şeyin geçeceğine olan inancımı artırıyor, kaybettiğim güveni yeniden aşılıyordu.

"Bugün de hangi konularda geliştiğimizi tekrar dinleyelim isterim, ne dersiniz? Mesela geçtiğimiz hafta bir grup terapisi aldınız. Burada birçok farklı meslek grubundan insanla tanıştınız. Nasıl bir deneyimdi? İnsanlarla sıfırdan başlama konusunda daha iyi misiniz?"

"Daha rahat tanıştım," dedim durgun bir sesle. "İlk zamanlar kimseyle konuşmuyor, sohbet bile etmek istemiyorum. Birilerine hayatımdan bahsetmek ya da onları dinlemek istemiyordum."

Neredeyse üç ay boyunca kimseyle konuşmamıştım. Odama kapanıp cansız bir bitki misali yaşadığım günleri hatırladım, çok zayıflamış, depresyona girmiş, dibe çökmüştüm. Fakat bugün gerçekten de ne kadar iyileşebileceğimi gördüğüm günlerden biriydi.

Güneşli pencere içime umut aşıladı, kirpiklerimi kırpıştırdım. "Uzun zaman sonra ilk kez yeni biriyle arkadaş oldum, terapiden sonra kahve içtik. Farklıydı."

"Nasıl hissettiniz?"

"Başta korktum."

"Neden?"

"Bana zarar vereceğini sandım."

"Nasıl bir zarar? Fiziksel olarak mı?"

"Hayır," derken yutkundum. "Duygusal olarak. Beni üzer diye düşündüğüm için çok rahat olamadım."

"Anlıyorum," diye yinelerken devam etmem için cesaret vererek gözlerime baktı. "Başka?"

"Sonra öyle olmadı, kahve içtikçe, sizinle olan seansları düşündükçe kendime geldim. Ayrıca bir de..." Duraksadım, kalbim burkulsa da bunu söylemek istiyordum. "Birisi, yani değer verdiğim birisi bana şey demişti..."

"Nedir? Paylaşırsanız çok sevinirim."

Kendi kendime mırıldandım.

"Demişti ki: İnsanlara güveniriz ve bize, buna değip değmeyeceklerini gösterirler. Hepsi bu."

Bir süre sessizleştiğimizde not aldığını işittim, kalemin kâğıda değerken çıkardığı ses artık ilk zamanki gibi beni rahatsız etmiyordu.

"Çok güzel bir cümle," derken sesi sevecendi. "Kim paylaştı?"

"İsmini hatırlamak istemediğim biri."

"Nasıl isterseniz."

Durgun olduğumu fark edip tüm bedenini bana çevirdi ve nazikçe gülümsedi. "O hâlde kahve içme deneyiminizi başarılı bulduk, öyle mi? Buna çok sevindim. Haftaya tekrar yapmaya ne dersiniz?"

"İsterim," dedim tereddütle. "Eskiye dönmek istiyorum. Eskisi gibi eğlenceli ve mutlu olmak..."

"Bu hâlâ mümkün."

Sustum.

"Her zaman mümkün," diye ekledi, yine cevap vermedim. Seansın sonuna geldiğimizi bildiğim için çantama uzandım, terapistim benimle birlikte ayağa kalktı.

"Gelişiminizi görmek mutluluk verici. Size önerdiğim kitapları okumanızı rica ediyorum, bu bizi daha çok destekleyecek."

"Okuyorum," diye başımı salladım. "Teşekkür ederim. Daha iyiyim."

Seansı sonlandırdıktan sonra veda ettim ve odadan çıktım. Aşağı kata inip ödemeyi yapana kadar aklımdan tonla düşünce geçti. Daha ne kadar destek alacaktım? Bu ne zaman bitecekti? Ne zaman tam olarak *iyiyim* diyebilecektim? Bilmiyordum. Bunları düşünmek iyi gelmediği için zihnimi susturdum.

"Yeni seansınız için randevu oluşturuldu, Papatya Hanım."

"Teşekkür ederim."

Klinikten ayrıldığımda adımlarım savsak olsa da nereye gideceğimi iyi biliyordum. Her terapi sonrası uyguladığım bu ritüel artık bana daha iyi hissettiriyordu. Yeni taşındığım bu şehirdeki sessizlik bana birçok yeri keşfetme imkânı sunuyor, kendimle baş başa kalmak istediğim alanları açıyordu. Adımlarım portakal çiçeği ağaçlarının parkına yol alırken topuklu ayakkabılarım kaldırım taşlarında hoş bir tıkırtıya sebep oluyordu. Güneş

gözlüğümü taktım, tatlı bir esinti yüzümü okşarken sakin yürüyüşüme başladım. Yaklaşık on dakikalık zihin dinlendirme süremi başlattığımda kulaklığımda en sevdiğim şarkım çalıyordu.

"*O güzel gözlere, sarı saçlara, deniz mavilere...*"

Bu benim henüz ünlü olmadan önce kendi kendime bestelediğim, sözleri bana ait olan ve belki de en az bilinen şarkılarımdan biriydi. Aylardır kendimi bu sokakta, portakal çiçekleri ağaçlarının ve hoş çiçek kokularının olduğu parka, kulağımda bu şarkıyla yürürken buluyordum. Geçmişe gidiyordum fakat bu olmak istediğim bir geçmişti. Şarkı sözlerini on yedi yaşındaki Papatya'nın yazdığı, kimsenin kirletmediği şarkılarının olduğu bir geçmiş...

"Efendim?"

Telefonum ısrarla müziğimi kestiğinde pes edip yanıtladım.

"Papatya Hanım, hukuk bürosundan arıyorum. Kusura bakmayın, bu saatlerde rahatsız edilmek istemediğinizi biliyorum. Ancak duruşmalarla ilgili birkaç gelişme oldu. Ailenizden istediğiniz tazminatı karşı tarafın avukatlarına ilettik. Uzlaşacaklarını söylediler. Aynı zamanda Çağrı ve Guvan için ayrı davalar açmıştık, burada özel hayatın ihlalini kapsayan tüm şikâyetleri ayrıca gerçekleştirdik. Duruşma tarihi için..."

"Benimle görüşmeye mi çalışıyorlar?" diye sorduğumda avukat bir süre sustu.

"Evet, sizinle görüşme konusunda ısrarcılar."

"Cehennemin dibine kadar yolları olduğunu söyle. Değil beni, avukatımı gördüklerine dua etsinler. Şikâyetlerimi geri çekmiyorum. Ödediklerinin on katını istiyorum, bunu da söylemeyi unutma."

"Efendim, o kadar paraları olmadığını söylüyorlar."

"Yoktur zaten," dedim keyifle. "O zaman cezasını çekecek o iki iblis de." Telefonu kapatmak için bir an duraksadım. "Ekleyeceğin bir şey yoksa kapatıyorum, bu konular için beni arama lütfen. Rahatsız edilmek istemiyorum."

"Tabii, nasıl arzularsanız. Önemli şeyler dışında aramayacağım."

"Teşekkürler." Kapatmadan ekledim. "İçinden geç hepsinin, sakın acıma."

Aramayı sonlandırdım, kulaklığımı yeniden kulağıma taktım ve yürüyüşüme devam ettim. Yaklaşık yarım saatlik bir park yürüyüşünün ardından avukat her ne kadar tadımı kaçırsa da aldırmamaya çalıştım. Bugün güzel bir gündü.

"Bugün iyileştiğimiz bir gün, kızım," dedim derin bir nefesle. "Hadi bakalım."

Eve kadar koşu yaptım, mahalleme geldiğimde yavaşladım. Üç katlı şirin bir apartmanın üst dairesine taşınmıştım. Apartmanda altı komşum vardı, hepsiyle çok iyi anlaşıyorduk. İlk taşındığımda her ne kadar yabani gibi davransam da zamanla birbirimize alışmaya başlamıştık.

"Canım, sen mi geldin?"

Alt komşum balkonundan bana seslendiğinde ona el salladım. "Ekmek aldın mı?"

"Aldım aldım," diye seslendi. "Makarna salatası yaptım, öğle yemeğine bana gel."

"Gelirim," dedim kıkırdayıp. "Bir duş alayım."

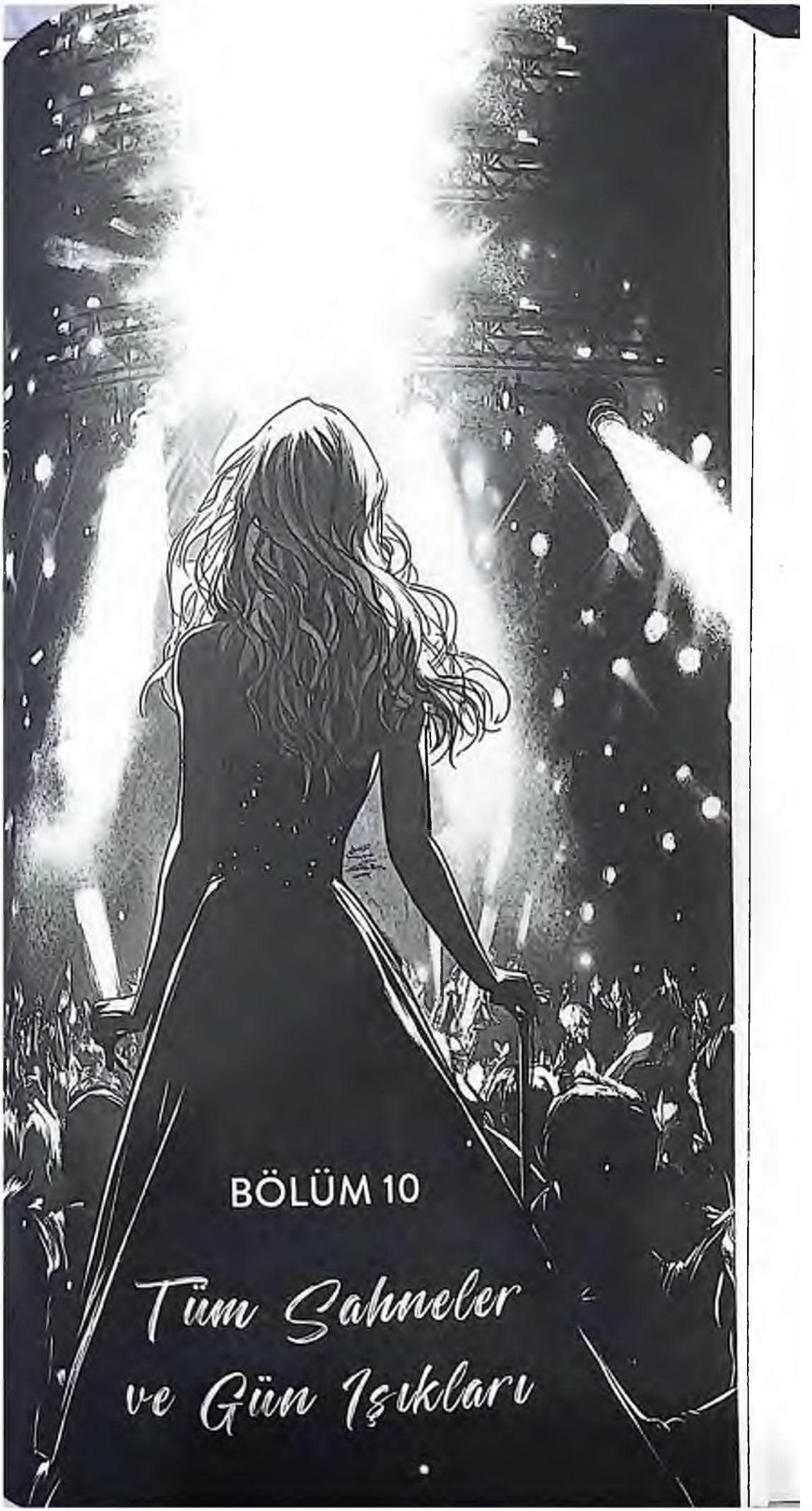
Bir süre önce kendimden otuz yaş büyük teyzelerle sohbet edip müthiş anlaşacağımı söyleseler herhalde inanmazdım.

"Tamam, saçlarını kurut da gel. Sinüzit oluyorsun."

Anaç tavırları onlardan yaşça çok küçük olduğum için hemen ortaya çıkıyordu, kocaman bir tebessümle ona el salladım.

Papatya Parlar'ın yeni hayatı eskisi kadar parlıyor muydu, bilmiyordum ancak artık daha mutlu olduğunu biliyordum.

Daha gerçek bir şeyler yaşadığını.

BÖLÜM 10
Tüm Sahneler ve Gün Işıkları

Yedi Ay Önce

"Efendim, bu evi mi tutmak istiyorsunuz?"

"Evet, bunu."

"Burada yaşamanız biraz zor olabilir. Sizi tanımazlar, hayat kaliteniz biraz... Biraz düşebilir." Hemen ekledi. "Emlakçı diye önemsemeyebilirsiniz ama sizin kendiniz gibi ünlü bir çevrede yaşamanız hayat standardınız için..."

"Tam da böyle bir yerde yaşayacağım," dedim mütevazı apartman dairesine bakarken. "Sakin ve güvenli görünüyor, huzurlu bir semt."

"A-anladım, efendim."

"Diğer tüm evlerimi satışa çıkar."

Adam şaşkındı. "Hepsini mi, efendim? Emin misiniz?"

"Başka bir yere gitmeyeceğim." Gözlerimi evde gezdirdim ve fısıldadım. "İkinci bir kapıya ihtiyacım kalmadı."

Günümüz

"Çilekli olandan kaldı mı acaba?"

"Hayır efendim, sadece böğürtlenli var."

"Tamam, o tatlı kalsın o zaman. Sadece kurabiye alacağım."

Yirmilerinde görünen genç kız nazik bir tebessümle başını salladı ve siparişimi paketleyip bana uzattı.

"Başka bir arzunuz var mı, efendim?"

"Teşekkürler." Ödemeyi yapmak için kartımı uzatırken dayanamadım. "Böğürtlen sana da biraz kararsız bir meyveymiş gibi gelmiyor mu?"

Kız şaşkınca baksa da kıkırdadı. "Farklı bir bakış açısı. Buyurun, kartı şuraya okutun."

"Bilmiyorum, tadı eklendiği tatlıya göre değişiyor."

Ödemeyi yaparken iç çektim, kızın duymayacağı bir sesle mırıldandım.

"Ait olmadığı yerde güzel olası gelmiyor demek ki... Ne akıllı."

"Bir şey mi dediniz?"

"Fiş istemiyorum," dedim kartı geri çekerken.

"Afiyet olsun, yine bekleriz."

Ödememi yaptıktan sonra paketimi aldım ve ıssız sokağa açılan pastane kapısına ilerledim, akşamın ilerleyen saatlerine yaklaştığımız için etrafta büyük bir sessizlik hâkimdi. Usulca dışarı çıktım ve kaldırımda yürümeye başladım, hava çoktan kararmıştı. Başımı kaldırdığımda gökyüzüyle bakıştım, sabaha nazaran havanın bulutlandığını, biraz bozduğunu fark ettim. Evden çıkarken penceremi okşayan güneşe aldanmış ve ince beyaz bir elbise giymiştim.

"Soğukmuş," diye ellerimi dudaklarıma götürdüğümde ılık bir rüzgâr saçlarımı savurdu. Bu beni yeniden üşüttü ve biraz büzüştüm.

"Hastalanacağım," diye homurdanırken ince şalımı almadığım için kendime kızıyordum.

Evim bu sokağa uzak sayılmazdı ancak düşüncelerimden kurtulmak için biraz yürümek istemiş ve yolu uzatmıştım.

"Nereden çıktı bu yağmur?" diye homurdanırken tatlı paketine kaç çatal koyduklarını kontrol ediyordum.

Apartmanımdaki şeker komşularıma, canım teyzelere bundan ikram etmezsem içimde kalırdı. Geçen akşam öyle güzel ev yemekleri getirmişlerdi ki tabaklarını boş göndermeye içim el vermemişti. Resmen onlarla beraber yepyeni bir hayata yelken açmıştım.

"Ay çamaşır suyu da mı istemişlerdi benden?" derken bir anlığına duraksadım.

Biraz yaşlı oldukları için arada bir market siparişlerini bana iletiyorlar, bu konuda bana müthiş güveniyorlardı. İçimdeki

tuhaf bir yer bunu karşılamaktan mutlu ve hâlinden memnundu. Sanırım bunca zaman iyileşmeye devam etmemdeki en büyük katkıyı onlar sağlıyordu, bir şekilde her gün benimleydiler.

"Neyse, eve sipariş ederim artık. Geri dönersem fena ıslanacağım, yağmur bastırıyor."

Aceleci adımlarla bir kez daha portakal çiçeği parkımdan geçerken neden hep bu kaldırımı seçtiğimi sorgulamayı bırakmıştım. Bir şeyler bana burada iyi hissettiriyor gibi görünüyordu. Yüzüme yağmur damlalarını yememek için başımı eğerek koşturduğum sırada köşedeki şemsiye satan adamı gördüm, yolda bizden başka kimse yoktu. Yanına ulaştığımda şeffaf olanı işaret ettim.

"Bir tane alabilir miyim?"

"Tabii, kızım."

Adama şemsiyenin parasını öderken bu saatte sokakta olmak için fazla yaşlı olduğunu düşündüm.

"Hep burada mı satarsınız?"

"Bazı akşamlar parkın öteki ucunda," diye işaret ederken para üstümü verdi.

"Peki aileniz nerede?"

"Yalnızım," derken buruşmuş elleriyle paramı uzattı. "Buyur, kızım."

"Sende kalsın, amca." Sesim şefkatliydi, telefonumu çıkarıp hemen numarasını aldım. "Seni yarın arasam evini ziyarete gelebilir miyim? Eksiklerini tamamlarım."

Aslında amacım eşyalarını kontrol etmek, bu saatte burada çalışmasına sebep olan eksiklerini gidermeye çalışmaktı.

"Olur," derken sesinde umut doğdu. "Gel kızım, çorba yaparım."

Bir anlığına bana, bir süre önce tanıdığım yaşlı bir adamı anımsattı. Burhan amcanın gözleri önüme gelir gibi oldu, onu da böyle masum masum konuştuğu bir anda tanımış, kendimi

sımsıkı sarılırken bulmuştum. Bu anı hoşuma gitmedi. Devamında o vardı, hatırlamak istemediğim gözleri.

Şemsiyeyi telaşla açıverdim. "İyi akşamlar!"

Bu saatte burada olması şanstı, en azından yolun kalanında ıslanmayacaktım. Tatlı paketini bir kez daha avuç içimde sıkıştırıp yeniden yoluma döndüğümde adımlarım hızlıydı, köşeyi dönmek üzereyken eve yaklaştığımı düşünüyordum. Ancak sadece üç adım sonra bedenim başka bir gövdeyle çarpışıverdi, sarsılarak durdum.

"Ah!" diye irkilirken az kalsın yere doğru savrulacaktım. Karşımdaki kişi beni tuttu. Nazikçe belime dokunsa da tutuşu sıkıydı. "Önünüze bakın beyefendi." Sitemle başımı kaldırdım.

Siyah gözleri bakışlarımla buluştu. "Özür dilerim."

Dünya durdu. Zaman durdu. An durdu. Her şey durdu. Aylardır görmediğim suret karşımda belirdiğinde sanki...

Sanki kalbim de durdu, bu oydu.

Ne kadar zaman geçmişti, nasıl olur da değişmezdi? Tüm anılarımın en güzel ama en acı verici yerini kaplarken böylesi hatırlanmaya hakkı yoktu. Bir anda içimi delip geçemez, karşıma çıkıp beni mahvedemezdi. İzin vermezdim.

"Sen," derken sesimi bulamadım.

"Ben," dedi.

Aman Allah'ım, sahiden her şeyiyle hatırladığım gibiydi. Sekiz aydır bir kez bile görmediğim yüzü canlı hâlde karşımdaydı, kirpikleri hatırladığım kadar koyuydu. Bakışları son günkü kadar sıcaktı, sesi toktu, kalındı, tutuşu hiç değişmemişti, duruşu sağlamdı. Polat hiç değişmemişti.

Fakat saçlarıma bakarken aynı şeyi düşünmüyor olmalıydı, ben aynı değildim. "Papatya," diye fısıldarken gözlerime, saçlarıma, tenime bakıyordu.

Adımı telaffuz ettiği an kalbim sımsıcak oldu. Onu öyle çok özlemiştim ki nankör bir parçam bundan nefret duydu. Bana ne yaptığını, nasıl yüzüstü bıraktığını, her şeyi hatırladı. Aylar

...nca karşıma çıkıyordu ve dudaklarından dökülen ilk kelime ...nundardı.

"Özür dilerim," diye tekrar ederken gözlerim kısıldı.

"Özür mü dilersin?"

Bir anda elinden kurtuldum, parmakları havada kaldı. Bir ...dım geriye giderek aramıza bir mesafe koydum.

"Nasıl buldun beni?" derken içime bir öfke doğdu. "Takip mi ediyorsun? Hiç utanman yok galiba, kafayı yemişsin."

Başımı hırçınca parka doğru çevirdim. "Git, benimle aynı istikamette bile yürümeni istemiyorum." Elimi uzatıp yolu gösterdim. "Şu tarafa," diye işaret ettim. "Karşıma çıkmayacağın ...yola git."

Yeniden, "Papatya," derken sesi yumuşacıktı.

Tüm öfkeme, acıma, dinmeyen hislerime rağmen bir şekilde benimle aynı sokakta ve andaydı. Kafayı yemek üzereydim. Gömdüğüm tüm anılar bir anda sıcak gözleriyle birlikte hortladı.

Polat'la tanışıyordum. Polat'a sığınıyordum. Polat'la kaçıyordum. Elini tutuyordum, bir yerlere saklanıyordum. Onunla bilmediğim yerlere, büyük bir güvenle gidiyordum. Onunla konuşuyordum, ona ağlıyordum. Ona çocukluğumu anlatıyordum. Ona öyle çok şey besliyordum ki hisler kalbime doğru akarken bunlara büyük bir öfke duydum. Hâlâ bu kadar diri olmalarına, onun tek bakışıyla zihnimden kalbime yol almalarına sinirlendim.

"Git dedim sana," derken sesim daha güçsüz çıktı.

Çenemi dikleştirdim, gözlerine baktım. Tüm endamıyla, ihtişamlı duruşuyla, üzerindeki beyaz gömleği ve ona tezat dağınık simsiyah saçlarıyla tam karşımdaydı. Hatıraları yok etmek isteyeceğim kadar çok yakınımda.

"Karşıma bir daha asla çıkma demiştim," diye fısıldadım. "Hatırlamıyor musun?"

O uğursuz geceyi hatırlattığım an bakışlarından büyük bir kırgınlık geçti.

"Hiç unutmadım." Sesi titredi. "Karşına hiç çıkmadım."

"Yeni hayatımda ne arıyorsun o zaman?" diye sesimi yükseltirken öfkeme yenik düştüm.

Onu ittim, omuzlarına dayadığım avuçlarımla onu kendimden delice uzaklaştırmak istedim.

Yağmur şiddetli yağmaya başladı, gözleri gözlerimden hiç ayrılmadı.

"Seni arıyorum," derken küçük bir çocuk gibi bana sığınmaya muhtaçtı.

O geceki gibiydi. En acı hatıralarımızı not eden o takvim yaprağı gibi, kara lekeyi berrak sevgimize bulaştırdığı o anki gibi...

"Beni kaybettin sen," dedim donukça. "Araman fayda etmez. Bırak."

Yağmur damlaları ikimizi de sırılsıklam ıslatmaya başladığında Polat çaresizce yüzüme bakıyordu, hava kararmış, sokak lambasının sarı ışığı yüzüne yansımıştı.

"Sen nasıl bırakılırsın ki?" diye sordu. "Senden nasıl gidilir?"

Bir süre sustum. Bu sorunun birçok cevabı vardı ama en acısı kalbimde gömülüydü. Aylar önce cevaplanmıştı.

"Sana sormalı," diye fısıldadım. "İnsanlara güveniriz ve bize buna değip değmeyeceklerini gösterirler, Polat Karathan."

Gözlerini kapattı, en çaresiz anlarımda yanımda kurduğu o cümleyi yüzüne çarpmamla yüzleşti. Bense sinirlerim bozulmuş hâlde gülüyordum.

"Furkan'ı bile affedebildim içimde," dedim bomboş bakışlarla. "O aradığında bile açabildim. Her şey için üzgündü. Aranızda en az rol yapan oymuş, sanırım beni gerçekten aldatıyormuş." O kadar çok travmam vardı ki buna sadece gülüp geçtim. "Fakat tüm hayatım hakkında bana oyun oynamamış. Sizin yanınızda ne kadar dürüst kaldığına bir bak."

Polat bana doğru bir adım atmak istedi. "Papatya, böyle söyleme. Yalvarırım."

"Ne değişir?" diye direttim. "Kirlettiğin geçmiş değişir mi mesela? Yok ettiğin hislerim..."

"Yok olmadı," dedi kararmış bakışlarıyla bana bakarken. "Yok olmadığını biliyorum. Yalan söyleme."

"Önemli mi?" diye bağırırken ben de ona doğru bir adım attım. "Geldiğimiz hâle bak! Aylardır karşıma çıkacak cesaretin bile yoktu! Biz seninle ne yaşadık ya? Sen geldin, bir anda hayatıma girdin, beni kendine inandırdın, güvendim, sonra siktir olup gittin. Yalancı bir şerefsiz çıktın!"

Öfkeyle yüzüne haykırdım. "Sekiz aydır bu acı nasıl geçmez? Benim... Benim sana bakacak o kadarcık vaktim bile olmamışken. Bu adil mi?"

İtirafım gökyüzündeki bir şimşekle eş zamanlı duyuldu, yağmur daha da şiddetlendiğinde onun nasıl yıkıldığını gördüm. Sırtımı ona döndüm, elimdeki tatlı paketini sımsıkı kavradım ve koşmaya başladım.

"Allah'ın belası," diye ağlıyordum koşarken. "Beni bu kadar âşık edip sonra her şeyin içine sıçtın. Hâlâ karşıma çıkabiliyorsun..." Koşarken öfkeyle gözyaşlarımı sildim, bir kısmı yağmur damlalarıydı. "Hâlâ beni seviyormuş gibi bakıyorsun..."

Daha hızlı koşmak, daha çok uzaklaşmak istedim. Aylar süren terapilerin Polat'ı görene kadar işe yaradığını zannediyordum, ne büyük hataydı. Buradaydı. Kalbimin tam ortasında, koca bir yara gibi, hafızamda.

"Hâlâ seviyorum çünkü!" diye arkamdan haykırdığında beni nasıl duyduğunu bilmiyordum.

Ona dönebilir, bir şeyler söyleyebilir, belki kollarına koşabilirdim. Bekledi, sustu ve ona gitmemi istedi. Bunu ne kadar istediğini kalbimde duydum.

"Yalancı," diye fısıldadım tükürürcesine. "Sen yalancısın."

Ona dönmek yerine ayakkabılarımı öfkeyle çıkarıp kaldırımın olduğu tarafa savurdum, şans eseri arabaların olmadığı bu yolda var gücümle koşmaya başladım. Ondan kaçtım, artık yalın ayakla çok daha hızlı koşuyordum.

Ona dönmeyecektim, dönemezdim. Artık biz diye bir şey olmazdı.

"Gitme!" Sesi tüm hüzünlerin peyda olduğu bir feryattı.

"Gideceğim!" dedim ona bakmadan uzaklaşmaya devam ederken. "Sen giderken bana sordun mu? Bir gece..." Hıçkırıklarımı bastıramadım. "Bir gece hepiniz defolup gittiniz, ben kimsesiz kaldım."

O ekran başında yaşadığım hayal kırıklığını hatırladım. Hatırladıkça nefes alamadım ama daha da hızlandım, artık ondan çok uzaktım.

Ta ki bir anda kolumdan tutup beni göğsüne çekene dek.

Uzak değildim, mesafeyi kapatmıştı. Buradaydı. Hıçkırıklarımı tutamadığım o anda Polat beni yatıştırmak için başımı göğsüne sımsıkı bastırdı. Kendimi çekmek ve direnmek istedim ancak güçsüz tarafım bir kez daha ona yenildi.

Âşık tarafım hıçkırıklarına devam etti.

"Neden bize bunu yaptın?" derken hüngür hüngür ağlıyordum. "Senden nefret ediyorum. Bana yaşattığın her şeyden nefret ediyorum. Umut etmeme sebep olduğun her andan nefret ediyorum, duydun mu? Elimi hep kalacakmış gibi sıkı tutmandan, beni her an öpecekmiş gibi bakmandan, gözlerinin güvenli bir liman gibi olmasından... Beni inandırıp hayatımı mahvettiğin her andan nefret ediyorum, Polat."

Benim gidecek gücüm yoktu, bunu bir kez yapmıştım. Şimdi sıra ondaydı.

"Sana *gelme* dedim." Ağladım, susamadım. "Sana *karşıma çıkma* dedim. Senden nefret ediyorum, bunu duymak mı derdin?"

"Etmiyorsun," derken saçlarımı okşadı, elleri ıslaktı ancak ağlayıp ağlamadığını merak ediyordum.

Boğuk sesi onun da pişmanlıklarını haykırdı. Titrek elleri hüznünü anlattı. En çok da kulağımı yasladığım göğsünün içinde atan kalbi... O kalbi ne çok şey söyledi, neleri anlattı, beni kalmam için zorladı.

"Yalvarırım gitme, Papatya'm." Artık sesi duyulamayacak kadar kısıktı.

Yüzünü göremiyordum ancak dudakları saçlarımda, kolları vücudumdaydı, sımsıkı sarılmıştı. Gitmemden korktuğunu anlatıyordu.

"Yalvarırım yapma, sensiz nefes alamıyorum. Yaşadığım her gün, neden yaşadığımı sorguluyorum. Sana yemin ederim geceleri uyuyamıyorum."

Omuzlarım sarsılırken ona sarıldım. "Ben de uyuyamıyorum."

"Affet beni," dedi acıyla. "Beni bir kez olsun dinle, söz veriyorum sonra istemezsen gideceğim." Sesi acı dolu olsa da kabullenişini hissettim. "Gerekirse bu ülkeyi bile terk ederim, değil bu şehirde, bu sokakta, yaşadığın hiçbir yerde yoluna çıkmam. Yemin ederim çıkmam."

Saçlarımı okşarken yağmur bizi ıslattı, şemsiyemi çoktan bir yerlere fırlatmış, öfkemi ondan çıkarmıştım.

"Senden gidilmiyor, çiçek kız," derken sesi titredi.

O titrek ses, beni o günlere, adada gözlerinin içine bakarken mutlu olup kalbimin neşeyle çarptığı anlara götürdü. Bu büyük bir acıydı, keşke sonsuza dek o anda kalabilseydik.

"Anlatacak ne var ki?" diye fısıldadım. "Seni affetmek..."

Geri çekilmeye çalıştım, beni bırakmak istemedi ama başardım, bir şekilde yüzümü silip başımı kaldırdım. Gözlerine baktım.

"Seni affetmek bana haksızlık," diye fısıldadım. "Kendime yazık... Bunu isteme. O zaman bir daha kendimi de sevemem."

Başını şiddetle iki yana sallarken gözlerinde korku vardı, soluk soluğa fısıldadı. "Öyle değil."

Söyleyebileceği hiçbir şeyin kalmadığı o noktada yüzümü avuç içlerinin arasına aldı ve yağmur kaldırım taşlarını dövüp sesi kulaklarımızı doldururken beni öptü.

Beni bir çölde susuzluk yaşarmış gibi, dudaklarımda dudaklarının şifası varmış gibi kana kana öptü. Geri çekilemedim, havada kalan ellerim çaresizce kollarına tutundu. O benden gidemezken benim ondan gitmem imkânsızdı.

Dudakları dudaklarımı hırçınca sahiplense de tutuşu nazik, dokunuşu yumuşaktı. Belimi kavradı, sanki beni daha çok öpmeye ihtiyacı varmış gibi geriye doğru yatırdı. Kolları her yanı sıkıca sardı, varlığımı varlığıma adadı.

Yağmurlu bir akşamda ansızın gelip bir kez daha hayatıma daldı.

Göz kapaklarımın ardında yine yüzlerce anı vardı. Bu kez başrolü ben değildim, Polat'tı. Bana gülümsüyor, beni öpüyor, hislerimin depremlerine sebep oluyor, kalabalıklar içinde ayağa fırlayıp kimsenin bilmediği şarkılarımın melodilerini alkışlıyor, benimle şarap kadehleri tokuşturuyordu.

Beni seviyordu. Gözlerimin tam içine bakıp sevdiğini hissettiriyordu. Her şey yalansa... Peki o gördüğüm neydi?

"Dur," diye fısıldarken nefes nefese güç bela geri çekilebildim. Hızlı soluklarımızdan tenlerimiz birbirine değiyordu, kalbim göğsümden taşacaktı.

"Dur," dedim yeniden.

Ellerimi tuttu ve kalbine götürdü, göğsüne sıkıca bastırdı.

"Bu gerçek," dedi kararlı bir sesle. "Sana yemin ederim, seni gördüğüm ilk andan beri böyle çarpıyor. Bu hayatımdaki en gerçek şey, Papatya."

"Sana yeniden nasıl inanacağım?" diye fısıldarken kalbim ona inanmak için bir yol arıyordu.

Göğsümde çırpınıyordu, onsuz olmaz diyordu.

"Göstereceğim. Benimle gel."

Elimden tuttu, yağan yağmurun altında önce fırlattığım ayakkabılarımı buldu, yanıma yürüdü ve kendisi de sırılsıklam olmasına rağmen önümde diz çöküp ayakkabılarımı giydirdi.

Gözlerimden yaşlar akarken tanıştığımız gün ayakkabılarımı çıkardığı o ânı hatırladım, parmaklarım tıpkı o günkü gibi omuzlarına tutundu.

"Bu sefer gerçek," dedim hüzünle. "Bu kez yalan yok."

Ayakkabılarımı giydirdikten sonra ayağa kalktı, kalkarken fırlattığım şemsiyemi de aldı ve tam yanımda durdu. Parmakları parmaklarıma kenetlendi, elimi öyle sıkı tuttu ki neredeyse acıttı.

"Gel," derken kendinden çok emindi.

Birlikte sokağın sonundaki lambaları açık olan tek kafeye girdik.

"Ben Veda. Abimin kardeşiyim."

Karşımdaki kız cıvıl cıvıldı, kocaman gözleri ve dolgun dudakları vardı. Esprili bir şekilde Polat'a göz kırptığında biz sırılsıklam olmuş hâlde onun karşısında oturuyorduk.

"Abinin kardeşisin," diye şaşkınca tekrar ettim.

Heyecanla başını salladı. "Hm hm, hiç sorma."

Polat gergin bir biçimde yanıma otururken söze girmiyordu. Bense ne hissetmem gerektiğinden emin değildim. Taş çatlasa yirmilerin başında olan bu kız hayat dolu ve mutlu görünüyordu. Yüzü soluk, teni cansız ve göz altları yorgun olmasına rağmen ondaki bir şey ışıl ışıl parlıyordu.

Elini uzattı, masanın üzerinde havada tuttu. "Sen de Papatya'sın, memnun oldum."

Kibarca elini sıkarken başımı salladım. "Evet, benim."

Gözlerini kıstı ve büyülenmiş gibi yüzümü inceledi. "Çok ünlüsün. Müthiş bir şey. Ülkenin en popüler yıldızıyla aynı

masada oturuyorum. İnsanlar bunun için milyonlar ödemek isterdi." Keyifle kıkırdadı. "Hele ki inzivaya çekildiğin bu zamanda... Arkadaşlarım senin için ölüyorlar. Albüm çıkaracağını düşünüyorlar."

"Hayır," diye fısıldadım. "Müzik yapmıyorum."

Veda başını sallarken anlayışlı bir tebessüm dudaklarında yerini aldı. "Olsun, bu kalpten gelen bir şey olmalı. Demek ki kalbin biraz yorgun."

Cümlesi çenemin titremesine, gözlerimin hemen dolmasına sebep oldu.

"Kalbim biraz yorgun," derken yutkundum. "Güzel bir cümle."

"İnsanlar kalp yorgunluğunu çok çabuk unutuyor... Hatta bence adını bile bilmiyor. Bence dünyanın en önemli şeyi." Sıcak çikolatasından bir yudum aldıktan sonra bana yeniden gülümsedi. "Tıpkı benim de hücrelerimin yorgun olması gibi."

Anlamadığım için yüzüne bakarken elini kırmızı beresine attı ve yavaşça çekti. Bereyi çıkarmakla kalmadı, takma bir kâkül olduğunu anladığım saç tutamı da bereyle beraber çıktı.

Saçları yoktu, hastaydı.

"Böyle," derken gözleriyle şapkasını işaret etti. "Kalp yorgunluğundan daha fena mı bilmiyorum ama kemoterapi alırken biraz can sıkıcı oluyor, ilaçlar işte..."

"Geçmiş olsun, Veda," derken boğazıma koca bir yumru oturdu.

Kız aynı sevecenlikle gülümsedi. "Teşekkür ederim. Geçecek, biliyorum."

Islanmış kıyafetleriyle hemen yanımda oturan abisine baktı, gözlerinde bilmediğim bir ışık vardı.

"Başka şeyler de geçsin istiyorum. Aslında abimi bir konuşma yapması için zorladım. O yüzden buradayım." Yeniden bana döndü ve şapkasını takmadan önce gözlerime baktı. "O kadar inatçı biri ki bu epey bir zamanımı aldı, yaklaşık altı yedi ay

kadar... Her şeyi bana anlatıp tüm detayları öğrendiğimde koşu maratonundan çıkmış kadar yorgundum. Biliyorsun, zaten hastayım... Neyse ki hallettim, benden kurtulamadı. Nihayet her şeyi döküldü. Bugünse buradayız."

Ardından bana göz kırptı. "Gerçi sen *karşıma çıkma* demişsin diye tam anlamıyla beynimi yedi." Yanaklarım biraz kızarırken Veda yanımızdan kalktı ve şemsiyemi aldı. "Şimdi ben biraz hava alacağım," diye fısıldadı. "Abimse sana söylemek istediği diğer şeyleri söyleyecek. Nasıl?"

Uzanıp kızın elini tuttum, sıcacıktı. "Olur Veda, teşekkür ederim."

Bana kocaman gülümsedikten sonra şemsiyemi aldı ve küçük adımlarla kafeden çıktı. Bunu yaparken dikkatli yürüyor, zayıf bacaklarını güç bela hareket ettiriyordu.

Polat konuştuğunda ikimiz de karşımızdaki duvara asılı olan tabloya bakıyorduk, bir güneş resmi çizilmişti.

"Veda kanser." Sesi ifadesizdi. "On yıldır bununla mücadele ediyor. Hastalık bazen geçse de yıllarca yeniden nüksediyor."

"Geçmiş olsun," derken sesim titredi.

Böyle zor bir şeyi neden bana hiç anlatmamıştı?

"Sana anlatamadım çünkü kötü hissedeceğinden korktum."

Tablodaki gün ışığını izliyorduk, müthiş çizilmişti.

"Neden?" diye sordum.

Derin bir sessizliğin ardından boğukça yanıtladı. "O işi bu yüzden kabul ettim. Çok iyi bir para teklif ettiler ve bir kısmını peşin ödediler. Veda'nın ilaçları ve ameliyatı için yeterliydi, sonra *yurt dışına taşınırız* diye düşündüm. Orada da çok iyi doktorlar var. Uzun bir süre hiçbiri için endişe etmeme gerek kalmayacaktı."

Bir anlığına utançla sustuğunda kalbim yavaşlamıştı.

"Etik değerlerim karmaşa yaşasa da tanımadığım bir kızı değil, kardeşim Veda'yı seçtim. Senin bu kadar zarar göreceğini düşünmedim. Bilseydim asla girişmezdim. Bana anlattıkları iş

daha masumdu. Biraz etrafında dolanacak, seni koruyacak, istedikleri yönlendirmeleri yapacaktım. Psikolojik ve fiziksel zarar had safhada değildi." Sesi artık donuktu. "En azından böyle anlaşmamıştık."

Kanım donmuştu, bu kısmı ilk kez dinlemek, kabuk bağlamış bir yaraya parmak basmak gibi hissettirdi.

"Fark etmedin mi diyeceksin? Fark ettim. Bir şeyler ters gidiyordu. Özellikle çekim yapılan ilk sahneden sonra çok korktuğunu anladım. Bu işin bana uygun olmadığını, böyle bir şeyde yer almak istemediğimi... Kabul etmediler. Bir süre idare edersem çıkabileceğimi söylediler. Kimseye bir şey anlatmadan bir süre daha işe devam ettim, senin hiçbir şey anlamaman gerektiği için bahsedemiyordum."

"Evet," derken sesim titredi.

"Sonra bu iş devam ettikçe ne kadar yara aldığını gördüm. Ne kadar kırılgan olduğunu. Onlar seni güçlü ve mücadeleci gibi lanse ederken senin savunmasız yönlerini... Seni Burhan amcaya götürmem senaryoda yoktu. Çünkü onların daha ileri gidebileceğinden şüphelenmeye başlamıştım. İşler bu noktada biraz karıştı. Başıma buyruk hareket edeceğimi anlayıp hoşlanmasalar da ses çıkaramadılar. Ta ki senin daha fazla buna katlanamayacağını gördüğüm âna dek."

Artık güneş ışığı tuvalini izlemiyorduk, birbirimize kaçamak bir bakış attık.

"Sana âşık oldum." Sesi kendinden emindi. "En zor anında bile kaçmayıp beni korumaya döndüğün her sefer sana daha çok âşık oldum. Tüm kameralara, mikrofonlara, oynanan oyuna rağmen sen oradaki tek gerçektin. Bunu asla hak etmiyordun."

"Sonra?" diye sorarken kalbim acıyordu.

"Sözleşmeler yüzünden beni maddiyatla tehdit ettiler. Kardeşimin tedavisini kesmekle, aldığım parayı onlara iade etmekle..."

"Sen ne yaptın?" diye sorarken insanların acımasızlığıyla dehşete düşmüştüm.

"Tedaviyi yarım bıraktık. Onu hastaneden çıkardım. Elimde kalan son parayla seni onlardan korumak için korunaklı arabalar, silahlı adamlar ve illegal bağlantılar kurdum. Onlar benden daha güçlüydü, ben de elimdeki son kozu oynayıp onlarla aynı seviyeye çıktım."

Gözlerime baktı. "Yemin ederim bu iş için bir kuruş bile boğazımdan geçmedi. Veda'nın ilaçları ve senin için ayarladıklarım dışında hiçbir şeye elimi sürmedim."

Korkunç bir vicdan azabı içime kara bir duman gibi çökerken nefes alamadım. Veda'nın saçları... Dökülmüş, yok olmuş saçları...

"Şu an bu yüzden mi hastalandı?" diye sorarken korkuyordum.

Polat başını yere eğdi. "Bu boka batmasaydım tedavi yarım kalmayacaktı, bağışıklığı zayıfladı. Tedaviyi tamamlayamadı. Böyle olmak zorundaydı."

Bir tarafta kardeşinin hayatı olmasına rağmen beni seçmişti. Beni korumayı, onlardan kopmayı ve kalan parayı almamayı...

"Polat," diye fısıldadığımda kalbim sızladı. "Sen ne yaptın?"

"Yapmam gerekeni."

"Neden bana daha önce söylemedin?" derken gözlerim tekrar doldu.

Yaşayamadığımız her şeye ağlamak istedim.

"Acımanı istemedim." Gözlerini kaçırdı. "Böyle bir teklifi en başından kabul etmemem ve sana bunları yaşatmamam gerekirdi."

"Ama sen mecbur kalmışsın." Gün ışığı tablosuna döndüm. "Sen Veda için yapman gerekeni yapmışsın."

"Senin için yapmam gerekenler de vardı."

Başka bir şey söylemedi. Ona döndüm ve sımsıkı sarıldım, boynuna atladığımda sanki bunu bekliyormuş gibi bana sımsıkı sarılıp karşılık verdi.

"Yemin ederim hislerim gerçekti, Papatya," diye fısıldadı kulağıma. "Onların söylediği çoğu şeyi yapmadım. Rahatsız olduğun ilk anlarda kameraların çoğunu kapattım. Mikrofonları bozdum. Seni benden kaçırıp depoya hapsettiklerinde ne yapıp edip buldum... Sonra..." Daha sıkı sarıldı. "Dövmene bile cihaz takmışlardı, sana fark ettirmeden onu aldım. Benim de haberim olmayan binlerce kötülük vardı, yemin ederim sen üzülme diye çok çabaladım."

Bir damla gözyaşı boynuma aktı, ağlıyordu.

"Hepsi için çok pişmanım. O gece benim için hazırladığın yemek masasında saatlerce ağladım. Daha erken cesaret edip karşına çıkamadığım için, böyle öğrendiğin için..."

"Ağlama," derken saçlarını okşadım. "Lütfen."

"İstersen beni ömrünün sonuna kadar affetme ama duygularımı bil. Ben sana yalan söylemedim. Ben erkenden pes ettim, yemin ederim bu pisliğe devam etmedim."

Geri çekilerek alnını alnıma yasladı, hâlâ ikimiz de ıslaktık. Yüzümü elleriyle tuttu.

"Ben sana çok âşığım," diye dudaklarıma fısıldadı. "Hayatımda hiç kimseye olmadığım kadar."

"Ben de sana çok âşığım," diye fısıldarken dudaklarına kapandım.

Ona dünyanın en saf öpücüğünü verdiğimde beni göğsüne çekti, yeniden boynuna yatırdı.

"Bir daha asla sigara içme," derken sesi titredi. "Bu dünyada seni kirletebilecek hiçbir şeyin sebebi olamam. Bir dumanın bile."

Aylar geçmişti ancak ondaki izler de bendeki gibi geçmemişti. Başım göğsündeyken usulca fısıldadım.

"Tamam." Gülümsemeye çalıştım. "Zaten tadı kötüydü."

"Sen bu tablodaki gibi gün ışıklarına layıksın," dedi itiraf-[illegible] esnasında seyrettiğimiz duvara atıf yapıp. "Sen güzel-[illegible]lere, ışıltılara, sahnelere, parlamaya layıksın. Bunun için ya-[illegible]ldın, buna doğdun, buna sarılacaksın. Kimse için kendini [illegible]bırakmayacaksın."

Saçlarımı okşarken içimde, kalbimin derinliklerinde bir güç doğdu. Bu hem Veda'nın gözlerine baktığımda hissettiğim hem de Polat'ın dokunuşlarıyla zihnime çağırdığım melodilerdi.

"Tekrar müzik yapacaksın," diye bana güç verdi. "Adaday-ken bana söylediğin, dilini bile bilmeyen insanları büyülediğin o şarkıyı çıkaracaksın. İnsanları sanatına âşık edeceksin. Sen Pa-ryalar'sın."

Ona sımsıkı sarıldığımda yeni şarkımın adını büyük bir il-hamla kalbimde duydum.

"Yorgun kalp," diye fısıldadım Veda gibi. "Evet, bu."

Polat sadece dinledi. Bense mırıldandım.

"Karanlıktan sabaha..." Göz kapaklarım kendiliğinden ka-pandı. "Siyahtan beyaza, hislerim ve ben..."

"Bırakma bizi sonsuza..."

Bu âna ne kadar da uyumluydu...

"O yağmurlu akşamda, sırılsıklam karşında, duygularım bir hiçken..." Fısıldadım. "Dudaklarım dudağında, susma."

"Susma, bu kez anla..."

Işığımı yeniden bulduğumu hissettim.

"Aşk bizim suçumuzsa, bu gece durma..."

Kafenin kapısı açıldı, Veda minik adımlarla içeri girdi ve kır-mızı beresiyle yeniden yerine oturdu. Gün ışığı tablosunun tam altına, yüzündeki umut dolu tebessüm ve ışıkla. Beni iyileştiren, bizi birleştiren o parıltısıyla. Yaşama umuduyla ve heyecanıyla...

Kalbimde doğan son şey kendi ışığımla benim de onu iyileş-tirmek istediğimdi.

Çünkü her ışık bir diğerine yansıdıkça büyür ve daha da parıldardı.

Kızın gözleri benim ışığımdı, göğsüne sığındığım Polat kararlığım.

Ben... Bense onun çiçek kızı, Papatya'sı.

Burası gerçek dünyaydı, kalbimde bir tutku, öncekilerden daha gerçek bir tutku doğdu.

Gün ışıkları için veda yoktu, umut vardı. Biz vardık.

ÖZEL BÖLÜM
Aidiyet

"Laktozsuz az sütlü *latte*'niz." Yatağın yanına sandviçi bırakım. "Diyet sandviçiniz, tam buğdaylı, domatessiz."

Bardağı bıraktım.

"Portakal suyunuz, bir saat buzdolabında, on dakika oda ısında bekletildi." Defteri bunların yanında, sehpanın ucuna yerştirdim. "Randevu defteriniz, bugün saat üçte ve altıda iki görüşmeniz var. Birini yarına erteleme ihtimalimiz var demiştiniz, dilerseniz yarım saat sonra bakımlarınız bittiğinde inceleriz."

Yanımdaki kıza baktım. Yatağına boylu boyunca uzanmış, gözüne yerleştirdiği salatalıkları ve dudağını şişiren muhtemelen çilekli olduğunu tahmin ettiğim maskesiyle dümdüz yatıyordu. Başında iki kadın vardı, yaklaşık on gündür Papatya'ya katlanabilmeyi başarmış cilt bakım uzmanlarıydı. Yeni işe girmişlerdi ve heyecanlı bir şekilde Papatya'nın söylediklerini yapmaya çalışıyorlardı.

"Ah, çok güzel," diye mırıldandı dudağındaki maskesi yüzünden pek konuşamadan. "Teşekkürler, Polat."

"Rica ederim, Papatya Hanım."

Ayakta beklemeye devam ettim, nihayet birkaç dakika sonra kadınlar işlerine bir mola verdi ve geri çekildiler. Bir yandan bana, bir yandan kaçamak bakışlarla işverenleri Papatya'ya bakıyorlardı.

"Tatlım, siz molaya çıkın lütfen, sonra devam edelim."

"Nasıl, arzu ederseniz, efendim."

Kızlar eşyalarını toplayıp odadan çıktı, burası Papatya için özel geliştirilmiş cihazların ve malzemelerin dolu olduğu donanımlı bir odaydı. Boydan camlar tavana kadar uzanıyor ve deniz manzaralı evin muhteşem bir biçimde güneş almasını sağlıyordu. Bir bölüm cilt bakımı diğer bölümse spor aletlerinin yer

aldığı egzersiz alanıydı. Yoga matları ve tavandan sallanan ipler bazen onu burada tuhaf şekilde aşağı sarkarken bulmama sebep oluyordu.

"Gittiler," derken derin bir nefes verdim. "Şu salatalıkları alayım mı?"

Papatya derin bir nefes verdi. "Al canım, sana zahmet."

Bir anda ses tonu yumuşayıvermiş, kızlar gidince normal hâline dönmüştü. Yüzüne eğilip salatalıkları dikkatli bir biçimde gözlerinden aldıktan sonra kirpiklerini kırpıştırdı. Dayanamadım ve dudakları bu kadar yakınımdayken küçük bir öpücük çaldım.

"Mm," derken dilimi dudağımda gezdirdim. "Bildim, çilekliymiş."

"Polat!" diye homurdandı. "Vur dedik öldürdün, çekil üzerimden çabuk."

Kaşlarımı çatıp geri çekilirken avucumdaki kullanılmış salatalıklara bakıyordum.

"Bunlar niye cıvık?"

"Krem var."

"Iy," derken suratımı buruşturdum. "Al şunları, kızım."

Papatya uzandığı yerden fırlayıp cin gibi açtığı gözleriyle karşıma dikildi.

"Sessiz ol, hanım diyeceksin!" diye fısıldadı.

Bu hâli bende gülme isteği uyandırdı, her zamanki gibi çenesini dikleştirip bana had bildirdiği o çirkef moda bürünmüştü.

"Canım," derken sesim yumuşaktı. "Güzelim, çiçek kızım..."

Bakışları hemen yumuşadı. "Ne?"

"Niye sana insanların yanında az sütlü orta ılıklıktaki *latte*'ni getirip portakal suyunun oda sıcaklığından bahsedip sonra da etrafında hanım diye dolanmak zorundayım?" Kaşlarımla büyük odanın çıkışını işaret ettim. "Onların yanında neden böyle davranıyoruz?"

Kahvesinden büyük bir yudum alırken beyaz saten sabahlığındaki papatyalar dikkatimi dağıttı, parlıyorlardı. Güneş ışığı sadece saten sabahlığı değil, altın sarısı saçlarını, kâküllerini tuttuğu inci tokasını ve minik inci kolyesini de parlatıyordu.

"Çünkü," derken son heceyi uzatıp bana şirince gülümsedi. "Bir haltlar yiyip beni kandırdığın için insanların üzerindeki imajını düzeltmemiz gerekiyor. Eğer senin yalancı bir pislik olduğuna inanırlarsa sence bana da tepki vermezler mi? Sonuçta seni tanımıyorlar, izledikleri kadar biliyorlar. Ayrıca ne var biraz resmî ve ilgili konuşuyorsan canım, ne olmuş? Benim kulağıma çok hoş geliyor."

"Bu daha çok kulağıma kölelik sistemi gibi geliyor."

"Ne alaka?" diye somurttu.

"Dün bana konser sonrası sahneye gelip seni kucağımda kulise taşımamı söyledin."

"Gayet normal bir istek."

"Magazine yakalandığında birkaç gazeteciyi dövüp, 'Bugün Papatya Hanım'ın dinlenme günü,' dememi istedin. Buna ne diyeceksin?"

Gözlerini kısıp onaylarcasına baş salladı. "Sahiplenici, itaatkâr ve âşık bir adam gibi. İşte bu. Çok iyi düşünmüşüm." Saçını savurup bana kızdı. "Bunu yapınca gelen yorumları görmedin mi? Herkes sana bayıldı! *Neden bu adamla olduğunu şimdi anladık* dediler."

Derin bir iç çektim. "Of Papatya of..."

"Papatya Hanım," diye düzeltirken keyifle gülümsedi. "Bir süre daha böyle devam canım, bana güven. İmajın düzelmek üzere."

"Bir yıldır böyle davrandığımın farkındasındır umarım."

"Çok uzun bir süre sayılmaz, üstelik bu..." Sehpaya kahvesini bırakıp sandviçini aldı. "Büyük bir ceza sayılmaz."

Kaşlarımı kaldırıp tam karşısına geçtim.

"İşte!" derken onu işaret ediyordum. "Beni cezalandırmak için böyle yaptığını itiraf etmiş oldun."

"Yanımda uyandığın her sabahın bir ödül olduğunu sen de biliyorsun. Ne cezası, Allah aşkına?"

Burnumun direğini tuttum ve sakin kalmaya çalıştım. Gerçekten de neredeyse bir yıldır her şeyine ben koşturuyordum.

"Özel Koruma Polat," diye mırıldandım. "Şoför Polat. Menajer Polat. Sahne kontrolcüsü Polat. Elbise tasarımcısı Polat. Diyetisyen ve Garson Polat. Evdeki Mutfak Yardımcısı Polat..."

Papatya sözümü kesti. "Hiçbir şeyim olan Polat mı olmak isterdin? Bak! Hayatımda ne kadar çok rol sahibi olmuşsun, sevinmen lazım bence."

Kocaman gülümseyen suratına baktığımda benden bir şeylerin acısını fena hâlde çıkardığını elbette biliyordum. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve her zamanki gibi bunu kabullendim. Papatya kıkırdayarak yanıma geldiğinde tatlı sesi tüm düşüncelerimi sildi.

"O kızlar şimdi bu odadan çıktığında senin bana karşı ne kadar saygılı, mesafeli, ilgili olduğunu konuşup herkese anlatacaklar... Biliyorsun, değil mi?"

"Zaten sana yeterince ilgiliyim," derken başparmağımla çenesini yavaşça kaldırıp göz göze gelmemizi sağladım. "Bin kilometre öteden belli oluyor sanıyordum."

Sözlerimle dudağını ısırdı ve gülümsemesi büyüdü. Bu hâlinden ne kadar çok etkilendiğimi çok iyi biliyordu. Bu yüzden keyifle bana tüm bu acıları yaşatıyordu. Resmen kişisel alanım ya da kendi hayatım kalmamış, yaklaşık bir yıldır her şeyim bu kadın olmuştu. Papatya'nın duyguları, şarkıları, randevuları, hayranları, konserleri, işleri, tatilleri, molaları, gezileri... Kendimi bir anda bambaşka bir hayatın içinde bulmuştum.

"Yalan yok," diye iç çektim. "Şikâyetçi değilim."

Onu öpmek istiyordum ama insanlar fazla yakınımızdayken bunu yasaklamıştı. Bunun makul bir sebebi yoktu, kesinlikle bu da bir diğer gizli cezasıydı.

"Madem şikâyetçi değilsin, neden güzel çenemi yoruyorsun, Polat?" diye trip atarak benden bir anda kaçıverdi.

İşte, beni sürüngüren bir diğer özelliği, aniden gelen prenses hâlleriydi!

"Şu manşetleri konuşmaya gelmiştim. Sence de biraz ileri gitmemiş misin?"

Beyaz koltuğuna oturduğunda tüylü kılıfı olan pembe bilgisayarını açmakla meşguldü.

"Hangileri?" diye sorarken kahvesini boş verip ilgisini portakal suyuna çevirmişti.

"Görmedin mi? Her yer kaynıyor," dedim bıkkın bir nefesle.

Raftaki tableti alıp boy boy kendi fotoğrafları olan magazin dergilerinin kapaklarını ve gazeteleri gösterdim. Bir yandan kaydırıyor bir yandan da tableti ona çevirmiş okuyordum.

"*Işığımdan korkuyorlar çünkü göz alıyorum.*" Tok bir sesle okuduktan sonra Papatya'ya döndüm. "Böyle mi dedin?"

"Ay, sesini incelterek okusana Polat, çok tatlı olur!" Gülmeye başladığında tüylü laptopunun arkasından sırıtarak bana bakıyordu.

"Ciddi bir şey soruyorum..."

"Evet, dedim. Yalan değil, beni kıskanıyorlar." Saçlarını parmağına dolayıp teker teker saydı. "Genç, güzel, dinamik, popüler, sesi iyi, oyunculuk konusunda yetenekli... Başka? Üzerine aptal belgeseller çekildi ve kumpaslar kuruldu ama sektörden silinmedi. Tabii ki göz alıcıyım."

"Tamam," derken sıkıntılıydım. "Hadi bunu geçtim, diğerleri?"

Yeniden portakal suyunu yudumlamak için pipetini dudaklarının arasına götürdü.

"Hm?"

"Bebek bezi reklamında oynaması linçlenmişti. *Bebek gibi olduğum için*, dedi." Papatya'ya baktım. "Bu nasıl bir savunma? O salak menajerin seni bebek bezi reklamında oynatması tuhaftı zaten, tanıştığımızda da söylemiştim."

"*Bebek bezi reklamında oynaması tuhaf* dediler ama *bebek gibi değil* diyemediler! Bu yeterli."

Biraz bile umursamıyordu, tableti kaydırdım ve diğer manşetleri sıraladım.

"Ünlü star mikrofonlarımıza konuştu: *Evimde kahvaltı yaparken bile parladığımı düşünüyorum.*"

Papatya'dan ses çıkmadı, bir ara göz göze gelince kaşlarını çatıp bana agresifçe saldıracağını anladım.

"Işıldıyorum çünkü," diye homurdandı.

Diğer manşete geçerken iç çekiyordum, okumak yerine doğruca ekranı ona çevirdim.

"ÜNLÜ ŞARKICIYA SORDUK: HAYRANLARINIZ SİZİN İÇİN NEYİ İFADE EDİYORLAR?"
"HEPSİ BENİM ÖZEL TASARIM MÜCEVHERİM. DEĞERLİ, ŞIK, PARLAK... VE ELDE EDİLEMEZ."

"Bu kadar maddiyat odaklı bir açıklama yapmak zorunda mıydın cidden? Eleştirmenler başlamış bile lafı çekip sündürmeye..."

"Para önemli değil diyenden korkacaksın. Madem önemli değil, o zaman hepsini hayır kurumuna bağışlasınlar."

Gözlerimi devirirken diğer manşetleri açtım.

"AŞK SİZİN İÇİN NE DEMEK PAPATYA HANIM?"
"SABAH LAKTOZSUZ SÜTLÜ LATTE'Mİ YUDUMLARKEN GÜNEŞLENMEK GİBİ. DOĞRU ERKEĞİ BULURSANIZ TADI DAMADIĞINIZDA KALIR."

Gözlerim kocaman oldu. "Ya sen bunu söylerken ne diyorum diye düşündün mü? Erkek avcısı sanacaklar seni!"

Papatya beni tınlamadan portakal suyunu hüpletti. "Seni anlamadığımı söyleyemezsin, Polat."

"İnanılmazsın! Peki şu manşete ne diyorsun?"

"SON DAKİKA! PAPATYA PARLAR SAHNEDEN DÜŞTÜ. ÜNLÜ GÜZEL 'SAHNENİN BENİ KALDIRAMAMASI NORMAL, BÜYÜK BİR YILDIZ KAYMASI GİBİYİM,' DEDİ."

Ağzım kocaman açılmıştı. "Normalde bu kadar küstah olsan neyse diyeceğim, bu açıklamaların gerçek mi?"

"Belki de herkese hrr, sana mrr oluyorumdur. Nereden bilebilirsin ki?" Beni tepeden tırnağa çapkın bir bakışla süzdü. "Sende dışarıda aslan, evde kedi gibi değil misin, Polat Karathan?" derken imalı bakışlara sahipti.

"Papatya," diye iç çektim. "Konuyu değiştirip aklımı bulandırmaya çalışma. Peki şu açıklaman ne? Normalde insanlar belirli bir kişiye laf atar, sen bütün erkek soyuna sövmüşsün resmen!"

Manşeti açtım.

"PAPATYA PARLAR YENİ ŞARKISINI ŞU SÖZLERLE PAYLAŞTI: ERKEKLER İNLERİNE DÖNEBİLİR, KRALİÇENİZİN SAHNE SIRASI."

Sıradakini gösterdim.

"ÜNLÜ GÜZELE YANINDAKİ ERKEĞİ SORDUK: 'NEDEN AYAKKABILARIMIN MARKASINI SORMADINIZ,' DİYE TEPKİ GÖSTERDİ. YANINDAKİ ERKEĞİN ARKADAŞI OLDUĞUNU SÖYLEDİ."

Papatya şaşkınca suratıma baktığında kaşlarım çatıktı.

"Ne?" dedi mahcupça. "Ne var bunda canım?"

"Yanındaki erkek benmişim, sana su getirmeye gittiğimde bu açıklamayı yapmışsın."

"Üstüne alınma," diye tebessüm etti. "Şey gibi düşün, magazinden kaçarken yapılan küçük oyunlar... Zaten bu eski, geçtiğimiz aylardan değil miydi? Şimdi senin erkek arkadaşım olduğunu biliyorlar."

"Sevgilin," derken sesim bozuk çıkıyordu.

"Çok üstünde durma, sana nasıl baktığımı görmeleri yetiyor bence," derken yine kendini affettirecek o çapkın gülüşü takındı.

"Papatya burada sorun sadece erkek genetiğiyle problemin olması ve beni de onlarla beraber harcaman değil... Manşetlerin saçmalık seviyesi! Ya şuna bakar mısın? Bir dakika bulacağım."

Hemen diğer sayfayı açtım ve tableti gözüne sokarcasına gösterdim.

"PAPATYA PARLAR VETERİNERDEN ÇIKARKEN GÖRÜNTÜLENDİ, KÖPEK Mİ SAHİPLENDİNİZ SORULARINA, 'HAYIR, ÇEVREMDE FAZLASIYLA VAR,' DİYEREK UZAKLAŞTI."

Papatya ile bakıştık. Nihayetinde dayanamadı ve agresifleşti.

"Yalan mı?" diye sorarken portakal suyuna ve önündeki diğer her şeye ilgisini tamamen kaybetmişti. "Barınak sahibi olsam bu kadar köpek besleyemezdim, maşallahım var."

"Bunu tüm ülkenin hatta yabancı hayranlarının da duyacağı magazinde söylemek..."

Derin bir iç çektiğimde bacak bacak üstüne atıp omuz silkti, sandalyesinde dönüyordu.

"Bana ne Polat?" diye çenesini dikleştirdi. "Şimdi sen zannetmiyor musun ki beni dört gözle izlemiyorlar? Firuze onun hakkındaki şikâyetleri ve manevi tazminatları geri almam için

hâlâ aramaya devam ediyor. Hayatı mahvolmuşmuş. Pes! Sanki benimki süperdi! Hiç kimse onu işe almıyormuş. Sürünüyormuş. Tüm kariyeri bitmiş. Sefalet içinde yaşıyormuş. Bir de benim davalarımdan ceza alırsa ne yapacakmış? Ben ne yapacaktım acaba? Hâlâ arsızca ulaşmaya çalışıyor. Aileme ne diyeceksin canım? Nereye taşınırsam magazinden öğrenip bir şekilde buluyorlar, sitenin güvenliklerine kadar ulaşıyorlar. Şaka gibi, insanda biraz utanma olur. Tabii korkarlar, o kadar fazla suçlama var ki! Hangisinden kurtulacaklar acaba? Hele o Çağrı denilen pislik... Kendi derdi yetmemiş gibi Guvan için de mesajlar yazması..."

O piçin adını duyduğumda dişlerimi sıktım, her ne kadar dinlesem de müdahale etme zorunluluğu duydum.

"Papatya," diye araya girdiğimde derin derin soludu.

Yine o noktadaydı, her şeye sıfırdan başladığını zannettiği yerde. Yanına ilerledim ve korkunç bir vicdan azabı içimi yakıp geçse de güçlü kalmaya çalıştım. Bunu ona belli edemezdim çünkü ikimizin birden acı çekmeye lüksü yoktu. Ben bu hakkı o aptal belgesele inandığım gün yitirmiştim.

"Güzelim," diye mırıldandım ve dönen sandalyesinin tam dibine diz çöktüm, şimdi göz gözeydik.

Müthiş görünüyordu, uzun bir zaman sonra gerçekten terapileri işe yaramış ve kendine olan güveni yeniden yerine gelmeye başlamıştı. Sıfırdan bir sayfa açmıştı, gezmiş, görmüş, yeni insanlar tanımış ve ona zarar verme potansiyeli olan herkesi hayatından çıkarmıştı. Hukuksal konular dâhil olmak üzere tüm sorumluluğu ben üstlenmiştim ve onun güzel zihni artık biri için bile yorulmasın, dinlensin diye tümü benim kontrolüme geçmişti. Kısacası o kendine bakacak, yiyecek, içecek, gezecek, mutlu bir yaşam sürecekti. Unutacaktı.

Unutmak en çok çiçek kızın hakkıydı.

"Sen," diye fısıldadım ve ellerini ellerimin arasına alarak avuçlarıma hapsettim.

Küskünce gözlerini yüzüme çevirdiğinde az önceki şımarık kadın yok oldu, işte şimdi yeniden benim kollarımda çocuklaşan o küçük kıza dönüştü. Uzun uzun bana baktı, kirpiklerini birkaç kez kırpıştırırken evrendeki herhangi bir varlığın nasıl bu kadar kusursuz yaratılmış olduğuna şaşırmaktan geri duramıyordum.

"Sen yepyeni bir sayfadasın," diye fısıldarken sesim boğuktu.

Başını aşağı yukarı salladı, dudaklarını birbirine bastırdı ve sözlerimi uysal bir biçimde dinledi.

"Yarın gece yeni lansmanın var. Geçtiğimiz ay her yeri kasıp kavurduğun yeni şarkın çıktı. Dünya turneleri düzenliyorsun. Biletlerin aynı gece tükeniyor, ikinci güne bile kalmıyor... İnsanlar sadece şarkılarını dinlemiyor, her yönünü gördükleri bu kadına âşıklar, taparcasına seviyorlar." Gözlerine baktım. "Benim gibi," derken dudağım kıvrıldı.

Tuttuğu soluğu bıraktığını ve biraz rahatladığını gördüm.

"Kısacası... Bunca güzel şeyin arasında geçmişteki öfkeni atmak için kameraların önünü seçmek bana doğru gelmiyor. Her şey bitecek, öfken de kinin de hüznün de... Fakat birçok manşet kalacak. Belki yirmi yıl sonra, biz keyifli bir tatil dönüşü tatlı bir röportaj yaparken bile sana bir mikrofon uzatıp bugünü hatırlatacaklar. Bunları yaşamak istemediğini biliyorum."

Ne dediğimi anlamaya başladığında yutkundu, avucumdaki parmaklarını okşarken sesimi daha çok yumuşattım.

"Bu hayatta hayal ettiğimiz çok şey var," diye fısıldadım. "Hepsi de gerçekleşmeyi bekliyor. Sadece bunlardan bahsedersek..." Gözlerine derin derin baktım. "Sadece bunlar gerçek olur demektir."

"Evet," diye fısıldadı, duygulanmıştı.

"Evet," diye onayladım. "Yeni sayfa yeni başarılar demek. Yeni mutluluklar, yeni umutlar, yeni heyecanlar..."

Elimi uzattım ve yüzünü okşadım, şimdi kollarıma her an sığınmak için hazırda bekleyen bir bebeğe benziyordu. Ona asla kıyamıyordum.

"Yeni kıyafetler alıp, yeni turneler yapıp, yeni ülkeler görüp yeni lezzetler deneyeceğiz. Sen yine başına bir sürü iş açacaksın, ben de peşinden koşacağım."

"Az önce mızmızlanıyordun," diye gözlerini kıstığında sırıttım.

"Sana canım feda, çiçek kız."

O da benim gibi gülümsedi ve eğilip kollarını boynuma doladı. Daha ne olduğunu anlayamadan onu kucağıma aldım ve havaya kaldırdım. Birlikte bakım yaptığı alandan uzaklaşıp koltuğa gittiğimizde onu kucağımdan bırakmadan birlikte uzanmamızı sağladım. Duvardaki dokunmatik düğmeye parmağımı uzattığımda sensör devreye girdi, pencereler otomatik olarak siyah cam etkisine büründü ve içerisi daha karanlık bir hâl aldı. Papatya'nın saçlarını okşamaya başladığım an dünya bir süreliğine durdu.

Büyük bir gökdelenin en tepesinde olmamıza rağmen bazen bu karanlığa ihtiyacı olduğunu, parlamaktan yorulduğunu biliyordum. Hisler nerede olduğuna bakmazdı, yaşamayı talep ederlerdi.

"Annemle babamın davası yaklaşınca gerildim sanırım... Şikâyeti geri çekmedikçe içime kötü hisler doğuyor."

"Sen yanlış bir şey yapmıyorsun," diye fısıldadım kulağına.

Saçlarını okşamaya, onu rahatlatmaya devam ettim.

"Hayatlarındaki her şeyi kaybettiler," diye güçsüz bir sesle eklediğinde yine şefkatinin kurbanı olacağını anlıyordum. Onu merhametinden tanıyordum.

"İçin nasıl rahat edecekse öyle yaparız," dedim güven verici bir sesle. "Zaten hayatlarındaki en değerli şey sendin, en büyük kayıpları bu."

Bir süre sessizce dinledi, bir yandan göğsümde yatıyor, bir yandan düşünüyordu.

"Çocuklar..." diyecek oldu.

"Ben çocukların eğitim burslarıyla ilgili görüşmeleri tamamladım. Seninle görüştüğümüz okulları hallettim. Senden geldiğini bilmeyecekler ama çocuklara en iyi eğitim olanağını sağlayacakları şekilde ulaşacaklar. İçin rahat olsun." Ekledim. "Ayrıca seninle görüşmek istediklerini öğrendim, onların bir suçu yoktu, haklısın. Bu yüzden ilerleyen haftada bir yemek organize etmeyi düşündüm."

Başını bir anda kaldırıp heyecanla yüzüme baktı. "Gerçekten mi?"

Onun bunu yapacak cesareti yoktu, ailesinden bahsettiğinde kendini kötü hissediyordu. Bu yüzden bunu da ben üstlenmiştim.

"Gerçekten," dedim yanağını okşarken. "Yapacağım dememiş miydim?"

"Dedin," derken gülümsedi ve bana tekrar sarıldı.

"Diğerlerinin isimlerini bile anmanı istemiyorum. Terapilerde bu konunun üstesinden gelmeye ve kendi yolumuza bakıp iyileşmene odaklanarak devam etmeye çalışacağız. Ben de hep ellerini tutacağım. Anlaştık mı?"

Başını kaldırmadan boynuma fısıldadı. "Anlaştık."

Çok yorulmuştu. Çok acı çekmişti. Hepsinde benim de payım vardı, bu yüzden bu konu her açıldığında geceleri uyuyamıyor, kendimi cezalandırma isteğiyle dolup taşmaya devam ediyordum. Bunu fark ettiği zaman önce Papatya, sonra da Veda benimle uzun uzun konuşuyordu. Fakat o imzayı attığım güne lanet savurmaktan geri duramıyordum.

Papatya'nın gözlerinin içi gülerek hazırladığını bildiğim yemek masasını terk edip benden gittiği sekiz ayı unutamıyordum... Hepsi kalbimde derin birer yaraydı, dokunduğumda hatıraları hortlatıyor, can yakıyordu.

"Sen de düşünme artık," diye fısıldadı.

Geçen zaman bazı yaraları kapatmasa bile en azından sarmıştı. Bugün yanımda olduğu için dünyanın en şanslı adamı gibi hissediyordum.

"Konserine özel misafirlerin geliyormuş," diye mırıldandığımda saçını kulağının arkasına sıkıştırıyordum.

"Evet," dedi ve neşeyle kıkırdadı. "Kimden duydun?"

"Ben her şeyi duyarım."

"Onlara en koltuktan yer ayırttım, ilk kez sahneye bu kadar yakın bir konser izleyecekler."

Misafirlerinin daha önce konser izlediğinden bile şüpheliydim.

"O zaman prensesin bakım saati tamamsa konser için yola çıkma vakti," dedikten sonra saçlarına bir öpücük bıraktım.

Bir kedi gibi mırıldandıktan sonra kucağımdan kalktı, derin bir nefes verdi ve ayakları üzerinde sağlam bir biçimde durdu. Ellerini beline dayadığında az önceki ruh hâlinden sıyrılmaya çalıştığını biliyordum.

"Hazırım," diye kendini telkin etti.

"Hazırsın," diye cesaret verdiğimde gözlerime baktı.

Ardından bir anda bağırıverdi.

"Polat Bey! Arabam hazır mı? Sahne kıyafetlerim tasarımcımdan alınacak, acilen yetiştirilmesi lazım. O kıyafet olmadan asla sahneye çıkmam!"

Şaşkınca gözlerimi büyütsem de hiç bozuntuya vermedi, bilerek kapıya doğru sesleniyordu.

"Çok etrafta dolanmayın, rica ediyorum, dikkatimi dağıtıyorsunuz. Konuştuğumuz randevuları planlayın, çiçekleri sulayın, akşam sahne sonrası kulis öğünlerimi..."

"Abartma," diye homurdandığımda ayağa kalkmış, salonun çıkışına yürüyordum.

"Kızlar kapıdadır," diye fısıldarken sırıtıyordu.

Haksız değildi, tüm olanlardan sonra Papatya Parlar ülkenin en önemli ismi olarak zirveye yükselmişti ve hakkındaki en

ufak bilgi altın değeri taşıyordu. Magazin Papatya'nın yardımcılarının, tasarımcılarının, kuaförlerinin dibinden ayrılmıyordu. Söylediği gibi kızları dışarıda buldum, herhangi bir şey duyma umuduyla tam kapının dibinde bekliyorlardı.

"Merhaba," diye iç çekerken bu manzarayı artık garipsemiyordum.

Ağızlarının içinde bir şeyler mırıldandılar, tam yanlarından geçerken duraksadım ve onlara döndüm. Göz göze geldiğimizde nedense bana bakmak yerine gözlerini kaçırıyorlardı.

"Hanımlar," diye seslendim.

Bu kez bakmak zorunda kaldılar, bakışlarımdaki yumuşaklık kayboldu, kaşlarım çatıldı. İşaret parmağımı kaldırıp kulağıma dokundum.

"Görünmez kulaklıklar," diye fısıldadım. "Unutmayın. Bir şey duymuyorsunuz."

"Duymuyoruz, efendim."

Elimi gözlerimin önünde salladım. "Görmüyorsunuz."

Bu kez diğer kız gergince yutkundu. "Görmüyoruz, efendim."

"Güzel," diye iç çektim. "Ben de size herhangi bir magazine satacağınız bilgiden çok daha yüklü bir ödeme ayarlıyorum. Karşılıklı bir kazanç."

"Teşekkür ederiz, efendim."

Magazin onların aklını yalnızca parayla çelebildiği için ben de aynısını yapıyordum, bu şimdiye kadar iyi bir sonuç göstermişti.

"Çünkü şunu unutmamamız gerekiyor, Papatya Parlar için en önemli şey huzuru. En ufak dedikodu ya da söylenti facialar yaratabilir." Keskin bir bakışla gözlerine baktım. "Benim için en önemli şey ise Papatya Parlar."

"Biliyoruz, efendim."

"Duyduğuma sevindim."

Akşamki randevular için görüşme odasına yürüdüm.

"Ona bir tuval çizdim, lütfen lütfen lütfen!"

Kulise çığlıklar atarak girmeye çalışan kızı gördüğümde bayılacak gibiydi. Güvenliklere saldırıyor, etrafa bağırıyor ve bariyerleri aşmaya çalışıyordu.

"Giremezsin! Kesin emir var!"

"Polis çağıracağız, geri çekil."

"Kızım sen anlamıyor musun?"

O kadar inatçıydı ki kendisinden çok daha iri güvenlikler bile kızı tutamıyordu. Hiç beklemediğim bir şey yapıp önünde duran adamın kafasını ısırmaya kalktığında şoka uğradık.

"Çekil dedim! O benim her şeyim!"

Gerçekten de kocaman açılmış bir ağızdan gelecek ısırık adamı korkuttuğu için güvenlik bir anlık boşlukla irkilip çekildi. Kız bunu fırsat bilip bana doğru koştuğunda hedefinde kulis kapısı vardı. Onu sadece durduğum yerden izledim. Kapıyı yumrukladı.

"Olamaz... Açın, açın!"

Güvenlikler yakasına yapışmak için delice koşarken kız bağırıyordu. "Of!"

"Kapı kilitli."

Sesim sakindi, bana döndü ve şaşkınca baktı, nefes nefese kalmıştı. Elinde neredeyse kendi boyu kadar olan devasa bir tablo tutuyordu, heyecanla bana gösterdi.

"Bak!" dedi. "Bunu Papatya'ma yaptım!"

"Hayran hediyelerini güvenliklere teslim edersin, ona ulaştırırlar..."

Kız öfkeyle bağırdı. "Sen ne anlarsın Papatya'ya sevgimden? Çekilin diyorum, kendim vereceğim!"

Tuvali bana çevirdiğinde daha büyük bir şok bizi bekliyordu.

"Bu..." diye gözlerimi kıstığımda kız çizimi gösterdi.

"Kendim yaptım. O korkunç olaylar başlamadan önceki geceyi çizdim, bir Külkedisi gibi ayakkabısı çıkmıştı, prensi ise önünde diz çökmüştü."

Papatya'yı bir prenses elbisesi içinde çizmişti, masal karakteri gibiydi. Müthiş görünüyordu. Önünde diz çöken adamsa bendim. Ayakkabısıyla uğraşıyordum. Fakat şu an yüzümde maske olduğu için, suratımın yarısını gören bu kız çizdiği adamın ben olduğumu bilmiyordu. Bu yüzden bağırmaya devam etti.

"Onların aşkı da böyle başladı! Her şey kötü görünse bile o kötülüğün içinde saf bir aşk da vardı, bunu ona vermem lazım." Nefes nefese durdu, birkaç saniye kulis kapısına baktı. "Çünkü bu hediyeyi ona kendi ellerimle verip iyi olduğundan emin olmak istiyorum..."

"Çok mu seviyorsun onu?" diye sorarken güvenliklere elimle durmalarını işaret ettim.

"Evet, o benim her şeyim. Polat denilen adamdan bile çok seviyorum... Ya da en az onun kadar."

Belli ki hayatımız hakkındaki tüm detaylara hâkimdi, yakından takip ediyordu.

"Polat daha çok seviyordur," diye homurdandığımda kız hırsla başını salladı.

"İkimizin sevgisi farklı! O müstakbel eşi olacak, bense hayranıyım! Ortak yönümüzse Papatya'yı sonsuz desteklemek..."

Tek kaşımı kaldırdım. "Müstakbel eşi mi? Evleneceklerini düşünüyorsun yani."

Bilmişçe gülümsedi. "Düşünmüyorum. Eminim. O bizim Papatya'mıza çok iyi geliyor. Bunu her ânında görebiliyoruz."

Hayranlar ikiye bölünmüş ve bir kısmı belgeselde yer aldığım için benden nefret etmiş olsa da büyük bir çoğunluğu Papatya ile bizi yakıştırıyordu. Muhtemelen sevdikleri dizilerin başrollerine ya da kitap karakterlerine benzetiyorlardı. Bunları görmek içimde tarifsiz bir heyecan yaratırken ergenliğime dönüyor gibi hissediyordum.

"Kulisi açın," derken sesim düzdü. "Hediyesini verebilir."

Kız dehşet içinde gözlerini büyüttü. "Ne? Ne? Ne? Gerçek- mi? İmdat!"

"Bağırırsan çok fazla kişi buraya akın eder ve seni çıkar- mak..."

"Susturn!" diye yeniden bağırdı.

Kapıyı onun için açtıklarında gözlerine inanamıyordu, nere- deyse heyecandan kalbinin duracağını düşündüm. Gözleri ko- caman oldu, ağzı açıldı ve her ne kadar susmasını tembihlemiş olsam da çığlığı basıverdi.

"Papatya'm!" diye haykırdı. "Çiçek kızım!"

Kaşlarımı çattım, peşlerinden içeri girerken homurdandım. "Bu da benim cümlem... Çalmış."

"Gerçek! Ekrandakinden daha güzel! Bir biblo gibi... Allah'ım!"

Papatya şaşkınca bu hayranı nasıl olup da içeri aldığımı anla- maya çalışırken bakıştık, gülümseyip göz kırptım. Sorgulamadı ve saçlarının yapıldığı masadan kalktı, parlak çizmeleri ve ışıltılı pembe elbisesiyle adı gibi parlıyordu.

"Merhaba," derken eğildi ve kendisinden daha kısa olan kıza sarıldı.

Kız Papatya'nın boynuna atlayarak onu boğacak gibi sarılı- yordu.

"Ben..." dedi heyecanla. "Aylardır bu konserini bekliyorum, bak! Ne çizdim!"

Büyük tabloyu ona çevirdiğinde Papatya şaşkınca dudakla- rını kapattı, gördüklerine inanmıyordu. Gerçekten de öyle iyi çi- zilmişti ki... İkimizin de gözleri bu çizgilere değdiği an aynı şeyi anımsıyorduk, otoparktaki o tanışma ânı. Papatya Parlar'ın ışı- ğının hayatıma dokunduğu ânı...

"Çok güzel," diye fısıldarken heyecanla tabloyu aldı. "Bayıl- dım!"

"Biliyor musun? Ben sizi en başından beri çok yakıştırıyorum. Her ne olursa olsun günün sonunda o senin yanında oldu ve sen de onu affettin. Ekrandan bile onun diğerleri gibi kötü olmadığını hissediyorduk. Zaten gerçek aşk bu değil mi? Ne olursa olsun günün sonunda ait olduğu kalbe döner."

Kız genç yaşına rağmen öyle konuşmalar yapıyordu ki yutkunmak zorunda kaldım.

"Bu resmi de Polat abi sayesinde çizdim. Sen bir burs veriyordun, bunun için güzel sanatlar lisesinden ailesi olmayan öğrencileri seçmiştin. Ben de ailemi küçükken kaybettim, beni dedem büyüttü. Müdürüm burs için değerlendirmeyi Polat abinin yaptığını ve belgeleri onun incelediğini söyledi. Böylece altı aydır kendimi resim alanında geliştirebiliyorum, Papatya'm. Hem senin hem de onun sayesinde. Hayatıma ışık oldun. Benimle beraber seçilen arkadaşlarım da öyle... Sen bizim çiçek kızımızsın. "

İşte bunu beklemiyorduk, Papatya'nın dudakları titredi. Kızın da ailesi yoktu, tıpkı kendisi gibi. Kız da bir sanatçı olmak istiyordu, tıpkı kendisi gibi... Kız da aşka inanıyordu.

Tıpkı bizim gibi.

"Eğer o da burada olsaydı teşekkür ederdim, ona söyle olur mu? Teşekkür ederiz." Tuvali Papatya'ya verip ekledi. "Ayrıca seni sakın üzmesin!"

Papatya kimliğimi açık etmediğimi anlayınca bana kaçamak bir bakış atsa da bozuntuya vermedi.

"Söylerim," diye kıkırdasa da ağlamak üzereydi. "*Beni üzersen hayranlarım seni bulur*, derim."

"Buluruz!"

Papatya bir süre kızın gözlerine baktıktan sonra dayanamadı ve bigudili saçlarını biraz kenara itip heyecanla sordu.

"Konser sonrası bir kahve içelim mi? Bana biraz neler yaptığını anlatırsın."

Kız şok içinde ağzını kapatırken nefesi durdu zannettim. "Ne? Şaka mı?"

Papatya ışıl ışıl gülümsedi, tekrar âşık olduğumu zannettim.

"Gerçekten."

"Buna hayır diyebilecek biri var mı?"

Kız hevesle korumalara numarasını bırakırken Papatya'ya son bir kez sarıldı. Gözyaşlarını sildi ve onu yanaklarından öptü. Tuvalinin renkleri hakkında birkaç şey söyledikten sonra eşyalarını toparladı ve kulisin çıkışına ilerledi.

Tam o sırada beni hatırladı ve çıkmadan bana döndü. "Teşekkür ederim, sen çok iyi birisin."

Ona bir baş selamı verip el salladığımda koşarak kulisten çıktı, yerini almaya gidiyordu. Papatya ile birbirimize baktığımızda bana sıcak bir tebessüm bahşetti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorarken çapkınca güldüm.

"Ne?" Neye güldüğünü bilmeden o da sırıtıyordu.

"Hayranların..." diye iç çektim. "İtibarım konusunda senin kadar endişeli görünmüyorlar, güzelim. Belli ki bana bayılıyorlar."

Papatya neşeyle koltuğuna döndüğünde kuaförler başına üşüştü, yüzündeki gülüşten ne kadar mutlu olduğunu görüyordum. Bu bana yeterdi.

Onun gülüşü benim güneşimdi. Yaşamımı parlatıp ısıtırdı.

Papatya Parlar

"Bir daha! Bir daha! Bir daha!"

Hayranlarım güvenlik bariyerlerini aşmak için çırpınırken tekrar söylemem için kendilerini yırtıyorlardı. Şu âna kadarki en büyük konserlerimden birini bitiriyordum, hâlâ kalbim heyecanla çarpıyordu. Kulağıma sesler geliyordu.

"Sana âşığız!"

"Tüm kötülükler senden uzak dursun!"

"Sen çok güçlüsün!"

"Bizim her şeyimizsin!"

"Sana tapıyorum!"

"Bir daha söyle, şarkıyı bir daha söyle, Papatya'mız!"

Tam o esnada kulağıma bir başka çığlık geldi.

"Balkonumun bülbülü, hiç susma!"

Şaşkınca ön tarafa baktığımda onların kim olduğunu gördüm, son cümleyi söyleyen kişi hayli tanıdıktı. Bu benim kendimden bile kaçmak istediğim zaman taşındığım evimdeki, yapayalnız geçirdiğim o aylarda bolca kendileriyle vakit geçirdiğim tonton komşu teyzelerimden başkası değildi. Bugün gelecekleri bilsem de onları tüm kalabalığın içinde en önde hazır ve nazır görmek beni kocaman gülümsetti.

"Perihan teyze, Nurten abla, Muhterem teyze!"

Heyecanla onlara el salladığımda tüm hayranlarım daha çok çığlık attı, onların kim olduklarını anlamaya çalışıyorlardı. Bense sahneden inmiş, onların olduğu yöne yürüyordum. Bir yandan şarkımı mırıldanıyor, bir yandan kalabalığa yaklaştıkça hayranlarımın çığlıklarını kulaklarımı kanatırcasına duyuyordum.

Polat bir anda karanlıkta önümde belirdi, beni bariyerlerden uzaklaştırdı. "Nereye?"

"Onlar..." Mikrofonu dudaklarımdan uzaklaştırıp onur konuklarıma baktım.

Polat da baktığım yöne baktı.

"Onlar benim ailem," diye fısıldadım heyecanla. "Yalnız günlerimde, kimsesiz apartman dairemde benimle olan, balkondan balkona şarkılar söylediğimiz ailem..."

Heyecanla elimi kaldırıp onlara uzattım, yaşlarına rağmen buraya gelmiş olmaları bile mucizeydi. Kafaları bu gürültüyü kaldırmazdı ama buradalardı.

"Kalbimizden başka bir bağımız olmayan, genetiğimiz ortak olmasa da tüm hislerimi en derinden anlayan güzel insanlar," diye ekledim.

Polat kimlerden bahsettiğimi anlayınca bakışları yumuşadı, geriye doğru bir adım attı ve yanlarına gitmeme izin verdi. Korumacılığını hiç bırakmasa da şimdi canım teyzelerimi öpecek kadar yakındaydım. Dolu dolu gözlerle birbirimize sarılırken diğer hayranlarım ellerini uzatıyorlardı.

"Bir imza!"

"Sana âşığım!"

Birkaç kişinin uzattığı fotoğrafı ve tişörtü imzaladım. Polat beni yeniden sahneye doğru götürürken yanımda iri bedeniyle insanlarla aramızdaki bariyer görevini üstleniyordu.

"Bu gece bu kadar yeter, yarın onların evlerine ziyarete gideceğiz. Güzel bir yemek yersin."

Mikrofonumu kapatıp beni güvenli alana uzaklaştırırken ben hayranlarıma el sallıyordum, sahneye yeniden döndüm ve onlara kocaman bir tebessümle eğilerek veda selamımı verdim.

Konser alanında çığlık fırtınası koptu.

Polat gecenin sonuna geldiğimiz için hızla elini belime koydu ve benimle beraber kulise yürüdü, güvenlikler benden ayrılmak istemeyen hayranlarımı zor zapt ediyordu. Bazen içlerinden üzerime koşanlar olduğu için yanımdaki adam asla, bir saniye bile gözünü benden ayırmıyordu.

"Bu kadar güzel olmaya devam edersen başım çok belaya girecek."

"Bu ışıltılı hayatı ben seçtim," derken güldüm. "Ve sen de seçtin, Polat Karathan."

"Kirpiklerini öyle güzel kırpma."

"Neden?"

"Dayanamam."

Beni bir anda kulise giden karanlık yoldaki duvara yasladığında binlerce hayranın önündekinden çok daha fazla heyecanlandım. Kokusu burnuma doldu, başım döndü.

"Hm?" diye sorduğumda dip dibeydik.

"Kalbimdekini..." diye fısıldadı. "Aklımdakini söylerim."

"Neymiş kalbindeki... Aklındaki?"

Dudakları dudaklarım değer gibi oldu, karizmatik sesi kulağıma dolduğunda kelimeleri yalnızca kalbimi değil, ruhumu da okşuyordu.

"Yarın sana evlenme teklifi edeceğim, Papatya Parlar," diye fısıldadı.

Dünyam durdu sandım, zemin ayaklarımın altından kayar gibi oldu. Bu hâlimi fark edince güldü, istemsizce koluna tutundum, ellerim titredi.

"Fakat senin henüz bunu bilmemen gerekiyor."

"Bilmiyorum..."

Nefes nefeseydim, beni öptü, öpmeden önceyse aşkla mırıldandı.

"Sen güneşim olmaya devam edip karanlığımı ışıtacaksın, ben de solmak istediğin her zaman yanında olacağım. Aile olacağız. Ait olacağız."

Ben zaten tüm ışığımla ona aittim. Kulisteki tablonun resmedildiği sahnedeki gibi, parmak uçlarının ayakkabılarıma değdiği karanlık otoparktan beri.

"Yarın evlenme teklifini kabul edeceğim," diye fısıldadım ve dudaklarımız aynı anda kıvrıldı.

SON

Ayışığı Kitaplığı

